

ปัจจัยแวดล้อมที่เกื้อหนุนต่อการเป็นผู้ประกอบการรุ่นใหม่ กรณีศึกษา นักศึกษาคณะวิทยาการ
จัดการ มหาวิทยาลัยศิลปากร วิทยาเขตสารสนเทศเพชรบุรี

โดย
นายสำคัญสุด สีหตุลานนท์

วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรบริหารธุรกิจมหาบัณฑิต

สาขาวิชาหลักสูตรบริหารธุรกิจมหาบัณฑิต แผน ก แบบ ก 2

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร

ปีการศึกษา 2560

ลิขสิทธิ์ของบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร

ปัจจัยแวดล้อมที่เกื้อหนุนต่อการเป็นผู้ประกอบการรุ่นใหม่ กรณีศึกษา นักศึกษาคณะ
วิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยศิลปากร วิทยาเขตสารสนเทศเพชรบุรี

โดย
นายสำคัญสุด สีหตุลานนท์

วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรบริหารธุรกิจมหาบัณฑิต
สาขาวิชาหลักสูตรบริหารธุรกิจมหาบัณฑิต แผน ก แบบ ก 2
บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร
ปีการศึกษา 2560
ลิขสิทธิ์ของบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร

ENVIRONMENTAL FACTOR IN SUPPORTING YOUNG ENTREPRENEUR: THE
CASE STUDY OF STUDENT FACULTY OF MANAGEMENT SCIENCE, SILPAKORN
UNIVERSITY PHETCHABURI INFORMATION TECHNOLOGY CAMPUS

A Thesis Submitted in Partial Fulfillment of the Requirements
for Master of Business Administration (MASTER OF BUSINESS ADMINISTRATION
PROGRAM)

Graduate School, Silpakorn University

Academic Year 2017

Copyright of Graduate School, Silpakorn University

หัวข้อ	ปัจจัยแวดล้อมที่เกื้อหนุนต่อการเป็นผู้ประกอบการรุ่นใหม่ กรณีศึกษา นักศึกษาคณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยศิลปากร วิทยาเขตสารสนเทศเพชรบุรี
โดย	สำคัญสุด สีหตุลานนท์
สาขาวิชา	หลักสูตรบริหารธุรกิจมหาบัณฑิต แผน ก แบบ ก 2
อาจารย์ที่ปรึกษาหลัก	รองศาสตราจารย์ ดร. พิทักษ์ ศิริวงศ์

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร ได้รับพิจารณาอนุมัติให้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรบริหารธุรกิจมหาบัณฑิต

..... คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย
(รองศาสตราจารย์ ดร.ปานใจ ธารทัศน์วงศ์)

พิจารณาเห็นชอบโดย

..... ประธานกรรมการ
(ดร. ปริญญา หรุ่นโพธิ์)

..... อาจารย์ที่ปรึกษาหลัก
(รองศาสตราจารย์ ดร. พิทักษ์ ศิริวงศ์)

..... ผู้ทรงคุณวุฒิภายนอก
(รองศาสตราจารย์ ดร. ไพโรจน์ วิไลนุช)

59602715 : หลักสูตรบริหารธุรกิจมหาบัณฑิต แผน ก แบบ ก 2

คำสำคัญ : ผู้ประกอบการรุ่นใหม่, สภาพแวดล้อมทางธุรกิจ, คุณลักษณะของผู้ประกอบการ, ทักษะทางเศรษฐกิจ

นาย สำคัญสุด สีหะลานนท์: ปัจจัยแวดล้อมที่เกื้อหนุนต่อการเป็นผู้ประกอบการรุ่นใหม่
กรณีศึกษา นักศึกษาคณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยศิลปากร วิทยาเขตสารสนเทศเพชรบุรี
อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ : รองศาสตราจารย์ ดร. พิทักษ์ ศิริวงศ์

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาปัจจัยแวดล้อมที่เกื้อหนุนต่อการริเริ่มและดำเนินกิจการเป็นผู้ประกอบการรุ่นใหม่ และศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยแวดล้อมในด้านต่าง ๆ กับการเกื้อหนุนการเป็นผู้ประกอบการรุ่นใหม่ของนักศึกษาคณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยศิลปากร วิทยาเขตสารสนเทศเพชรบุรี มีกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 360 คน เครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูลเป็นแบบสอบถาม สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล คือ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของเพียร์สัน และการวิเคราะห์การถดถอยแบบพหุคูณ ในส่วนของผลการวิจัย การวิเคราะห์ข้อมูลด้วยสถิติเชิงพรรณนา พบว่า ความคิดเห็นปัจจัยทุนทางเศรษฐกิจ มีค่าเฉลี่ยมากที่สุด รองลงมาคือ ปัจจัยคุณลักษณะของผู้ประกอบการ และปัจจัยสภาพแวดล้อมทางธุรกิจ ตามลำดับ การวิเคราะห์ข้อมูลด้วยสถิติเชิงอนุมาน เมื่อวิเคราะห์สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของเพียร์สัน พบว่า ปัจจัยหลัก ได้แก่ ปัจจัยสภาพแวดล้อมทางธุรกิจ ปัจจัยคุณลักษณะของผู้ประกอบการ และปัจจัยทุนทางเศรษฐกิจ กับการเป็นผู้ประกอบการรุ่นใหม่ของนักศึกษา มีความสัมพันธ์กันอยู่ในระดับสูงทั้งหมด และสำหรับการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณ พบว่า ปัจจัยที่มีอำนาจในการทำนายการเกื้อหนุนต่อการเป็นผู้ประกอบการรุ่นใหม่ของนักศึกษามากที่สุด คือ ปัจจัยทุนทางเศรษฐกิจ รองลงมาคือ ปัจจัยคุณลักษณะของผู้ประกอบการ และปัจจัยสภาพแวดล้อมทางธุรกิจ ตามลำดับ ซึ่งประโยชน์ที่ได้จากการวิจัยนี้ คือ จะทำให้ทราบถึงแนวความคิดที่มีความสำคัญและความสัมพันธ์ของปัจจัยแวดล้อมกับความเป็นผู้ประกอบการรุ่นใหม่ ซึ่งสามารถเป็นแนวทางในการพัฒนาศักยภาพการเป็นผู้ประกอบการ รวมถึงการพัฒนาการศึกษาเกี่ยวกับการเป็นผู้ประกอบการและการศึกษาในด้านต่าง ๆ ทางธุรกิจ ให้มีประสิทธิภาพและเกิดผลสัมฤทธิ์ที่ดียิ่งขึ้น

59602715 : Major (MASTER OF BUSINESS ADMINISTRATION PROGRAM)

Keyword : YOUNG ENTREPRENEUR, BUSINESS ENVIRONMENTAL FACTORS,
ENTREPRENEURIAL FEATURE, ECONOMIC CAPITAL

MR. SAMKANSUD SIHATULANONT : ENVIRONMENTAL FACTOR IN SUPPORTING
YOUNG ENTREPRENEUR: THE CASE STUDY OF STUDENT FACULTY OF MANAGEMENT
SCIENCE, SILPAKORN UNIVERSITY PHETCHABURI INFORMATION TECHNOLOGY CAMPUS
THESIS ADVISOR : ASSOCIATE PROFESSOR PITAK SIRIWONG, Ph.D.

This research has a purpose to study about the environmental factors which support the start-up business as young entrepreneurship and study the relations between the environmental factors and the support of young entrepreneur of the students in the faculty of Management Science, Silpakorn University Phetchaburi Information Technology Campus. In this research, we determine 360 samples, the used tools for gathering data is questionnaire. The statistics values which are used for analysis are percentage, average, standard deviation, Pearson's correlation coefficient and multiple regression analysis. For the result, the descriptive statistics found that the people's opinion and economic capital give the highest value of the average followed by the attribute of entrepreneur factors and the business environmental factors respectively. From the inferential statistics, when we used the Pearson's correlation coefficient, we found out the major factors which are the business environmental factors, the attribute of entrepreneur factors and the economic and cost factors with young entrepreneurship are in the high value relation. And for the multiple regression analysis, we found that the strongest factor which can predict the support of the young entrepreneurship are economic and cost factors, the attribute of entrepreneurs factors and the business environmental factors respectively. The benefit of this research is to impart the significant concepts and the relation between factors and young entrepreneurship. This research could also be the guidance for developing the ability in the entrepreneurs including developing the education for entrepreneurship and to study in various businesses for gaining more efficient and achieving a better results.

กิตติกรรมประกาศ

วิทยานิพนธ์ครั้งนี้สำเร็จสมบูรณ์ได้ด้วยความกรุณาอย่างยิ่งของ รองศาสตราจารย์ ดร.พิทักษ์ ศิริวงศ์ ที่ได้กรุณาทุ่มเทเวลา แรงใจ แรงกายอย่างมากในการให้ความรู้ ให้คำแนะนำสั่งสอน ให้การดูแล เป็นกำลังใจ ช่วยชี้แนะปรับปรุงแก้ไขจนวิทยานิพนธ์ครั้งนี้สำเร็จลงได้ จึงขอกราบขอบพระคุณในความ กรุณาด้วยความสำนึก ความซาบซึ้ง และความประทับใจของผู้วิจัยเป็นอย่างยิ่ง

ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณ อาจารย์ ดร.ปริญญา หรฺนโพธิ์ ประธานกรรมการสอบวิทยานิพนธ์ และ รองศาสตราจารย์ ดร.ไพโรจน์ วิไลนุช กรรมการสอบวิทยานิพนธ์ ในความกรุณาให้ความรู้ ให้ คำแนะนำสั่งสอน ช่วยชี้แนะปรับปรุงแก้ไข เพื่อให้วิทยานิพนธ์สำเร็จสมบูรณ์ยิ่งขึ้น

ขอกราบขอบพระคุณ ศาสตราจารย์ พันตำรวจเอก นายแพทย์อุทัย ตีระวนินทร ผู้ช่วย ศาสตราจารย์ ดร.รัตน์ชนก พรหมณศิริ และ ร้อยตำรวจเอก ดร.มนต์พิพัฒน์ เอี่ยมจรัส ในความกรุณา ให้คำแนะนำสั่งสอน ช่วยชี้แนะปรับปรุงแก้ไขในการตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือวิจัย และขอกราบ ขอบพระคุณ อาจารย์ธาดาธิเบศร์ ภูทอง ที่ให้ความรู้ คำแนะนำ และให้ความกรุณาต่อผู้วิจัยตลอดมา

ขอขอบคุณ ดร.รพีพัฒน์ ศรีศิริรักษ์ คุณพรต นิมสมบุญ คุณศรีสกุล พิทักษานัฐรัตน์ (พี่เตย) คุณจุฑามาศ เมฆนิตติ (พี่หนิง) และเจ้าหน้าที่บัณฑิตวิทยาลัย คุณจันทร์ตรี แยมเดช (พี่หมวย) นักเรียน นายตำรวจทัยวัฒน์ วิวัฒน์เกียรติ และเพื่อนนักเรียนนายร้อยตำรวจ คุณสิริประภา สรรค์บริคนธ์ คุณ ฉันทน์มุนินทร์ กิตติศุภคุณ และคุณเอื้อมพร แหยมคง

ท้ายสุดนี้ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณ คุณแม่ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ พันตำรวจเอกหญิง วิชาสิทธิ สีหตุลานนท์ และ คุณพ่อชาญวิทย์ สีหตุลานนท์ ผู้ให้ความช่วยเหลือ ให้กำลังใจ และแนะนำสั่งสอนสิ่งดี ๆ ในชีวิตแก่ผู้วิจัย

สำคัญสุด สีหตุลานนท์

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อภาษาไทย.....	ง
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ.....	จ
กิตติกรรมประกาศ.....	ช
สารบัญ.....	ช
บทที่ 1 บทนำ	1
1. ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา	1
2. วัตถุประสงค์ของการวิจัย	5
3. ขอบเขตของการวิจัย	5
4. ประโยชน์ที่ได้รับ	6
5. กรอบแนวคิดของการวิจัย	7
6. คำสำคัญและนิยามศัพท์.....	8
บทที่ 2 ทบทวนวรรณกรรม.....	11
1. แนวความคิดเกี่ยวกับผู้ประกอบการ.....	11
2. แนวความคิดเกี่ยวกับผู้ประกอบการรุ่นใหม่.....	23
3. แนวความคิดเกี่ยวกับปัจจัยสภาพแวดล้อมทางธุรกิจ.....	31
4. แนวความคิดเกี่ยวกับปัจจัยทุนทางเศรษฐกิจ.....	47
5. ข้อมูลของคณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยศิลปากร วิทยาเขตสารสนเทศเพชรบุรี.....	49
6. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	54
บทที่ 3 วิธีดำเนินการวิจัย.....	63
1. ระเบียบวิธีวิจัย	63
2. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง	63

3. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย	64
4. การสร้างเครื่องมือในการวิจัย	66
5. แหล่งที่มาของข้อมูล	68
6. การเก็บรวบรวมข้อมูล	68
7. การวิเคราะห์ข้อมูล	69
บทที่ 4 ผลการวิจัย.....	71
1. ผลการวิเคราะห์ข้อมูลด้วยสถิติเชิงพรรณนา (Descriptive Statistics).....	71
2. ผลการวิเคราะห์ข้อมูลด้วยสถิติเชิงอนุมาน (Inferential Statistics)	110
บทที่ 5 สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ	119
1. สรุปผลการวิจัย.....	119
2. การอภิปรายผล	121
3. ข้อเสนอแนะ	128
รายการอ้างอิง	130
ภาคผนวก.....	136
ภาคผนวก ก แบบสอบถามในการวิจัย.....	137
ภาคผนวก ข ค่าดัชนีความสอดคล้องของข้อคำถามกับวัตถุประสงค์ (IOC).....	148
ภาคผนวก ค หนังสือเชิญผู้เชี่ยวชาญตรวจเครื่องมือวิจัย	155
ภาคผนวก ง หนังสือขอเก็บข้อมูลในงานวิจัย	159
ประวัติผู้เขียน.....	162

บทที่ 1

บทนำ

1. ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ประเทศไทยและสังคมโลกในยุคปัจจุบัน เป็นยุคที่มีความเคลื่อนไหวและการเปลี่ยนแปลงขนานใหญ่โดยเฉพาะการเปลี่ยนแปลงทางด้านเทคโนโลยี ทำให้องค์กรธุรกิจจะต้องปรับตัวให้พร้อมต่อการเปลี่ยนแปลงดังกล่าว สำหรับประเทศไทยเองก็มีความจำเป็นที่จะต้องปรับตัวและพัฒนาเพื่อก้าวให้ทันกับสถานการณ์ต่าง ๆ ของโลก ก้าวให้ทันกับความเปลี่ยนแปลงในระบบโครงสร้างของเศรษฐกิจเพื่อเข้าสู่ยุคที่ใช้เทคโนโลยีและนวัตกรรมอย่างเต็มตัวมาขับเคลื่อนเศรษฐกิจของประเทศเพื่อสร้างความยั่งยืนที่จะตามมาในอนาคต ประเทศไทยจึงจำเป็นที่จะต้องมียุทธศาสตร์ใหม่หรือนักรบใหม่ทางเศรษฐกิจ (New Economic Warrior) ซึ่งบุคคลเหล่านี้เป็นผู้ที่จะสามารถใช้เทคโนโลยีและนวัตกรรมในการดำเนินธุรกิจ สร้างมูลค่าเพิ่มทางเศรษฐกิจ และจะเป็นกลไกสำคัญที่จะนำพาประเทศไทยให้ก้าวพ้นจากกับดักประเทศรายได้ปานกลาง (รัฐบาลไทย, 2560)

ประเทศไทยนั้น การสร้างธุรกิจใหม่ได้รับการสนับสนุนอย่างมากจากรัฐบาลในปัจจุบัน โดยมีการนิยามคำว่า “สตาร์ทอัพ” (Startup) หรือ “ธุรกิจเกิดใหม่” เกิดขึ้นและมีการกล่าวถึงกันเป็นจำนวนมากในวงการธุรกิจ สำหรับ “สตาร์ทอัพ” คือ ธุรกิจเกิดใหม่ที่สามารถสร้างความเปลี่ยนแปลงด้วยแนวความคิดที่แตกต่าง โดยใช้กระบวนการและนวัตกรรมที่แตกต่างไม่เหมือนใคร สามารถทำซ้ำ (Repeatable) ขยายตลาด (Scalable) เพื่อสร้างมูลค่าเพิ่มและสร้างความเติบโตอย่างก้าวกระโดด (Exponential growth) ลักษณะของสตาร์ทอัพ การเติบโตสามารถทำได้โดยไม่ต้องลงทุนเพิ่มมากขึ้น รัฐบาลให้การสนับสนุนธุรกิจสตาร์ทอัพอย่างเต็มที่ กำลัง มุ่งยกระดับให้เป็นรากฐานทางเศรษฐกิจใหม่ของประเทศไทย โดยมีนักธุรกิจรุ่นใหม่เป็นผู้ริเริ่มความคิดสร้างสรรค์ ผสานกับการใช้เทคโนโลยีและนวัตกรรมใหม่ ๆ มาเป็นเครื่องมือและกลไกสำคัญในการพัฒนาเศรษฐกิจไทยให้แข็งแกร่ง (ศูนย์ดำรงธรรม กระทรวงมหาดไทย, 2559)

จะเห็นได้ว่าการที่จะขับเคลื่อนเศรษฐกิจตามความหมายคำว่าสตาร์ทอัพเพื่อนำพาประเทศไทยให้ก้าวพ้นจากกับดักประเทศรายได้ปานกลางและสร้างความเติบโตให้กับระบบเศรษฐกิจของประเทศ สิ่งที่สำคัญที่สุดคือ ต้องมี “ผู้ประกอบการ” เพราะ ผู้ประกอบการจะเป็นผู้ที่ก่อตั้งองค์กรหรือเจ้าของหุ้นส่วน ทำการรวบรวมปัจจัยการผลิตอันได้แก่ ที่ดิน แรงงาน และทุน (สหรัด เสหาหิน,

2553) ดำเนินกิจการโดยมีวัตถุประสงค์เพื่อมุ่งหวังผลกำไรและความพึงพอใจ หรือเป็นผู้กระตุ้นในการเปลี่ยนแปลงทางเศรษฐกิจ (สุนทร อัจฉรี, 2544) ผู้ประกอบการยังเป็นผู้ที่มีความคิดสร้างสรรค์ทำให้เกิดการสร้างนวัตกรรมใหม่ ๆ (Hatten, 2006) นอกจากนี้ผู้ประกอบการยังมีความสามารถในการวางแผน การบริหารจัดการ กำหนดวิสัยทัศน์ นโยบาย กลยุทธ์ เพื่อผลักดันธุรกิจให้เกิดการพัฒนาไปสู่ความสำเร็จตามที่คาดหวัง เหมาะสมกับสภาพแวดล้อมและสังคม (Coulter, 2003)

ในส่วนของบทบาทและความสำคัญของผู้ประกอบการในการพัฒนาเศรษฐกิจของประเทศ บทบาทที่สำคัญและชัดเจนก็คือ การมีส่วนร่วมเกี่ยวข้องในการเพิ่มการลงทุนและการเพิ่มรายได้ ทำให้เกิดการจ้างงานและเกิดนวัตกรรมเกี่ยวกับผลิตภัณฑ์และบริการใหม่ ๆ จึงเป็นกลไกหลักในการฟื้นฟูเสริมสร้างและพัฒนาเศรษฐกิจให้เติบโต แก้ไขปัญหาความยากจน รวมทั้งพัฒนาสังคมของประเทศให้ดีขึ้น (มารยาท โยทองยศ และทรงวาด สุขเมืองมา, 2559) นอกจากนี้ยังมีส่วนเกี่ยวข้องถึงการเริ่มต้นและการเปลี่ยนแปลงในการก่อตั้งโครงสร้างของธุรกิจและสังคม เป็นการสร้างคุณค่าให้กับสิ่งต่าง ๆ ในระบบเศรษฐกิจด้วยความแตกต่างของผู้ประกอบการ รวมถึงการกระตุ้นดอกผลจากการลงทุนในสิ่ง ที่สร้างขึ้นใหม่จากตัวผู้ประกอบการเองด้วย (เยาวลักษณ์ เคลือบมาศ, 2550)

จากการศึกษาวิจัยของ “ฮาร์เวิร์ด บิซิเนส รีวิว” เกี่ยวกับลักษณะของผู้ประกอบการในปัจจุบัน พบว่าในปัจจุบันผู้ประกอบการมีแนวโน้มช่วงอายุที่ต่ำลง ซึ่งมักจะอยู่ในช่วงของวัยรุ่นหรือรุ่นเยาว์ และผู้ประกอบการวัยรุ่นหรือรุ่นเยาว์เหล่านี้มักจะมีทักษะด้านความกระตือรือร้นในการเรียนรู้และพัฒนาตนเองอยู่เสมอ แม้จะพบเจอกับอุปสรรคในการดำเนินธุรกิจในช่วงอายุยังน้อยก็ตาม (ฮาร์เวิร์ด บิซิเนส รีวิว, 2559)

นอกจากการวิจัยของฮาร์เวิร์ด บิซิเนส รีวิว ผู้วิจัยยังเห็นว่า ผู้ประกอบการรุ่นเยาว์จะมีความสามารถในการแข่งขันโดยเฉพาะทางด้านเทคโนโลยีและทางด้านนวัตกรรมใหม่ ๆ เพราะในยุคปัจจุบันเป็นยุคที่บุคคลต่าง ๆ สามารถเข้าถึงอินเทอร์เน็ตและสังคมออนไลน์ได้โดยง่าย การใช้อินเทอร์เน็ตได้กลายเป็นส่วนหนึ่งของชีวิตประจำวันของกลุ่มวัยรุ่นไปแล้ว (ฮาร์เวิร์ด บิซิเนส รีวิว, 2559) ประกอบกับลักษณะของผู้ประกอบการรุ่นเยาว์ที่มักจะมี ความกระตือรือร้นเข้าหาสิ่งที่สนใจหรือสิ่งที่ต้องการเรียนรู้ และอุปนิสัยของผู้ประกอบการรุ่นเยาว์มักจะกล้าที่จะเผชิญกับความเสี่ยงและยังเป็นผู้ที่ชื่นชอบความท้าทาย

ฮาร์เวิร์ด บิซิเนส รีวิว (2559) ยังมีผลสำรวจพบว่า โดยทั่วไปผู้ประกอบการรุ่นเยาว์จะมีโลกทัศน์ที่เปิดกว้างมากกว่าผู้ประกอบการที่เป็นผู้ใหญ่ เพราะผู้ประกอบการที่อยู่ในรุ่นเยาว์เติบโตมาใน

ยุคที่อินเทอร์เน็ตใช้กันอย่างแพร่หลาย ทำให้มีการติดต่อสื่อสารหาข้อมูลอย่างไร้พรมแดนและรวดเร็ว เป็นผลให้กลุ่มผู้ประกอบการรุ่นใหม่เหล่านี้สามารถนำประสบการณ์ต่าง ๆ จากการติดต่อสื่อสาร การแสวงหาข้อมูลในอินเทอร์เน็ตมาพัฒนา ประยุกต์ และบูรณาการเข้ากับชีวิตประจำวัน รวมถึงใช้ในการทำงานด้วย

การประกอบกิจการธุรกิจนั้น สิ่งสำคัญที่เป็นจุดเด่นหลักคือคุณลักษณะเฉพาะของผู้ประกอบการ เพราะจะเป็นปัจจัยที่ผลักดันให้การประกอบธุรกิจเกิดการเจริญเติบโต เช่น ความเป็นตัวของตัวเองของผู้ประกอบการ จะทำให้ผู้ประกอบการสามารถบริหารงานได้ด้วยตนเองและสามารถตัดสินใจในสถานการณ์ต่าง ๆ ได้ หรือความมีความคิดสร้างสรรค์และการคิดอย่างเป็นระบบของผู้ประกอบการก็ทำให้เกิดการคิดค้น พัฒนา และบูรณาการสิ่งต่าง ๆ ที่เป็นประโยชน์ในการประกอบกิจการธุรกิจของตนเอง

ในธรรมชาติของการประกอบกิจการธุรกิจสิ่งที่หลีกเลี่ยงไม่ได้คือ การแข่งขัน การหาช่องทาง และวิธีที่จะทำให้ธุรกิจประสบความสำเร็จ และการหาวิธีวัดความสำเร็จนั้น ผู้ประกอบการจะต้องอาศัยความรู้และความเข้าใจในหลาย ๆ ด้านเพื่อที่จะดำเนินธุรกิจของตนเอง เช่น การจัดการ การเงิน และกฎหมาย ซึ่งสิ่งเหล่านี้เป็นส่วนหนึ่งของสภาพแวดล้อมทางธุรกิจ ที่จะส่งผลในการประกอบการของผู้ประกอบการธุรกิจ สภาพแวดล้อมทางธุรกิจจึงเป็นสิ่งสำคัญที่จะทำให้เกิดความสำเร็จหรือความล้มเหลวในการประกอบกิจการ โดยเฉพาะการดำเนินธุรกิจในปัจจุบัน ต้องเผชิญกับสภาพแวดล้อมในด้านต่าง ๆ ที่มีการเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็วตลอดเวลา การปรับตัวของภาคธุรกิจเพื่อให้สอดคล้องกับสภาพแวดล้อมทางธุรกิจที่เปลี่ยนแปลงไปนั้น จึงเป็นสิ่งที่จำเป็น สำคัญ และท้าทายสำหรับผู้ประกอบการที่จะต้องติดตามและทำความเข้าใจ เพื่อที่จะกำหนดแนวทางการดำเนินกิจการ รวมทั้งกลยุทธ์ในด้านต่าง ๆ ให้สอดคล้องและเหมาะสมกับสภาพแวดล้อมดังกล่าว

ปัจจัยด้านสภาพแวดล้อมทางธุรกิจนั้น คือ สิ่งต่าง ๆ ที่มีผลกระทบต่อ การดำเนินธุรกิจขององค์กรและมีอิทธิพลต่อการดำเนินธุรกิจและการบริหารจัดการภายในองค์กร (ชนภัทร กันทาวงศ์, 2559) ซึ่งผู้วิจัยได้ทำการศึกษาปัจจัยสภาพแวดล้อมทางธุรกิจในหลาย ๆ มุมมอง ทั้งจากงานวิจัยและเอกสารตำราวิชาการ โดยจะวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างรายละเอียดของปัจจัยสภาพแวดล้อมทางธุรกิจที่สำคัญ น่าสนใจ และใกล้ตัวสำหรับผู้ประกอบการ กับการเกื้อหนุนต่อการเป็นผู้ประกอบการในประเด็นต่าง ๆ

สิ่งสำคัญที่จะต้องตระหนักในการประกอบธุรกิจอีกประการหนึ่งก็คือ ทุนทางเศรษฐกิจ กล่าวคือ ทุนทางเศรษฐกิจจะเป็นสินทรัพย์ที่ถูกรสร้างขึ้นมาและได้กำหนดให้มีมูลค่าและสามารถนำไปใช้ให้เกิดประโยชน์ได้ (สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ, 2550) การมีทุนทางเศรษฐกิจที่ดีจะทำให้ธุรกิจของผู้ประกอบการเกิดความมั่นคงและสมดุล นำไปสู่ความมั่งคั่งอย่างยั่งยืน

ในภาพรวมนั้น ตามลักษณะการเริ่มต้นใหม่ของธุรกิจ กลุ่มบุคคลทุกกลุ่มล้วนสามารถเริ่มต้นและดำเนินธุรกิจของตนเอง ซึ่งเป็นองค์ประกอบสำคัญในการพัฒนาประเทศและขับเคลื่อนเศรษฐกิจให้เติบโตยิ่งขึ้น แต่ปฏิเสธไม่ได้ว่า ในปัจจุบันกลุ่มผู้ประกอบการรุ่นใหม่ จะมีคุณลักษณะที่จะมีความกระตือรือร้นในการเรียนรู้และพัฒนาตนเอง อีกทั้งยุคปัจจุบันยังเป็นยุคที่เข้าถึงอินเทอร์เน็ตและสื่อสังคมออนไลน์ได้ง่าย ทำให้ผู้ประกอบการรุ่นใหม่รวมถึงกลุ่มนักเรียนนักศึกษาวัยรุ่นที่จะประกอบกิจการ จะมีโลกทัศน์ที่เปิดกว้าง เกิดประสบการณ์ในด้านต่าง ๆ ไม่น้อยไปกว่าผู้ประกอบการที่เป็นผู้ใหญ่ จึงอาจกล่าวได้ว่า ผู้ประกอบการรุ่นใหม่เป็นบุคคลที่มีบทบาทสำคัญสำหรับขับเคลื่อน พื้นฟู เสริมสร้าง และพัฒนาเศรษฐกิจของประเทศให้เติบโต รวมทั้งพัฒนาสังคมของประเทศให้เจริญก้าวหน้ามากยิ่งขึ้น

ในส่วนของกรณีศึกษา ผู้วิจัยได้เลือกทำการเก็บข้อมูลจากนักศึกษาคณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยศิลปากร วิทยาเขตสารสนเทศเพชรบุรี ด้วยเหตุผลคือ คณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยศิลปากร วิทยาเขตสารสนเทศเพชรบุรี เป็นคณะที่มีชื่อเสียงในอันดับต้น ๆ ของประเทศไทย ทั้งทางด้านการประกอบการธุรกิจ การจัดการท่องเที่ยว การจัดการโรงแรม และการตลาด เป็นต้น สามารถสร้างสรรค์แนวคิดและนวัตกรรมต่าง ๆ เป็นจำนวนมาก มีการจัดทำความร่วมมือกับรัฐบาลหรือสถาบันที่มีชื่อเสียงของต่างประเทศ เพื่อยกระดับมาตรฐานทางวิชาการและเทคโนโลยี มีการประเมินการเรียนการสอน ส่งเสริมทางด้านงานวิจัย และการสร้างสรรค์นวัตกรรมใหม่ ๆ จึงเหมาะสมกับการวิจัยเรื่อง “ปัจจัยแวดล้อมที่เกื้อหนุนต่อการเป็นผู้ประกอบการรุ่นใหม่” ของผู้วิจัย

จากสาระสำคัญของการเป็นผู้ประกอบการใหม่ คุณลักษณะที่สำคัญของผู้ประกอบการ บทบาทและความสำคัญของผู้ประกอบการรุ่นใหม่ในการพัฒนาเศรษฐกิจ ปัจจัยสภาพแวดล้อมในการดำเนินธุรกิจ รวมถึงต้นทุนทางเศรษฐกิจ จะเห็นว่า ปัจจัยสภาพแวดล้อมทางธุรกิจ ปัจจัยคุณลักษณะของผู้ประกอบการ และปัจจัยทุนทางเศรษฐกิจ มีความสำคัญในการพัฒนาผู้ประกอบการ

เป็นอย่างมาก เพราะเป็นสิ่งสำคัญ ที่จะกำหนดทิศทาง นโยบาย ในการประกอบการ ผู้วิจัยจึงมีความสนใจที่จะศึกษา โดยทำการวิเคราะห์ปัจจัยแวดล้อมในด้านต่าง ๆ ดังกล่าวว่าจะมีความสัมพันธ์หรือสามารถเกื้อหนุนต่อการเป็นผู้ประกอบการรุ่นเยาว์ได้หรือไม่ อย่างไร ซึ่งเป็นการเก็บข้อมูลจากความคิดเห็นของนักศึกษาคณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยศิลปากร วิทยาเขตสารสนเทศเพชรบุรี เพื่อนำผลการวิจัยที่ได้ไปเป็นข้อมูลสำหรับนักเรียนนักศึกษา ในการริเริ่มการทำธุรกิจหรือการดำเนินธุรกิจที่มีอยู่แล้ว รวมทั้งเป็นแนวทางในการจัดระบบการเรียนการสอน เพื่อพัฒนาความรู้ ความสามารถในการประกอบการธุรกิจภายใต้สภาพแวดล้อมที่เหมาะสมต่อไป (สุวิทย์ เมชินทรีย์, 2553)

2. วัตถุประสงค์ของการวิจัย

2.1 เพื่อศึกษาถึงปัจจัยแวดล้อมที่เกื้อหนุนต่อการริเริ่มและการดำเนินกิจการเป็นผู้ประกอบการรุ่นเยาว์ของนักศึกษาคณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยศิลปากร วิทยาเขตสารสนเทศเพชรบุรี

2.2 เพื่อเปรียบเทียบความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยแวดล้อมในด้านต่าง ๆ กับการเกื้อหนุนต่อการเป็นผู้ประกอบการรุ่นเยาว์ของนักศึกษาคณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยศิลปากร วิทยาเขตสารสนเทศเพชรบุรี

3. ขอบเขตของการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ใช้วิธีการศึกษากับนักศึกษาคณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยศิลปากร วิทยาเขตสารสนเทศเพชรบุรี มีขอบเขตดังต่อไปนี้

3.1 ขอบเขตด้านเนื้อหา: ในการทบทวนวรรณกรรม ใช้แนวความคิด ทฤษฎี และฐานข้อมูล แบ่งออกเป็น 5 ประการหลัก โดยแนวความคิดแรกเป็นแนวความคิดเกี่ยวกับผู้ประกอบการ แนวความคิดที่สองเป็นแนวความคิดเกี่ยวกับผู้ประกอบการรุ่นเยาว์ แนวความคิดที่สามเป็นแนวความคิดเกี่ยวกับปัจจัยสภาพแวดล้อมทางธุรกิจ แนวความคิดที่สี่เป็นแนวความคิดเกี่ยวกับทุนทางเศรษฐกิจ และแนวความคิดที่ห้าเป็นข้อมูลของคณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยศิลปากร วิทยาเขตสารสนเทศเพชรบุรี นอกจากนี้ยังมีแนวความคิดในประเด็นต่าง ๆ ซึ่งเป็นงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

เพื่อใช้ทำการเก็บข้อมูลโดยการแจกแบบสอบถาม (Questionnaire) เกี่ยวกับปัจจัยแวดล้อมในด้านต่าง ๆ

3.2 ขอบเขตด้านประชากร: ทำการศึกษาจากนักศึกษาตั้งแต่ชั้นปีที่ 1 ถึงชั้นปีที่ 4 คณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยศิลปากร วิทยาเขตสารสนเทศเพชรบุรี โดยใช้กลุ่มตัวอย่างกำหนดขนาดตามแนวทางของ Yamane ซึ่งได้จำนวนทั้งสิ้น 360 คน

3.3 ขอบเขตด้านสถานที่: คณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยศิลปากร วิทยาเขตสารสนเทศเพชรบุรี ตำบลสามพระยา อำเภอชะอำ จังหวัดเพชรบุรี

3.4 ขอบเขตด้านเวลา: ระยะเวลาในการทำวิจัยตั้งแต่เดือนธันวาคม 2560 ถึงเดือนพฤษภาคม 2561

4. ประโยชน์ที่ได้รับ

4.1 เพื่อทราบถึงแนวความคิดที่มีความสำคัญและจำเป็นของปัจจัยแวดล้อมที่เกื้อหนุนต่อการประกอบธุรกิจของการเป็นผู้ประกอบการรุ่นใหม่หรือนักศึกษาคณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยศิลปากร วิทยาเขตสารสนเทศเพชรบุรี

4.2 เพื่อทราบถึงความสัมพันธ์ของปัจจัยแวดล้อมในทางธุรกิจกับการเกื้อหนุนต่อการเป็นผู้ประกอบการรุ่นใหม่หรือนักศึกษาคณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยศิลปากร วิทยาเขตสารสนเทศเพชรบุรี

4.3 เพื่อเป็นแนวทางในการพัฒนาศักยภาพทางธุรกิจของผู้ประกอบการรุ่นใหม่ให้สอดคล้องกับปัจจัยแวดล้อมในแต่ละด้านอย่างเหมาะสม

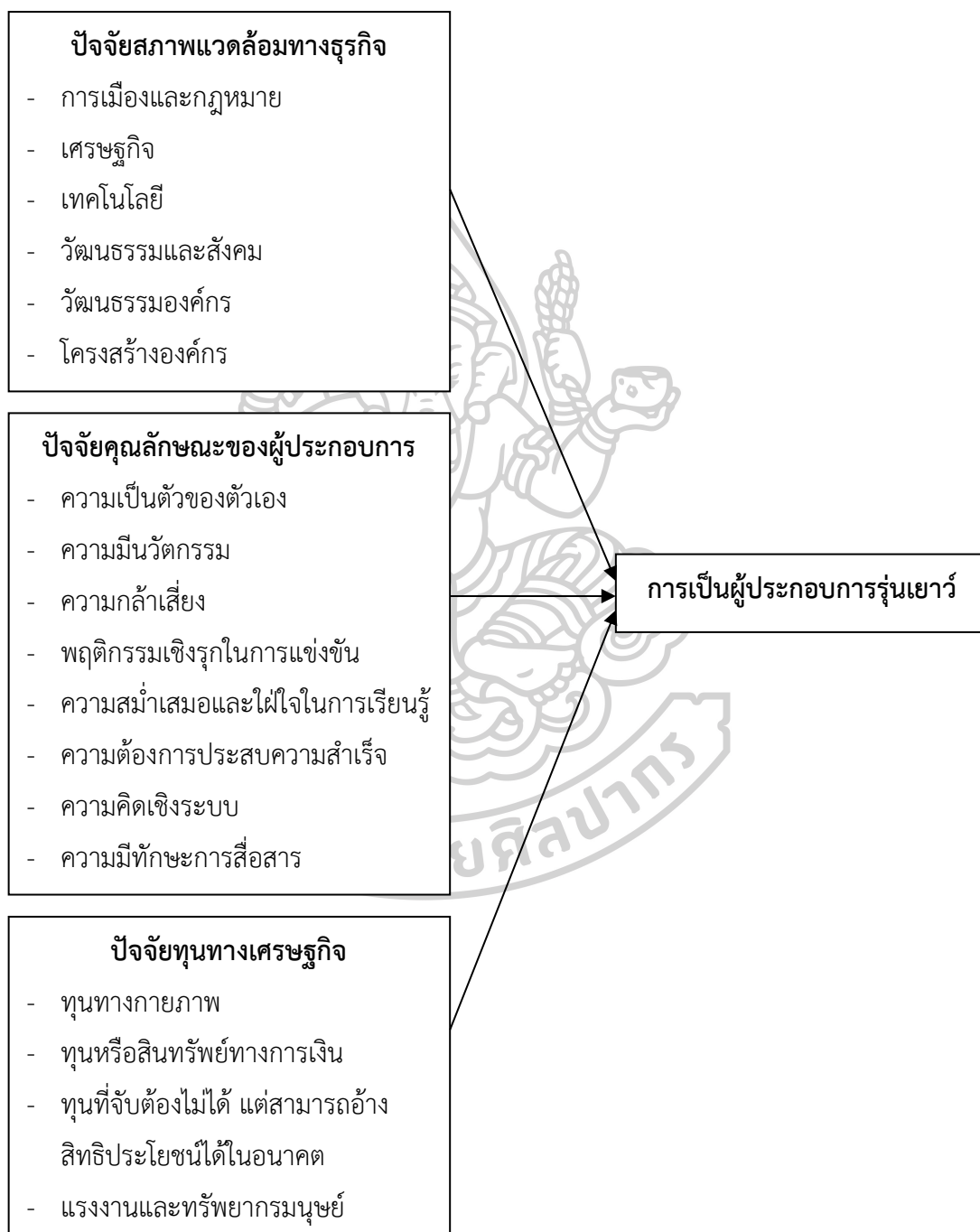
4.4 เพื่อเป็นแนวทางในการจัดรูปแบบการเรียนการสอน โดยนำปัจจัยแวดล้อมในด้านต่าง ๆ และลักษณะของผู้ประกอบการรุ่นใหม่มาเป็นเนื้อหาเพิ่มเติม

5. กรอบแนวคิดของการวิจัย

ผู้วิจัยได้ศึกษาทฤษฎีและวิจัยที่เกี่ยวข้อง จึงได้กำหนดเป็นกรอบแนวคิดในการวิจัยได้ดังนี้

ตัวแปรต้น

ตัวแปรตาม

6. คำสำคัญและนิยามศัพท์

ปัจจัยสภาพแวดล้อมทางธุรกิจ หมายถึง ปัจจัยต่าง ๆ ที่ส่งผลและมีอิทธิพลในทางธุรกิจ เป็นที่สนใจของบุคคลทั้งฝ่ายภาครัฐและฝ่ายเอกชน ซึ่งสามารถส่งผลต่อการประกอบการและการตัดสินใจในทางธุรกิจ

ปัจจัยคุณลักษณะของผู้ประกอบการ หมายถึง ปัจจัยที่เป็นลักษณะของผู้ประกอบการ เป็นสิ่งเฉพาะบุคคล ซึ่งมีอิทธิพลต่อการประกอบการของผู้ประกอบการ

ปัจจัยทุนทางเศรษฐกิจ หมายถึง สินทรัพย์ต่าง ๆ ที่ถูกสร้างขึ้นมา โดยถูกกำหนดให้มีมูลค่า และนำไปใช้ในกิจกรรมทางเศรษฐกิจเพื่อให้เกิดประโยชน์ได้

การเมืองและกฎหมาย หมายถึง นโยบายของรัฐบาล นโยบายด้านกฎหมาย การออกกฎข้อบังคับ และสถาบันที่มีอิทธิพลต่อบุคคลทั่วไปและองค์กรต่าง ๆ ซึ่งจะมีผลกระทบในการกำหนดกิจกรรมของบุคคลและองค์กร

เศรษฐกิจ หมายถึง ปัจจัยที่ส่งผลกระทบต่อองค์กรธุรกิจโดยตรง เป็นการดำเนินการผลิตจำหน่าย และบริโภค เพื่อให้เกิดการตอบสนองต่อความต้องการและเกิดผลที่สามารถประเมินค่าเป็นเงินได้

เทคโนโลยี หมายถึง ความรู้ทางด้านเทคนิคและวิธีการต่าง ๆ ที่จะทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงและพัฒนา มีความสำคัญต่อองค์กรธุรกิจโดยสามารถสร้างความได้เปรียบทางการแข่งขัน

วัฒนธรรมและสังคม หมายถึง ค่านิยม ทศนคติ ความต้องการพื้นฐานของสังคม จะเป็นสิ่งที่กำหนดรูปแบบพฤติกรรมของประชาชนที่มีอิทธิพลต่อความต้องการขั้นพื้นฐานและการตอบสนองความอยากได้

วัฒนธรรมองค์กร หมายถึง พฤติกรรมที่สร้างขึ้นจากบุคคลในองค์กร โดยมีการเรียนรู้ถ่ายทอด และยึดถือปฏิบัติกันจนเป็นธรรมเนียมและเป็นหลักการปฏิบัติตนในองค์กร

โครงสร้างองค์กร หมายถึง สิ่งที่กำหนดทิศทางการดำเนินงานขององค์กรในด้านต่าง ๆ รวมถึงสิ่งที่กำหนดระดับของบุคลากร ระบบการสื่อสาร และอำนาจบังคับบัญชาที่มีความเชื่อมโยงกัน

ความเป็นตัวของตัวเอง หมายถึง ความสามารถที่จะสามารถทำงานได้ด้วยตนเอง สามารถตัดสินใจในสภาวะที่ถูุกกกดดันได้ และสามารถที่จะนำพาตนเองไปสู่โอกาสที่จะประสบความสำเร็จ รวมถึงความมั่นใจในตนเองในการทำงานต่าง ๆ

ความมีนวัตกรรม หมายถึง ความสามารถที่จะคิดค้นหรือสร้างสรรค์สิ่งใหม่ ๆ ที่มีประโยชน์ทั้งในด้านของผลิตภัณฑ์ และการบริการ รวมถึงการจัดการองค์กร

ความกล้าเสี่ยง หมายถึง ความกล้าที่จะตัดสินใจในสภาวะที่ไม่แน่นอน รวมถึงความรับผิดชอบต่อความเสี่ยงที่อาจจะเกิดขึ้นในทุก ๆ สถานการณ์

พฤติกรรมเชิงรุกในการแข่งขัน หมายถึง การมีความมุ่งมั่นและความพยายามในการประกอบธุรกิจ และการมีความต้องการที่จะสร้างความได้เปรียบและเอาชนะเหนือกว่าคู่แข่งในการแข่งขันทางธุรกิจ

ความสม่ำเสมอและใส่ใจในการเรียนรู้ หมายถึง ความต้องการที่จะเรียนรู้สิ่งใหม่ ประสบการณ์ในอดีต ข้อบกพร่อง และความผิดพลาดตลอดเวลา รวมถึงการตอบสนองต่อสิ่งต่าง ๆ อย่างรวดเร็วและสม่ำเสมอ

ความต้องการประสบความสำเร็จ หมายถึง การมีแรงจูงใจที่จะทำงานที่ท้าทาย มีบุคลิกภาพที่มีความรับผิดชอบ เพื่อที่จะนำไปสู่ความสำเร็จในการประกอบธุรกิจ

ความคิดเชิงระบบ หมายถึง ความคิดที่ใช้ความเข้าใจ สามารถเชื่อมโยงประเด็นต่าง ๆ ได้ อย่างถูกต้องและเหมาะสม รวมถึงการคิดที่มองสิ่งต่าง ๆ อย่างเป็นองค์รวม

ความมีทักษะการสื่อสาร หมายถึง ความสามารถในการใช้ภาษา คำพูด และท่าทางเพื่อแสดงความต้องการและความคิดเห็นของตนเองอย่างเหมาะสมกับสถานการณ์ต่าง ๆ

ทุนทางกายภาพ หมายถึง ทุนที่สามารถใช้ในการประกอบกิจกรรมต่าง ๆ ทางเศรษฐกิจ ทำให้เกิดมูลค่าทางเศรษฐกิจ

ทุนหรือสินทรัพย์ทางการเงิน หมายถึง ทุนที่เป็นเครื่องมือในการแสดงสิทธิเรียกร้องและภาระผูกพันในภาคเศรษฐกิจ ทำหน้าที่เชื่อมโยงการออมและการลงทุนโดยภาคประชาชน ธุรกิจ และรัฐบาล

ทุนที่จับต้องไม่ได้ แต่สามารถอ้างสิทธิประโยชน์ได้ในอนาคต หมายถึง ทุนที่ได้มาจากการคิดค้น ค้นพบ หรือนวัตกรรม การปฏิบัติงานต่าง ๆ ขององค์กร เป็นทุนในลักษณะของนามธรรม ไม่สามารถจับต้องได้ แต่มีบทบาทสำคัญในการเพิ่มศักยภาพทางเศรษฐกิจและสังคม

แรงงานและทรัพยากรมนุษย์ หมายถึง ผู้ที่มีบทบาทในด้านต่าง ๆ ทางธุรกิจ ได้แก่ เจ้าของแรงงาน ผู้ผลิต และผู้บริโภค เป็นต้น มีบทบาทสำคัญอย่างมากในการขับเคลื่อนและพัฒนาเศรษฐกิจ

ผู้ประกอบการรุ่นเยาว์ หมายถึง เจ้าของกิจการหรือบุคคลที่มีอายุอยู่ในช่วงวัยที่เป็นนักเรียน นักศึกษา จัดตั้งองค์กรธุรกิจขึ้นเพื่อหวังผลกำไร และสามารถหาช่องทางที่จะสร้างธุรกิจของตนโดยยอมรับความเสี่ยงที่จะเกิดขึ้น

บทที่ 2

ทบทวนวรรณกรรม

วิทยานิพนธ์เรื่อง “ปัจจัยแวดล้อมที่เกื้อหนุนต่อการเป็นผู้ประกอบการรุ่นใหม่ กรณีศึกษา นักศึกษาคณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยศิลปากร วิทยาเขตสารสนเทศเพชรบุรี” ผู้วิจัยได้ ทำการศึกษาแนวคิด ทฤษฎีและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ดังนี้

1. แนวความคิดเกี่ยวกับผู้ประกอบการ
2. แนวความคิดเกี่ยวกับผู้ประกอบการรุ่นใหม่
3. แนวความคิดเกี่ยวกับปัจจัยสภาพแวดล้อมทางธุรกิจ
4. แนวความคิดเกี่ยวกับปัจจัยทุนทางเศรษฐกิจ
5. ข้อมูลของคณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยศิลปากร วิทยาเขตสารสนเทศเพชรบุรี
6. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

1. แนวความคิดเกี่ยวกับผู้ประกอบการ

ผู้ประกอบการ (Entrepreneur) คือเจ้าของกิจการ (Business Owner) หรือบุคคลที่จัดตั้งองค์กรธุรกิจขึ้นเพื่อหวังผลกำไร เป็นบุคคลที่มองเห็นโอกาสทางธุรกิจ และสามารถหาช่องทางที่จะสร้างธุรกิจของตนเองโดยยอมรับความเสี่ยงต่าง ๆ ที่จะเกิดขึ้น ผู้ที่มุ่งหวังที่จะเป็นผู้ประกอบการต้องพิจารณาถึงปัญหา ความท้าทาย ความไม่แน่นอนในการทำธุรกิจได้

ในด้านของหลักการทางเศรษฐศาสตร์ ผู้ประกอบการจะเป็นองค์ประกอบหนึ่งในปัจจัยการผลิต โดยผู้ประกอบการจะมีหน้าที่ทำการรวบรวมและบริหารจัดการปัจจัยการผลิตอีก 3 ประเภท ได้แก่ ที่ดิน แรงงาน และทุน

1. ที่ดิน รวมทั้งทรัพยากรธรรมชาติต่าง ๆ เช่น ป่าไม้ แร่ธาตุ สัตว์ป่า สัตว์น้ำ ความอุดมสมบูรณ์ของที่ดิน ปริมาณน้ำฝน และสิ่งแวดล้อมตามธรรมชาติต่าง ๆ ทั้งที่อยู่บนดินและใต้ดิน สิ่งเหล่านี้ล้วนมีอยู่ตามธรรมชาติ มนุษย์สร้างขึ้นไม่ได้ แต่สามารถปรับปรุงคุณภาพของ

ทรัพยากรธรรมชาติได้บ้าง เช่น ปรับปรุงดินให้มีความอุดมสมบูรณ์ขึ้น ผลตอบแทนจากการใช้ที่ดิน เรียกว่า ค่าเช่า (rent)

2. แรงงาน เป็นทรัพยากรมนุษย์ (human resource) คือผู้ที่ทำงานให้เกิดประโยชน์ทาง เศรษฐกิจในการผลิตหรือการบริการซึ่งอาศัย สติปัญญา ความรู้ ความคิด แรงกายและแรงใจ ในทาง เศรษฐศาสตร์ การใช้แรงงานจะได้ผลตอบแทนที่เรียกว่า ค่าจ้างและเงินเดือน (wage and salary) แต่แรงงานตามความหมายนี้จะต้องเป็นการใช้แรงงานที่ได้รับผลตอบแทนเท่านั้น ส่วนแรงงานที่ไม่ได้ รับผลตอบแทนจะไม่ถือว่าเป็นแรงงานตามความหมายนี้ โดยทั่วไปมีการแบ่งแรงงาน คือ แรงงานฝีมือ หรือแรงงานที่มีทักษะ เช่น นักวิทยาศาสตร์ นักวิชาการ แพทย์ และวิศวกร แรงงานกึ่งฝีมือ เช่น ช่าง ไม้ ช่างเทคนิค พนักงานเสมียน และพนักงานคุมเครื่องจักรในโรงงาน และแรงงานไร้ฝีมือ เช่น กรรมกรแบกหาม นักการภารโรง และคนยาม

3. ทุน คือ เครื่องมือเครื่องจักรมนุษย์สร้างขึ้นมาเพื่อใช้อำนวยความสะดวกในกระบวนการ ผลิตสินค้าและบริการ รวมถึงเพื่อใช้ร่วมกับปัจจัยการผลิตอื่น ๆ ในการทำกิจกรรมทางเศรษฐศาสตร์ ทุนหรือสินค้าทุน หรือทรัพย์สินประเภททุน (capital goods) แบ่งเป็น 2 ประเภท คือ สิ่งก่อสร้าง (construction) และเครื่องจักรอุปกรณ์การผลิต (equipment) โดยทั้ง 2 ประเภทนี้จัดเป็นทุนที่ แท้จริง (real capital) โดยจะไม่นับรวมเงินทุนซึ่งเป็นทุนที่เป็นตัวเงิน (money capital) (สหรับ เสา หิน, 2553)

การรวบรวมและบริหารจัดการปัจจัยการผลิตทั้ง 3 ประเภท มีจุดประสงค์เพื่อทำการผลิต สินค้าและบริการ โดยค่าตอบแทนของผู้ประกอบการเรียกว่า กำไร (profit) ในบรรดาปัจจัยการผลิต ทั้ง 4 ประเภท ผู้ประกอบการนับเป็นปัจจัยการผลิตที่มีความสำคัญมากที่สุด เพราะแม้ว่าจะมีปัจจัย การผลิตทั้งที่ดิน แรงงาน และทุนอย่างมากมายก็ตาม การผลิตและบริการจะไม่สามารถเกิดขึ้นได้หาก ขาดผู้ประกอบการมาทำการจัดสรรอย่างเหมาะสม (ธัญรัตน์ บัวพรหมมาตร, 2555)

1.1 ความหมายของผู้ประกอบการ

ผู้ประกอบการ (Entrepreneur) ตามพจนานุกรมภาษาอังกฤษของเว็บสเตอร์ (Webster Dictionary, 2000) ได้ให้ความหมายไว้ว่า บุคคลซึ่งจัดตั้งองค์การกิจการโดยยอมรับความเสี่ยงเพื่อหวัง ผลกำไร (สมชาย ทิระภูทิตติ & ศิริวรรณ เสรีรัตน์, 2542) รวมทั้งพจนานุกรมภาษาอังกฤษของออก ฟอร์ด (Oxford Dictionary, 1998) ก็ได้ให้ความหมายของผู้ประกอบการ มีใจความว่า บุคคลผู้ซึ่ง

พยายามที่จะสร้างผลกำไรโดยการเผชิญกับความเสี่ยง และมีแนวความคิดริเริ่มในสิ่งต่าง ๆ ด้วยตนเอง (อนงค์ รุ่งสุข, 2559)

Schumpeter (1934) ได้ให้ความหมายของคำว่า ผู้ประกอบการ หมายถึง ผู้ริเริ่มโดยใช้กระบวนการในการแยกแยะสินค้าและบริการที่มีอยู่เดิมเพื่อสร้างสินค้าและบริการใหม่ โดยมีวิธีจำแนกของการเป็นผู้ประกอบการออกเป็น 5 วิธี ได้แก่ 1) การนำเสนอสินค้าที่มีคุณภาพใหม่ 2) การใช้วิธีการผลิตแบบใหม่ 3) การเปิดตลาดใหม่ 4) การค้นหาแหล่งซื้อวัตถุดิบใหม่หรือการค้นหาวัตถุดิบชนิดใหม่ และ 5) การก่อตั้งกิจการใหม่ (รัชพล จอมไทรคุป & วัชรพงษ์ อินทรวงศ์, 2560)

Bach (1971) ได้กล่าวไว้ว่า ผู้ประกอบการ หมายถึง บุคคลผู้ทำการผลิตได้มากกว่าส่วนที่ตนเองจะบริโภค และเป็นบุคคลผู้ทำการตัดสินใจภายในองค์กรธุรกิจว่าจะผลิตสินค้าหรือบริการชนิดใด เป็นจำนวนเท่าไร จะขายอย่างไร ด้วยราคาเท่าไร จะใช้จ่ายเงินอย่างไร เป็นค่าอะไรบ้าง ตลอดจนทำการตัดสินใจเกี่ยวกับการปรับปรุง เปลี่ยนแปลง หรือขยายกิจการ (เกศินี จุฑาวิจิตร, 2552)

Zimmerer and Scarborough (1996) ให้ความหมายของผู้ประกอบการว่า ผู้ประกอบการคือ บุคคลผู้ซึ่งเริ่มก่อตั้งธุรกิจใหม่ จากการแสวงหาโอกาสและความเป็นไปได้ และมีการนำทรัพยากรต่าง ๆ มาใช้ให้เกิดประโยชน์เพื่อหวังผลกำไรและความเติบโตทางเศรษฐกิจ โดยยอมที่จะเผชิญกับความเสี่ยงและความไม่แน่นอน

Coulter (2003) นิยามผู้ประกอบการ หมายถึง ผู้ก่อตั้งกิจการ เป็นเจ้าของ รวมถึงเป็นหุ้นส่วน ดำเนินกิจการโดยยอมรับความเสี่ยงที่อาจเกิดขึ้นเพื่อมุ่งหวังผลกำไร มุ่งมั่นต่อความสำเร็จ มีการวางแผน บริหาร จัดการบุคคล องค์กร และทรัพยากรต่าง ๆ กำหนดวิสัยทัศน์ นโยบาย กลยุทธ์ต่าง ๆ เพื่อผลักดันธุรกิจให้เกิดการพัฒนาไปสู่ความสำเร็จตามที่คาดหวังเหมาะสมกับสภาพแวดล้อมและสังคม (อนงค์ รุ่งสุข, 2559)

Jones and George (2003) ให้ความหมายของผู้ประกอบการไว้ คือ ผู้ที่มองเห็นโอกาสและสามารถนำทรัพยากรที่มีจำกัดมาสร้างสรรค์หรือปรับปรุงผลิตภัณฑ์หรือบริการใหม่ โดยมีจุดประสงค์เพื่อขายสินค้าและบริการ โดยจัดตั้งองค์กรขึ้นมาพร้อมทั้งเข้าบริหารธุรกิจขององค์กรนั้น ซึ่งต้องยอมรับความเสี่ยงเพื่อหวังผลกำไรในระยะยาว รวมทั้งประคับประคองและพัฒนาธุรกิจที่ตั้งขึ้นมานั้น ให้มีการเจริญเติบโต และผู้ประกอบการจะเป็นเจ้าของกิจการ มีอำนาจในการตัดสินใจและมีบทบาทในการเป็นผู้นำขององค์กร (สมพร ปานยินดี & โสภิตา ทะสังขา, 2550)

Hatten (2006) ได้ให้ความหมายของผู้ประกอบการ หมายถึง ผู้ที่มีโอกาสและผลประโยชน์ ในการดำเนินการและบริหารจัดการธุรกิจ โดยเป็นผู้ที่มีความรู้ รวมถึงความเข้าใจและความสามารถ ในด้านการจัดการการเงิน การจัดการวัตถุดิบ และการเผชิญกับความเสี่ยงในการริเริ่มหรือในระหว่าง ดำเนินธุรกิจ นอกจากนี้ยังได้ระบุลักษณะพฤติกรรมของผู้ประกอบการ คือ มีความคิดสร้างสรรค์ (Creation) มีการสร้างนวัตกรรม (Innovation) มีความสามารถในการบริหารความเสี่ยง (Risk management) มีความสามารถในการบริหารงานทั่วไป (General management) และมีความ มุ่งหวังในประสิทธิภาพ (Performance intention) (สุธีรา อะทะวงษา, 2556)

ส่วนในประเทศไทย นิमित นนทพันธุ์ (2550) ได้กล่าวว่า ผู้ประกอบการ คือ ผู้ที่เป็น เจ้าของธุรกิจ มองเห็นโอกาสที่จะทำกำไร โดยการผลิตสินค้าชนิดใหม่ขึ้นมาเสนอขายในตลาดด้วย การนำเอากระบวนการผลิตใหม่ ๆ ที่มีประสิทธิภาพดีกว่าเดิมเข้ามาใช้ หรือด้วยการปรับปรุงองค์การ ดังนั้น ผู้ประกอบการจึงเป็นผู้แสวงหาเงินทุน รวบรวมปัจจัยในการผลิตและการบริหารจัดการ เพื่อให้ บรรลุวัตถุประสงค์ดังกล่าวข้างต้น (ชุตินา โสภาสานนท์, 2543)

สุนทร อุจจ์ศรี (2544) ได้สรุปความหมาย ว่า ผู้ประกอบการ หมายถึง บุคคลที่ก่อตั้งองค์กร หรือเจ้าของหุ้นส่วนและดำเนินกิจการโดยยอมรับความเสี่ยงที่อาจเกิดขึ้นในการดำเนินธุรกิจ เพื่อผล กำไรและความพอใจหรือเป็นผู้กระตุ้นในการเปลี่ยนแปลงทางเศรษฐกิจ โดยเป็นผู้ที่มีเป้าหมายในการ ค้นหามีการวางแผนอย่างรอบคอบและตัดสินใจตามกระบวนการประกอบกิจการ รวมทั้งผู้ประกอบการ ต้องเป็นผู้ทำงานอย่างสร้างสรรค์ มีมุมมองในแง่ที่ดีตามพันธกิจในการจัดสร้างแหล่งทรัพยากรใหม่ หรือนำความสามารถเก่าไปรวมกันเป็นลักษณะใหม่ เพื่อเป้าหมายในการสร้างสรรค์ความมั่งคั่งแก่ กิจการ (ภวัต ธารสารแสนล้าน, 2558)

อำนาจ ธีระวนิช (2549) ให้ความหมายว่า ผู้ประกอบการ คือ บุคคลที่ค้นหาความต้องการ ของตลาดและเปิดกิจการใหม่เพื่อตอบสนองต่อความต้องการดังกล่าว โดยยอมรับความเสี่ยงจากการ ดำเนินกิจการเพื่อผลกำไร ดังนั้นผู้ประกอบการจึงแตกต่างกับ “ผู้จัดการ” (manager) และบุคคลที่ ได้รับผลตอบแทนในรูปค่าจ้างและรางวัล แต่ไม่ได้มีความเสี่ยงทางการเงินในฐานะที่เป็นเจ้าของ กล่าว อีกนัยหนึ่งได้ว่า ผู้ประกอบการทุกคน คือ ผู้จัดการ แต่ผู้จัดการทุกคนอาจไม่ใช่ผู้ประกอบการ เพราะ ผู้จัดการอาจถูกจ้างเข้ามาเพื่อให้มาทำหน้าที่ในการบริหารจัดการในฐานะที่เป็น “มืออาชีพ”

บุญชววรรณ วิงวอน (2556) ได้อธิบายคำว่า ผู้ประกอบการ ว่า เป็นบุคคลที่มีแรงบันดาลใจใน การเสาะแสวงหาโอกาส และประยุกต์ใช้ความคิดสร้างสรรค์เพื่อสร้างความแตกต่างในการดำเนินงาน

ทางธุรกิจ โดยมีความมุ่งมั่นตั้งใจที่จะทำการก่อตั้งธุรกิจ สามารถดำเนินธุรกิจได้อย่างต่อเนื่อง ทำหน้าที่ในการใช้โอกาสที่มีอยู่ในตลาดและมีส่วนเกี่ยวข้องกับการจัดหาและนำเอาทรัพยากรมาใช้ประโยชน์ หรืออีกนัยหนึ่ง ผู้ประกอบการ คือ ผู้ที่แบกรับความเสี่ยงและความไม่แน่นอนในระหว่างแสวงหาโอกาสและเกิดความคิดสร้างสรรค์และการสร้างนวัตกรรม นอกจากนี้ผู้ประกอบการยังทำหน้าที่ในการบริหารกิจกรรมของตนเอง รวมถึงการบริหารงานประจำ

จากความหมายของผู้ประกอบการที่รวบรวมไว้ข้างต้น พอสรุปได้ว่า ผู้ประกอบการ หมายถึง บุคคลที่ริเริ่มจัดตั้งองค์กรด้วยตนเองและเป็นเจ้าขององค์กรนั้น มีการประยุกต์ใช้ความรู้ความสามารถในด้านการบริหารจัดการและใช้ความคิดในเชิงสร้างสรรค์ มาวางแผน ดำเนินการ จัดการ และพัฒนาองค์กร โดยยอมรับความเสี่ยงที่อาจจะเกิดขึ้นได้ในการดำเนินองค์กร ซึ่งการบริหารจัดการองค์กรมีจุดประสงค์หลักคือความสำเร็จในลักษณะของผลกำไรและความก้าวหน้าขององค์กร

การศึกษาแนวความคิดเกี่ยวกับความหมายของผู้ประกอบการดังกล่าว ทำให้ผู้วิจัยทราบถึงความหมายของผู้ประกอบการอย่างถูกต้องและครบถ้วนรอบด้าน ซึ่งสามารถเป็นแนวทางในการกำหนดขอบเขตและประเด็นที่จะทำการศึกษาวิจัย รวมถึงเชื่อมโยงกับแนวความคิดของผู้ประกอบการในด้านอื่น ๆ ได้อย่างเหมาะสม

1.2 ความสำคัญของผู้ประกอบการ

ผู้ประกอบการมีความสำคัญอย่างยิ่งต่อการพัฒนาประเทศ ตามบทบาทหน้าที่ของผู้ประกอบการแต่ละประเภทตั้งแต่ต้นน้ำ กลางน้ำ และปลายน้ำ เช่น ผู้ผลิตสินค้า ผู้จัดจำหน่าย ผู้ให้บริการ ผู้ประกอบการมีบทบาทสำคัญอย่างยิ่งต่อระบบเศรษฐกิจในการเพิ่มมูลค่าทั้งภาคการผลิต การจัดจำหน่าย และการบริการต่าง ๆ รวมทั้งโรงงานขนาดเล็กซึ่งเป็นหน่วยธุรกิจที่ช่วยเสริมช่องว่างของธุรกิจขนาดใหญ่ หรือผลผลิตทางอุตสาหกรรมส่งให้กับโรงงานอุตสาหกรรมขนาดใหญ่ด้วย

ผู้ประกอบการยังมีความสำคัญต่อภาคสังคม กล่าวคือจะสามารถช่วยให้ประชาชนที่อยู่ห่างไกลออกไปได้มีโอกาสรับบริการต่าง ๆ อย่างทั่วถึง ทำให้ต้นทุนสินค้าและบริการต่าง ๆ มีราคาที่ถูกลง เพราะมีผู้ประกอบการที่เป็นตัวแทนจำหน่ายสินค้าเป็นจำนวนมาก และมีการกระจายตัวครอบคลุมทั่วประเทศ ทำให้การค้าแบบผูกขาดลดน้อยลง นอกจากนี้ผู้ประกอบการจะมีความคล่องตัวในการปรับตัวให้เข้ากับสภาพแวดล้อมและสถานการณ์ทั่วไปของประเทศ สถานประกอบการจึงเป็นแหล่งรองรับแรงงานจากภาคเกษตรกรรมเมื่อหมดฤดูเพาะปลูก เป็นแหล่งที่สามารถรองรับแรงงานที่เข้ามาใหม่ รวมทั้งป้องกันการอพยพของแรงงานเข้ามาหางานทำในเขตกรุงเทพมหานคร

และปริมาณพล ซึ่งช่วยลดการกระจุกตัวและทำให้เกิดการกระจายตัวของโรงงานวิสาหกิจในเขตกรุงเทพมหานครและปริมาณพลไปสู่ภูมิภาคต่าง ๆ ของประเทศ ก่อให้เกิดการพัฒนาและเกิดความเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจทั่วทั้งประเทศ และหากผู้ประกอบการต้องการได้รับการยกย่องจากสังคมและได้รับการสนับสนุนจากประชาชนหรือลูกค้า ผู้ประกอบการก็ต้องดำเนินธุรกิจอย่างมีความรับผิดชอบต่อลูกค้าและสังคมโดยไม่คำนึงถึงการมุ่งแสวงหากำไรเพียงอย่างเดียว หรือไม่ดำเนินธุรกิจที่ก่อให้เกิดผลเสียต่อผู้บริโภคหรือชุมชน (นราเชต ยิ้มสุข, 2552)

ความสำคัญของผู้ประกอบการดังกล่าว ทำให้ผู้ประกอบการมีหน้าที่ในการดำเนินธุรกิจ (Wickham, 2001) ดังนี้

1. หน้าที่เป็นผู้ก่อตั้งองค์กร ผู้ประกอบการจะต้องเป็นผู้ที่ทำการรวบรวมปัจจัยในการผลิตอันได้แก่ ที่ดิน แรงงาน ทุน และดำเนินการจัดการปัจจัยต่าง ๆ เหล่านี้ให้เกิดประสิทธิภาพสูงสุด
2. หน้าที่ในการเป็นเจ้าขององค์กร ผู้ประกอบการจะต้องเป็นทั้งผู้ลงทุนและผู้ถือหุ้นในกิจการ รวมถึงทำหน้าที่เป็นผู้บริหารหรือผู้จัดการธุรกิจนั้น
3. หน้าที่ที่จะต้องเป็นผู้นำ การเป็นผู้นำของผู้ประกอบการเป็นปัจจัยสำคัญที่จะส่งผลให้เกิดความสำเร็จ เป็นหัวใจสำคัญในการบริหารจัดการ ซึ่งจะก่อให้เกิดการแรงผลักดันในการทำงาน รวมถึงการใช้การมีความสามารถในการปกครอง ความสามารถในการส่งเสริมขวัญกำลังใจแก่ผู้ร่วมงาน
4. หน้าที่เป็นผู้จัดการ ผู้ประกอบการมีบทบาทหน้าที่ที่แตกต่างกันออกไปขึ้นอยู่กับแต่ละสถานการณ์ ผู้ประกอบการจึงต้องมีความสามารถที่จะจัดการได้อย่างเหมาะสม
5. หน้าที่ในการนำความรู้ความชำนาญมาสร้างสรรค์ ผู้ประกอบการจะต้องนำความรู้ความชำนาญ รวมถึงประสบการณ์ที่มี มาใช้ในการดำเนินกิจการ สร้างสรรค์ และพัฒนาสิ่งใหม่ ๆ เพื่อสร้างโอกาสทางธุรกิจให้ดียิ่งขึ้น
6. หน้าที่การเป็นผู้สร้างโอกาสทางการตลาด ผู้ประกอบการจะต้องศึกษาและวิเคราะห์ทิศทางของตลาดอยู่เสมอ เพื่อหาช่องทางในการดำเนินธุรกิจอย่างเหมาะสมและตอบสนองต่อความต้องการ
7. หน้าที่ในการสร้างนวัตกรรมเข้าสู่ตลาด ผู้ประกอบการจะต้องมีการพัฒนาองค์กรในด้านต่าง ๆ ซึ่งจะต้องหานวัตกรรมใหม่ ๆ มาประยุกต์ใช้ในองค์กร ซึ่งการใช้นวัตกรรมใหม่ อาจใช้ในเรื่องการพัฒนาตัวสินค้า การจัดการการผลิต หรือการบริหารโดยทั่วไปก็ได้

8. หน้าที่สร้างสรรค์สังคม การดำเนินธุรกิจนอกจากจะมีเป้าหมายในเรื่องของผลกำไรแล้ว ผู้ประกอบการจะต้องมีความรับผิดชอบต่อสังคมด้วย โดยทำธุรกิจที่ไม่ก่อให้เกิดผลเสียต่อผู้บริโภคหรือประชาชนทั่วไป รวมถึงการสร้างสรรค์สิ่งต่าง ๆ ที่ก่อให้เกิดประโยชน์แก่สังคมโดยรวม (จันทิมา จตุพรเสถียรกุล, 2554)

1.3 คุณลักษณะของผู้ประกอบการ

แนวความคิดและงานศึกษาวิจัยที่แสดงให้เห็นคุณลักษณะของผู้ประกอบการที่เป็นปัจจัยสำคัญในการที่จะผลักดันให้ผู้ที่จะเข้ามาเป็นผู้ประกอบการประสบความสำเร็จในการประกอบอาชีพ ได้มีการศึกษา ดังนี้

Pickle and Abrahamson (1989) ได้ศึกษาผู้ประกอบการขนาดย่อม จำนวน 97 ตัวอย่าง ผลปรากฏว่า ผู้ประกอบการขนาดย่อมที่ประสบความสำเร็จมีคุณสมบัติที่สำคัญ 5 ประการ คือ

1. แรงผลักดัน หรือแรงจูงใจในการทำงาน ประกอบด้วย ความรับผิดชอบ ความกระฉับกระเฉง ความคิดริเริ่มความเพียรพยายามอดทน และความทะเยอทะยาน
2. ความสามารถทางด้านสติปัญญา ประกอบด้วย ความฉลาดทางสติปัญญา ความสามารถในการคิดสร้างสรรค์ และความสามารถในการคิดวิเคราะห์
3. ความสามารถด้านมนุษยสัมพันธ์ ประกอบด้วย ความมั่นคงทางอารมณ์ ความสัมพันธ์ส่วนตัว ความสามารถในการเข้าสังคม ความมีไหวพริบ และความเห็นอกเห็นใจผู้อื่น
4. ความสามารถในการติดต่อสื่อสาร ประกอบด้วย ความสามารถในการติดต่อสื่อสารที่เป็นลายลักษณ์อักษร และความสามารถในการติดต่อสื่อสารด้วยวาจา
5. ความสามารถด้านเทคนิค ประกอบด้วย ความสามารถในกิจกรรมต่าง ๆ ที่จำเป็นต่อการประกอบธุรกิจ เช่น ความรู้พื้นฐาน ความรู้ความเชี่ยวชาญอย่างเฉพาะ ประสบการณ์ เพื่อให้การดำเนินงานง่ายและสะดวกรวดเร็วต่อการปฏิบัติงาน (ณัฐวุฒิ วิเศษ, 2552)

Frese (2000) ได้สรุปถึงคุณลักษณะของผู้ประกอบการที่ประสบความสำเร็จไว้ดังนี้

1. ความเป็นตัวของตัวเอง (Autonomy) คือ ความสามารถและความตั้งใจที่จะนำตนเองไปสู่โอกาส บุคคลที่มีลักษณะความเป็นตัวของตัวเองนี้ เป็นคนที่สามารถทำงานได้ด้วยตนเองและสามารถทำการตัดสินใจได้ในภาวะที่บีบบังคับ หรือมีเงื่อนไขจำกัด อย่างเช่น ในภาวะที่มีทรัพยากรจำกัด

ผู้ประกอบการที่มีความเป็นตัวของตัวเองจะยังมีความสามารถในการเป็นตัวของตัวเองในการต่อรอง หรือเผชิญกับผู้จัดการจำหน่ายหรือบริษัทใหญ่ ๆ ได้ (จันทิมา จตุพรเสถียรกุล, 2554)

2. การมีความคิดสร้างสรรค์ (Creativeness) คือ การมีความคิดริเริ่มเกี่ยวกับสินค้าใหม่ ๆ การบริการ และเทคโนโลยีใหม่ ๆ อาจเรียกอีกอย่างได้ว่า ความมีนวัตกรรม (Innovative)

3. ความกล้าเสี่ยง (Risk Taking) คือ ความกล้าในการตัดสินใจ ทำกิจกรรมภายใต้สภาวะที่ไม่แน่นอนต่าง ๆ ซึ่งมีความเป็นไปได้ที่จะประสบความสำเร็จหรือความล้มเหลวใกล้เคียงกัน และยอมรับความเสี่ยงได้เพื่อหวังผลกำไรของการดำเนินงาน ซึ่งความกล้าเสี่ยงนี้สามารถแบ่งได้เป็น 3 ลักษณะ ได้แก่ ความกล้าเสี่ยงต่อสิ่งที่ไม่รู้ ความกล้าใช้ทรัพย์สินจำนวนมากสำหรับการก่อตั้งธุรกิจ และความกล้ากู้ยืมจำนวนมาก

4. ความก้าวร้าวในการแข่งขัน (Competitive Aggressiveness) คือ การที่มีความมุ่งมั่นสูงในการทำกิจกรรมต่าง ๆ ด้วยความพยายาม และมีการบริหารจัดการให้เหนือกว่าคู่แข่งในตลาด เพื่อสร้างความได้เปรียบทางการแข่งขัน (วันวิสาข์ โชคพรหมอนันต์ และวิโรจน์ เจษฎาลักษณ์, 2558) ทำให้คู่แข่งหมดประสิทธิภาพและไม่สามารถอยู่ในตลาด ความก้าวร้าวในการแข่งขันนี้มีความสัมพันธ์ในทางบวกกับความสำเร็จเพราะเป็นการกระตุ้นไปสู่ความสำเร็จ

5. ความสม่ำเสมอและความใส่ใจในการเรียนรู้ (Stability and Learning) คือ การที่เจ้าของกิจการมีความมั่นคง ไม่เก็บสิ่งผิดพลาดมาเป็นอารมณ์ หรือผิดหวัง ท้อแท้กับความผิดพลาด แต่จะนำประสบการณ์เหล่านั้นมาเรียนรู้ เนื่องมาจากการที่ผู้ประกอบการต้องมีการตอบสนองอย่างรวดเร็วกับสถานการณ์ที่มีความไม่แน่นอนสูง จึงเป็นไปได้ที่เขาเหล่านั้นจะพบกับความผิดพลาด การเรียนรู้จากข้อบกพร่องและความผิดพลาด เป็นสิ่งสำคัญสำหรับการที่จะประสบความสำเร็จในธุรกิจ

6. ความต้องการประสบความสำเร็จ (Achievement) ความต้องการประสบความสำเร็จมีความสัมพันธ์กับทั้งการพัฒนาเศรษฐกิจระดับชาติ และการกิจการขนาดกลางและขนาดย่อม ผู้ที่มีความต้องการประสบความสำเร็จนั้น จะชื่นชอบงานที่มีความท้าทาย และมีแรงจูงใจที่จะทำงานนั้น ๆ ให้ดีกว่าเดิม มีบุคลิกภาพรับผิดชอบ และต้องการการให้ข้อมูลย้อนกลับในเรื่องงานที่ทำ บุคลิกภาพที่ยึดถือหลักคุณธรรมหรือที่เรียกว่า ความซื่อสัตย์ หมายถึง การที่ผู้ประกอบการค่อย ๆ สร้างความเชื่อมั่น และไว้วางใจให้กับลูกค้าและผู้จัดจำหน่าย ซึ่งจะนำไปสู่ความสำเร็จระดับสูง คนที่ประสบความสำเร็จมักมีแรงจูงใจที่จะทำงานที่ท้าทาย และถูกกระตุ้นให้ทำให้ดีกว่าเก่า มีความรับผิดชอบเฉพาะตัวและค้นหาผลสะท้อนเกี่ยวกับคุณภาพของงาน

Hatten (2006) ได้ระบุคุณลักษณะของผู้ประกอบการ ดังนี้

1. มีความคิดสร้างสรรค์ (Creation) มีการริเริ่มดำเนินธุรกิจใหม่
2. มีการสร้างนวัตกรรม (Innovation) มีการผลิตสินค้าใหม่รวมถึงกระบวนการดำเนินการตลาดและการจัดการองค์การด้วยกระบวนการใหม่ ๆ
3. มีความสามารถในการบริหารความเสี่ยง (Risk management) ผู้ประกอบการหรือเจ้าของธุรกิจจะต้องมีความรับผิดชอบต่อความเสี่ยงอันเกิดจากการขาดทุน หรือความล้มเหลวในการดำเนินธุรกิจ รวมถึงความไม่แน่นอนในแต่ละสถานการณ์
4. มีความสามารถในการบริหารงานทั่วไป (General management) ผู้ประกอบการหรือเจ้าของธุรกิจจะต้องมีแนวทางในการดำเนินธุรกิจให้สอดคล้องกับสังคมทั่วไป และจัดสรรทรัพยากรต่าง ๆ ของธุรกิจให้มีความเหมาะสม
5. มีความมุ่งมั่นในประสิทธิภาพ (Performance intention) ผู้ประกอบการหรือเจ้าของธุรกิจ จะต้องมีความคาดหวังในผลกำไร หรือระดับการเติบโตของธุรกิจ รวมถึงความมุ่งมั่นให้เกิดการพัฒนาขององค์กรธุรกิจไปอยู่ในระดับสูงสุด (สุธีรา อะทะวงษา, 2556)

Hodgetts and Kuratko (1995) ได้เสนอคุณลักษณะที่เป็นปัจจัยพื้นฐานของผู้ประกอบการที่ประสบความสำเร็จ 10 คุณลักษณะ คือ

1. ความสามารถเชิงเทคนิค (Technical competence) เป็นคุณลักษณะที่สำคัญต่อความสำเร็จของผู้ประกอบการ คือ ความได้เปรียบด้านเทคนิคโดยเจ้าของธุรกิจจำเป็นต้องเข้าใจธุรกิจที่ดำเนินอยู่
2. ความสามารถทางจิตใจ (Mental ability) เป็นความสามารถในการรับรู้และเข้าใจ ผู้ประกอบการจะใช้ความสามารถทางจิตใจในการพัฒนากลยุทธ์การแข่งขัน ผู้ประกอบการควรเป็นผู้ที่มีความสามารถหลากหลาย และสามารถนำมาประยุกต์ใช้ได้เหมาะสม รวมทั้งการให้ความช่วยเหลือผู้จัดการธุรกิจในการให้ความเข้าใจเกี่ยวกับงานต่าง ๆ ที่มีความสำคัญในการพัฒนาแผนงาน และวัตถุประสงค์ของธุรกิจ หรือความสามารถในการบูรณาการงานต่าง ๆ เข้าด้วยกัน ความสามารถทางจิตใจนี้รวมถึงความสามารถที่จะใช้จิตวิทยาในการประกอบการด้านต่าง ๆ ด้วย

3. การแสวงหาโอกาส (Opportunity orientation) ผู้ประกอบการที่ประสบความสำเร็จ และสามารถพัฒนาธุรกิจให้เจริญเติบโตได้นั้น จะต้องเป็นผู้ที่แสวงหาโอกาสมากกว่าแสวงหาปัจจัย ด้านทรัพยากร โครงสร้าง หรือกลยุทธ์ สามารถเข้าใจปัจจัยสำคัญต่าง ๆ ที่เป็นโอกาสเพื่อกำหนด เป้าหมายของธุรกิจ การแสวงหาโอกาสทำให้ผู้ประกอบการพบกับช่องทางการดำเนินธุรกิจ เกิดการ เพิ่มโอกาสในการทำกำไรของธุรกิจมากยิ่งขึ้น

4. ความคิดริเริ่มและความรับผิดชอบ (Initiative and responsibility) การที่ผู้ประกอบการ จะต้องเป็นผู้บุกเบิกสร้างธุรกิจด้วยตนเอง ผู้ประกอบการจึงต้องเป็นผู้ที่มีความรับผิดชอบต่อ ความสำเร็จหรือความล้มเหลวในการดำเนินธุรกิจ และเป็นผู้นำในการแก้ปัญหาต่าง ๆ ของธุรกิจ

5. ความซื่อสัตย์และความน่าเชื่อถือ (Integrity and reliability) ความซื่อสัตย์และความ น่าเชื่อถือของผู้ประกอบการเป็นปัจจัยที่มีความสำคัญอย่างยิ่งต่อความสำเร็จของธุรกิจ เนื่องจากมี ส่วนสร้าง ความเชื่อมั่น ความไว้วางใจ และการให้ความยอมรับจากบุคคลต่าง ๆ

6. ความอดทนต่อความล้มเหลว (Tolerance for failure) ผู้ประกอบการที่ประสบ ความสำเร็จจะต้องเรียนรู้จากประสบการณ์ที่ล้มเหลวในอดีต มาแก้ไขปรับปรุงกระบวนการทำงานให้ ดีมากยิ่งขึ้น โดยจะต้องมีความอดทน ใจความผิดพลาดเป็นตัวกระตุ้นในการประกอบธุรกิจ และมองหา โอกาสทางธุรกิจใหม่ ๆ อยู่เสมอ

7. การควบคุมปัจจัยที่เกี่ยวข้องภายใน (Internal locus of control) ผู้ประกอบการที่จะ ประสบความสำเร็จ จะมีความเชื่อมั่นในตนเอง และจะต้องไม่เชื่อว่าความสำเร็จหรือความล้มเหลว เกิดขึ้นจากโชคชะตา แต่เชื่อว่าเป็นผลมาจากการควบคุมภายในของผู้ประกอบการเอง

8. ทักษะด้านมนุษยสัมพันธ์ (Human relation skills) ผู้ประกอบการจะต้องมีทักษะในการ สื่อสารที่ดีกับบุคคลอื่น ๆ เช่น พนักงาน กลุ่มธุรกิจ และลูกค้า โดยเฉพาะอย่างยิ่งวิธีการติดต่อสื่อสาร เช่น การสื่อสารข้อความภารกิจของธุรกิจที่ต้องให้เกิดความเข้าใจตรงกัน วิธีการจูงใจให้พนักงาน ปฏิบัติงานด้วยวิธีการต่าง ๆ และความมีภาวะผู้นำของผู้ประกอบการ

9. ความมุ่งมั่นที่จะประสบความสำเร็จ (High achievement drive) เป็นผู้มีความมุ่งมั่นที่จะ ทำงานให้ประสบความสำเร็จ มีความมุ่งมั่นพยายามปฏิบัติงานด้วยความมีประสิทธิภาพ เป็นนัก แสวงหาโอกาส กล้าเผชิญความเสี่ยงและความไม่แน่นอน ติดตามประเมินผลการดำเนินงาน และ พัฒนาความสำเร็จให้ดีขึ้นเรื่อย ๆ

10. ความคิดสร้างสรรค์ (Creativity) เป็นผู้ที่มีความคิดสร้างสรรค์วิธีการต่าง ๆ เช่น มีการคิดค้นพัฒนาทางด้านนวัตกรรม มีการสังเคราะห์หรือผสมผสานบูรณาการข้อมูลจากแหล่งต่าง ๆ ที่เป็นประโยชน์ต่อการสร้างวิธีการทำงานใหม่ ๆ มีการขยายองค์ความรู้ใหม่ ๆ ในธุรกิจ รวมทั้งการนำแนวความคิดที่เป็นประโยชน์ของผู้อื่นมาใช้ในการพัฒนาผลิตภัณฑ์ของตนเอง (อนงค์ รุ่งสุข, 2559)

รัชจรินทร์ พรชัยวิเศษกุล และคณะ (2546) พบว่า ผู้ประกอบการที่จะประสบความสำเร็จมี 10 คุณลักษณะ เรียงตามลำดับความสำคัญดังนี้

1. ความมีมนุษยสัมพันธ์ หมายถึง การมีความสามารถในการเจรจาต่อรอง มีความสามารถในการติดต่อสื่อสาร มีความรู้ในการบริหารจัดการ มีมนุษยสัมพันธ์สามารถโน้มน้าวจิตใจผู้อื่น มีความสามารถในการทำงานเป็นทีม และมีความสัมพันธ์ทางธุรกิจ
2. ความเชื่อมั่นในตนเอง หมายถึง การชอบงานท้าทาย กล้าตัดสินใจ มีความมั่นใจ ชอบทำในสิ่งที่แปลกใหม่ มีความทะเยอทะยาน
3. ความซื่อสัตย์ หมายถึง การมีจริยธรรมหรือคุณธรรม มีความซื่อสัตย์ต่อลูกค้า ทีมงาน และพนักงาน มีความจริงใจ มีอุดมการณ์ต้องการสร้างสิ่งที่ดีให้แก่สังคม
4. มีความรู้พื้นฐานและประสบการณ์ในธุรกิจที่ทำ หมายถึง การมีความรู้พื้นฐานทางธุรกิจ มีประสบการณ์ มีความถนัดในธุรกิจที่ทำ มีความชำนาญด้านเทคนิคปฏิบัติได้ใช้ความรู้ที่เรียนมา
5. ความขยันทุ่มเทให้กับธุรกิจ หมายถึง มีความตั้งใจจริง ทำงานติดต่อกัน มีความพยายามต่อสู้ไม่ท้อถอย บริการลูกค้าดี เน้นคุณภาพสินค้าและบริการ มีใจรักในธุรกิจ
6. มีวุฒิภาวะทางอารมณ์ หมายถึง รับฟังคำวิจารณ์ของผู้อื่น ต้องการความเป็นอิสระ มีความรับผิดชอบ อดทนต่อความกดดัน
7. มีวิสัยทัศน์ หมายถึง มีความช่างสังเกต มองหาโอกาสที่ดี เรียนรู้และพัฒนาสินค้าหรือบริการ
8. ประหยัด คือการให้ความสำคัญกับการใช้ทรัพยากรให้เกิดประโยชน์สูงสุด
9. พัฒนาและฝึกอบรมพนักงานอย่างต่อเนื่อง หมายถึง การที่ผู้ประกอบการให้ความสำคัญและเห็นถึงความจำเป็นที่จะต้องพัฒนาบุคลากรในองค์กร มีการสอนงาน อธิบายและฝึกอบรมทักษะต่าง ๆ ที่จำเป็น รวมถึงทักษะใหม่ ๆ ที่ทันสมัยกับพนักงาน

10. มีความเชื่อเรื่องโชค หมายถึง การที่ผู้ประกอบการเชื่อว่าความสำเร็จสามารถหาได้จากการทำงานหนัก การค้นหาสาเหตุของความล้มเหลว แต่จะหลีกเลี่ยงแบบแผนของความคิดในเชิงลบ และลองเสี่ยงกับโอกาสใหม่ ๆ โดยไม่ปฏิเสธโชคที่มี (ชลิตา บุญญา, 2557)

ถาวร ศรีสุขะโต และธนะเวช ศรีสุขะโต (2543) ได้ศึกษาและรวบรวมข้อมูลจากแหล่งต่าง ๆ และสรุปไว้ว่าผู้ประกอบการที่ประสบความสำเร็จ มักจะมีลักษณะดังต่อไปนี้

1. เป็นนักวิเคราะห์โอกาส ชอบค้นคว้าหาความรู้ แสวงหาโอกาสเพื่อไปสู่ความสำเร็จ มักจะหาหนทางที่ดีกว่าในการทำงานด้านต่าง ๆ

2. เป็นนักแก้ปัญหา สามารถเข้าถึงปัญหาและแก้ไขด้วยความมั่นใจ คือ เข้าใจได้อย่างชัดเจน และสามารถแก้ไขปัญหาได้อย่างรวดเร็ว รู้ว่าจะหาทางออกโดยวิธีการใดที่ง่าย รวดเร็ว และเกิดความเสียหายน้อยที่สุด รวมถึงสามารถที่จะพลิกปัญหาเหล่านั้นให้เป็นโอกาสได้

3. เป็นนักคิดที่มีเหตุผล กล้ายอมรับในสิ่งที่ตนกระทำเมื่อเกิดข้อผิดพลาด ผู้ประกอบการจะพบวิธีการแก้ปัญหา และนำวิธีการคิดที่จะแก้ปัญหาไปให้ผู้ทรงคุณวุฒิช่วยดู เพื่อหลีกเลี่ยงการตัดสินใจที่เข้าข้างตัวเอง และยอมรับการปรับปรุงด้วยวิธีที่ดีกว่า

4. เป็นนักบริหารตามวัตถุประสงค์ เข้าใจงานที่ละเอียดเพื่อผลสำเร็จของงานที่ต้องบรรลุผลตามเป้าหมายที่ตั้งไว้ จึงจำเป็นต้องมีการวางแผน การตัดสินใจทางกลยุทธ์ที่ดีที่สุดเพื่อให้งานสำเร็จดังที่ตั้งเป้าหมายเอาไว้

5. เป็นพนักงาน ชอบทำกิจกรรมและต้องทำให้สำเร็จ เวลาส่วนตัวจะเป็นเวลางานไปด้วย และจะทำทุกอย่างเท่าที่จะทำได้

6. เป็นนักควบคุม ผู้ประกอบการชอบที่จะควบคุมงานและควบคุมตนเอง สามารถทำงานได้โดยลำพัง มีความมุ่งมั่นที่จะประสบความสำเร็จ (จันทิมา จตุพรเสถียรกุล, 2554)

จะเห็นได้ว่า ไม่ว่าบุคคลใด ๆ ก็ตาม หากมีความเข้าใจในความหมายของคำว่าผู้ประกอบการ และคุณลักษณะของผู้ประกอบการที่ได้ยกตัวอย่างและที่ได้สรุปไว้ในข้างต้นได้อย่างถ่องแท้ และนำไปใช้เป็นแนวทางในการวางแผน บริหารจัดการ ก็จะส่งผลให้สามารถประกอบการได้อย่างมีประสิทธิภาพ ได้คุณภาพตามที่ต้องการ และส่งผลให้การประกอบการประสบความสำเร็จ นอกจากนี้ ยังส่งผลต่อความสำเร็จและความมั่นคงในการต่อยอดธุรกิจต่อไปอีกด้วย (ธัญวรัตน์ บัวพรหมมาตร์, 2555)

จากแนวความคิดทางด้านความหมาย ความสำคัญ และคุณลักษณะของผู้ประกอบการที่กล่าวถึงข้างต้น ซึ่งมีอยู่อย่างหลากหลาย และล้วนเป็นส่วนประกอบสำคัญของผู้ประกอบการ ดังนั้น ผู้วิจัยจึงได้นำแนวความคิดและทฤษฎีต่าง ๆ ที่ได้กล่าวถึงนั้นมาใช้เป็นแนวทางในการวิจัย เพื่อค้นหาความสัมพันธ์ทางด้านแนวความคิดผู้ประกอบการกับปัจจัยแวดล้อม โดยแนวความคิดคุณลักษณะของผู้ประกอบการ ผู้วิจัยจะนำไปเป็นตัวแปรต้นประเภทหนึ่งที่จะใช้วิเคราะห์ความสัมพันธ์ด้วย นอกจากนี้ตัวแปรต้นประเภทอื่น ๆ ผู้วิจัยจะได้กล่าวถึงในหัวข้อแนวความคิดเกี่ยวกับปัจจัยสภาพแวดล้อมทางธุรกิจ แนวความคิดเกี่ยวกับทุนทางเศรษฐกิจ และแนวความคิดอื่น ๆ ที่มีความเกี่ยวข้อง ซึ่งจะอธิบายในลำดับต่อไป

2. แนวความคิดเกี่ยวกับผู้ประกอบการรุ่นเยาว์

2.1 มุมมองที่มีต่อการเป็นผู้ประกอบการรุ่นเยาว์

การริเริ่มประกอบการธุรกิจโดยทั่วไปและการริเริ่มประกอบการธุรกิจโดยกลุ่มเด็กรุ่นใหม่หรือรุ่นเยาว์นั้น ลักษณะของแนวความคิดของการประกอบการทั้งสองอย่างนี้มีสิ่งที่ขัดแย้งกัน การเริ่มประกอบการธุรกิจใหม่นั้นจัดได้ว่าเป็นสิ่งที่ยังค่อนข้างคลุมเครืออยู่และขาดการตรวจสอบเชิงประจักษ์อย่างชัดเจน แต่อย่างไรก็ตามคำว่า การริเริ่มประกอบธุรกิจใหม่นั้น ถูกแยกด้วยแนวความคิดคือ

1. ธุรกิจใหม่ที่ดำเนินกิจการภายใต้ความเสี่ยงสูง และ
2. ความสามารถในการถูกจ้างงาน สำหรับแนวความคิดแรก ธุรกิจใหม่ที่ดำเนินกิจการภายใต้ความเสี่ยงสูงนั้น ต้องอาศัยความสามารถในการแสวงหาโอกาสในตลาดและความสามารถในการสร้างสรรค์ธุรกิจที่ตอบโจทย์ปัญหาเหล่านั้นขึ้นมา และสิ่งที่สำคัญคือมีจุดมุ่งหมายคือความสำเร็จของธุรกิจนั้น แนวความคิดที่สอง ความสามารถในการถูกจ้างงาน ต้องใช้ทักษะและความสามารถเพื่อให้ตนเองเกิดความน่าสนใจที่จะให้ผู้อื่นจ้างงานได้ ในปี พ.ศ.2532 องค์กรเพื่อความร่วมมือและการพัฒนาทางเศรษฐกิจ (Organization for Economic Co-operation and development) ได้ให้มุมมองของผู้ประกอบการรุ่นเยาว์ โดยเพิ่มความคิดในด้านการพัฒนาส่วนบุคคล และวัฒนธรรมทางธุรกิจ ซึ่งความคิดทั้งสองอย่างนี้เกี่ยวข้องกับความคิดและนิสัย ซึ่งมีความคิดสร้างสรรค์ นวัตกรรม และความกล้าเสี่ยง ซึ่งเป็นสิ่งที่จะต้องมึทั้งในชีวิตส่วนตัวและชีวิตการทำงานด้วย

Kovacheva (2014) ได้ทำการศึกษาและอธิบายว่า ผู้ประกอบการรุ่นเยาว์นั้นมีบุคลิกและลักษณะนิสัยที่ไม่ค่อยแตกต่างกันนัก แต่จะมีความแตกต่างกันที่การตัดสินใจของบุคคลนั้น ๆ ใน

สถานะที่มีข้อมูลที่ไม่แน่นอนและจำกัด นอกจากนี้จากการศึกษายังพบว่า ที่จริงแล้วบุคลิกลักษณะการเป็นผู้ประกอบการรุ่นเยาว์นั้น เป็นผลจากการเข้ามาเป็นผู้ประกอบการ แต่ก็ไม่ใช่สิ่งที่จำเป็นที่จะต้องมีการเป็นผู้ประกอบการรุ่นเยาว์ทุกคน ความเป็นผู้ประกอบการรุ่นเยาว์นั้น ไม่ได้ขึ้นอยู่กับลักษณะของแต่ละบุคคลเท่านั้น แต่ยังขึ้นอยู่กับเงื่อนไขต่าง ๆ ในชีวิตของบุคคลนั้น ๆ เช่น เศรษฐกิจ สังคม และการเมือง รวมถึงความแตกต่างกันสำหรับบุคคลกลุ่มน้อย ผู้อพยพ หรือผู้ลี้ภัยด้วย

การเริ่มประกอบการธุรกิจใหม่สำหรับผู้ประกอบการส่วนหนึ่งเป็นสิ่งที่สมเหตุสมผล แต่สำหรับผู้ประกอบการหลาย ๆ คนอาจจะเป็นทางเลือกสุดท้ายที่ผู้ประกอบการเหล่านั้นมี โดยเฉพาะกลุ่มที่ไม่มีโอกาสที่จะได้ประกอบอาชีพอื่นด้วยเหตุผลต่าง ๆ เช่น ข้อจำกัดในด้านวุฒิการศึกษา ดังนั้นอัตราของผู้ประกอบการรุ่นเยาว์รวมถึงผู้ประกอบการใหม่ จึงไม่ควรที่จะนำไปเป็นตัวชี้วัดแนวโน้มของระบบเศรษฐกิจ

การประกอบการธุรกิจนั้น ความเป็นไปได้ทั้งเกิดความสำเร็จและความล้มเหลว บางครั้งการประกอบการธุรกิจก็ทำให้ผู้ประกอบการนั้นเสียโอกาสในการประกอบอาชีพอื่น ๆ ที่เหมาะสมได้ นอกจากนี้ยังรวมถึงการที่ผู้ประกอบการจะต้องมีศักยภาพที่จะรับผิดชอบต่อทรัพย์สินและต่อสิ่งที่จะเกิดขึ้นตามปัจจัยสภาพแวดล้อมต่าง ๆ Kovacheva (2014) ได้ทำการรวบรวมงานวิจัยแล้วนำเสนอว่า ธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (Small and Medium Enterprise) ความเป็นไปได้ที่จะประสบความสำเร็จต่ำมาก และการเป็นผู้ประกอบการรุ่นเยาว์นั้น อาจเป็นเส้นทางของงานที่ไม่มั่นคงและเป็นภาระมากเกินไปสำหรับบุคคลที่อายุน้อย บ่อยครั้งที่ผู้ประกอบการรุ่นเยาว์จะตกอยู่ภายใต้ความลำเอียงในการจ้างงานและความไม่เชื่อมั่นในการร่วมมือ สิ่งเหล่านี้เป็นหลักฐานแสดงให้เห็นว่าผู้ประกอบการรุ่นเยาว์ต้องสร้างและรักษาความเชื่อมั่นกับบุคคลผู้สูงกว่า แหล่งเงินทุน รวมถึงลูกค้า และสิ่งที่สำคัญคือประสบการณ์ก่อนจะมาเป็นผู้ประกอบการรุ่นเยาว์เพื่อที่จะประสบความสำเร็จในการสร้างธุรกิจใหม่ แต่ในประเด็นนี้ยังเป็นสิ่งที่คนรุ่นเยาว์จำนวนมากยังขาดอยู่

2.2 ความสำคัญของผู้ประกอบการรุ่นเยาว์

หน้าที่ของผู้ประกอบการรุ่นเยาว์ คือการเข้าถึงและนำมาซึ่งโอกาสและผลประโยชน์ กล่าวอีกนัยหนึ่งก็คือ การผลิตสินค้า การให้บริการ และกระบวนการผลิตแบบใหม่ ๆ รวมถึงกลยุทธ์และการบริหารจัดการรูปแบบใหม่เพื่อรองรับตลาดใหม่ ๆ ที่จะแตกต่างไปจากรูปแบบเดิม

ปัญหาสำคัญในการเริ่มเป็นผู้ประกอบการ คือ การมองว่าการประกอบการธุรกิจเองนั้นเป็นการทำงานที่ตั้งอยู่บนความเสี่ยงสูง การทำงานในบริษัทสามารถลดความเสี่ยงลงได้ แต่ก็ไม่เป็นการทำ

ให้ความเสี่ยงหมดไปเสมอไป เพราะในหลาย ๆ ครั้ง บริษัทก็พยายามที่จะปรับปรุงระบบโดยการลดหรือจำกัดจำนวนพนักงาน สิ่งเหล่านี้ก็เป็นปัจจัยสำคัญที่บังคับให้ผู้คนเริ่มออกมาประกอบการธุรกิจมากขึ้น รวมถึงผู้ประกอบการในบางคนที่เบื่อหรือไม่ชอบกับการทำงานในบริษัทก็หันมาประกอบการธุรกิจด้วยตนเองด้วย

ในบางกรณีนั้นคนบางกลุ่มก็ต่อต้านการทำงานที่ผลประกอบการเป็นของคนอื่น แนวความคิดของคนเหล่านี้คิดว่า ระบบแบบนี้รางวัลมักจะเป็นในลักษณะความอาวุโสมากกว่าที่จะให้รางวัลกับผู้ที่มีความสามารถที่ทำงานได้สำเร็จ หรือแนวความคิดที่คิดว่าจะได้ไม่ต้องปฏิบัติตามกฎระเบียบของคนอื่น รวมถึงการที่มีแนวความคิดในการบริหารจัดการสินค้า บริการ หรือวิธีการดำเนินธุรกิจเป็นของตนเอง ซึ่งอยู่นอกเหนือจากการควบคุมของบริษัทใหญ่ ๆ

ผู้ประกอบการบางกลุ่มมีความต้องการที่จะประกอบการธุรกิจเพราะมีข้อดีดังนี้

1. ผู้ประกอบการเป็นนายตนเอง
2. การเป็นผู้ประกอบการมีโอกาสได้รับค่าตอบแทนสูงกว่าการทำงานทั่วไป
3. ผู้ประกอบการจะสามารถมีส่วนร่วมในทุกกระบวนการดำเนินการดำเนินธุรกิจตั้งแต่การริเริ่มไปจนถึงการรับมือกับกระแสตอบรับ
4. จะเป็นผู้ที่ได้รับการเคารพและยอมรับจากผู้ร่วมงานและบุคคลอื่น ๆ
5. ทำให้มีโอกาสที่จะถือกรรมสิทธิ์หรือหุ้นส่วนที่ถูกต้อง ที่สามารถเก็บไว้ ขายต่อ หรือส่งต่อให้กับลูกหลานรุ่นต่อไปได้

การเป็นผู้ประกอบการทำให้มีโอกาสที่จะทำสิ่งต่าง ๆ เพื่อสังคม ผู้ประกอบการรุ่นใหม่เลือกที่จะพัฒนาสังคม สำหรับการประกอบการบางประเภทที่เกี่ยวกับนวัตกรรมก็นำสินค้าของตนเองมาให้สังคมเสียหาย เช่น สตีเวน พอล จอบส์ หรือที่รู้จักในชื่อ สตีฟ จอบส์ ผู้ที่ก่อตั้งบริษัทแอปเปิลในปี ค.ศ.1976 และก็ได้มีการพัฒนาในด้านต่าง ๆ ต่อมา

บุคคลบางประเภทมักจะวิเคราะห์ไตร่ตรองเพื่อให้ได้ข้อสรุปว่า พวกเขาควรจะประกอบการธุรกิจดีหรือไม่ เมื่อได้ข้อสรุปไม่ว่าจะทางใดก็ตาม ก็ไม่มีทางเลือกใดที่ให้คำตอบอย่างชัดเจนได้ว่า จะประสบความสำเร็จหรือไม่ อย่างไร ซึ่งล้วนแล้วแต่ความมุ่งมั่นที่จะเริ่มต้น พร้อมกับแนวความคิดการวางแผนที่ดี ความทุ่มเท ก็สามารถนำไปสู่การขับเคลื่อนสู่ความสำเร็จได้แล้ว

บ่อยครั้งที่ผู้ประกอบการหรือนักธุรกิจรุ่นเยาว์มักจะถูกมองว่าเป็นสมบัติของชาติที่ต้องเก็บรักษา ให้แรงขับเคลื่อน และมอบเงินตอบแทนให้เป็นจำนวนมาก เพราะคิดว่าในอนาคตผู้ประกอบการเหล่านี้จะสามารถเปลี่ยนวิถีชีวิตและการทำงานของผู้อื่นได้ ถ้าการประกอบการประสบความสำเร็จจนนวัตกรรมของพวกเขาจะช่วยยกระดับคุณภาพของคนทั่วไปได้ ยิ่งไปกว่านั้นในการสร้างฐานะจากการประกอบการธุรกิจที่เสี่ยงเช่นนี้ยังสามารถสร้างอาชีพและสถานภาพทางสังคมที่รุ่งเรืองได้อีกด้วย

ผู้ประกอบการรุ่นเยาว์ทำให้เกิดการสร้างธุรกิจใหม่ ๆ การบุกเบิกโดยผู้ประกอบการเหล่านี้ทำให้เกิดปรากฏการณ์ที่เป็นการกระตุ้นให้ส่วนอื่น ๆ เข้ามาช่วยสนับสนุนเพื่อที่จะให้ระบบเศรษฐกิจเติบโตขึ้น เช่น บริษัทเกี่ยวกับเทคโนโลยีสารสนเทศ เมื่อมีการคิดสิ่งใหม่ ๆ ได้ ก็จะมีการขับเคลื่อนไปตามความคิดนั้น ๆ แต่สิ่งที่สำคัญไปกว่านั้นคือทำให้เกิดผลพลอยได้กับส่วนอื่น ๆ

ผู้ประกอบการรุ่นเยาว์สามารถสร้างรายได้ให้กับประเทศ การลงทุนของนักธุรกิจเป็นการสร้างช่องทางการหาเงินใหม่ ๆ สำหรับธุรกิจที่มีอยู่แล้วอาจถึงจุดอิ่มตัวในแง่ของรายได้ แต่สินค้าและบริการใหม่ ๆ ที่ได้รับการพัฒนานั้น ช่วยให้เกิดตลาดใหม่ที่เป็นการเพิ่มช่องทางการหารายได้ให้กับประเทศ ยิ่งไปกว่านั้นการเพิ่มอัตราการจ้างงานและการมีรายรับมากขึ้นจะทำให้เกิดรายได้ของประเทศในรูปแบบของการเก็บภาษีมากขึ้น จะทำให้รัฐบาลมีเงินนำไปพัฒนาประเทศมากขึ้น โดยภาษีเงินได้จากประชาชนจะถูกนำไปโดยรัฐบาลในส่วนต่าง ๆ ที่ได้รับความเดือดร้อน

ผู้ประกอบการรุ่นเยาว์สร้างการเปลี่ยนแปลงในสังคม เนื่องจากสินค้าและบริการมีความแปลกใหม่ จึงนับได้ว่าเป็นการส่งเสริมให้เกิดความแตกต่างทางเศรษฐกิจมากขึ้น การที่ผู้ประกอบการธุรกิจเปิดช่องทางการค้าแบบใหม่ เป็นการสร้างคุณภาพชีวิตของผู้คนให้ดียิ่งขึ้น ทำให้เกิดความเป็นอิสระ เช่น ระบบน้ำในพื้นที่ขาดแคลนน้ำ หากเป็นการแก้ไขปัญหาแบบเดิมคือการประกาศให้ประชาชนลดการใช้น้ำ แต่ถ้าหากมีการนำเทคโนโลยีเข้ามาใช้ เช่น การคิดค้นเครื่องปั้มน้ำที่มีลักษณะการทำงานอย่างเหมาะสม เทคโนโลยีดังกล่าวก็จะสามารถทำให้ประชาชนเชื่อมั่นได้ว่า พวกเขาจะไม่ต้องเป็นกังวลเรื่องในทั่ว ๆ ไป ที่เป็นพื้นฐานในการดำรงชีวิต

หากจะยกตัวอย่างที่ทันสมัยกว่านี้ก็คือ การใช้โทรศัพท์สมาร์ทโฟน ซึ่งในปัจจุบันได้เข้ามามีบทบาทกับแทบจะทุกชีวิต โทรศัพท์มือถือว่าเป็นของแพงไม่ว่าจะสำหรับประเทศหรือคนที่มีฐานะดีหรือไม่ก็ตาม จากผลการเติบโตทางเทคโนโลยีและสมาร์ทโฟนในประเทศจีนปรากฏว่า ธุรกิจเทคโนโลยีจะอยู่คู่กับชีวิตผู้คนไปอีกยาวนาน นอกจากนี้การขยายตัวของเทคโนโลยีจะเป็นการทำให้

ภาคธุรกิจในประเทศที่ยากจนมีการเข้าถึงมากขึ้น ด้วยเทคโนโลยีที่เท่าเทียมกับประเทศที่ร่ำรวย ประกอบกับประเทศที่ยากจนยังมีค่าครองชีพที่ถูกลงกว่า ทำให้ผู้ประกอบการจากประเทศที่ยังไม่มีการพัฒนาเท่าที่ควรสามารถใช้จ่ายเงินไปซื้อสินค้าราคาแพงจากประเทศที่พัฒนาแล้วได้

ผู้ประกอบการรุ่นเยาว์มีส่วนร่วมในการพัฒนาสังคม ผู้ประกอบการโดยส่วนใหญ่ย่อมมีส่วนร่วมในการช่วยเหลือและพัฒนาสังคม ผู้ประกอบการยังมักที่จะเลือกลงทุนในโครงการที่เป็นประโยชน์เพื่อสังคมต่าง ๆ อีกด้วย ประเด็นนี้จึงทำให้เหล่าผู้ประกอบการขยายการลงทุนไปได้กว้างไกลมากขึ้น และผู้ประกอบการธุรกิจที่มีชื่อเสียงหลายคน เช่น วิลเลียม เฮนรี เกตส์ หรือที่รู้จักกันว่า บิล เกตส์ ได้นำเงินไปลงทุนและให้ความสำคัญกับการพัฒนาการศึกษาของเด็กและส่งเสริมด้านการแพทย์ คุณลักษณะที่ทำให้ผู้ประกอบการเหล่านี้เป็นผู้ประกอบการธุรกิจได้ ก็เป็นคุณลักษณะแบบเดียวกันกับการที่จะทำให้พวกเขาเดินหน้าต่อไป (Seth, 2017)

2.3 การเริ่มต้นการเป็นผู้ประกอบการรุ่นเยาว์

ในสังคมของการลงทุนปัจจุบัน ต้องการผู้ประกอบการใหม่เพิ่มขึ้น เพราะผู้ประกอบการจะช่วยสร้างงานให้กับประชาชน ยกกระดับคุณภาพชีวิต นำเทคโนโลยีใหม่เข้ามาพัฒนาสังคม และสร้างการแข่งขันในตลาดทางธุรกิจตลอดเวลา การเริ่มต้นการสร้างธุรกิจนั้นเป็นขั้นตอนที่ปฏิบัติค่อนข้างยาก และเป็นสิ่งที่สำคัญมากที่คนรุ่นใหม่จะต้องมีเทคนิควิธีการที่ดีและมากพอที่จะสามารถต่อสู้เพื่อสร้างธุรกิจของตนขึ้นมาได้

Pilmer (2014) เป็นผู้ประกอบการที่ประสบความสำเร็จคนหนึ่ง เคยได้เขียนบทความโดยให้คำแนะนำเกี่ยวกับการเริ่มต้นเป็นผู้ประกอบการรุ่นเยาว์ ซึ่งสรุปได้ 7 ข้อ ดังนี้

1. ความหลงใหล การประกอบการสิ่งปกติที่อาจเกิดขึ้นได้ก็คือ ความล้มเหลว เพราะความล้มเหลวเป็นส่วนหนึ่งของโลกแห่งการลงทุน ความล้มเหลวจะเป็นตัวผลักดันไปสู่ความสำเร็จ การประกอบการจะต้องเชื่อในศรัทธาในสิ่งที่กำลังทำ การเริ่มต้นธุรกิจเพียงเพื่อหวังผลประโยชน์ของตัวเองจะทำให้เกิดความสับสน ไขว้เขว จนในที่สุดก็จะทำให้ต้องกลับไปจุดเริ่มต้นใหม่เหมือนเดิม ดังนั้นการประกอบการจะต้องเลือกทำในสิ่งที่รัก ความเข้าใจเกี่ยวกับรูปแบบธุรกิจแบบดั้งเดิมอาจเป็นวิธีที่ยอดเยี่ยมในการผสมผสานระหว่างผู้ประกอบการและกลุ่มลูกค้าที่มีศักยภาพเข้าด้วยกัน

2. การกำหนดประเภทตลาดด้วยตัวผู้ประกอบการเอง ข้อนี้เป็นส่วนหนึ่งของข้อผิดพลาดที่ผู้ประกอบการพบเจอมา การประกอบการต้องทำในสิ่งที่ถนัด ประมาณตนเองอยู่เสมอ ถ้าหากการ

ประกอบการเป็นเพียงธุรกิจขนาดเล็กที่เกิดขึ้นมาใหม่และยังเป็นนักเรียนนักศึกษาอยู่ การเลือกตลาดกลุ่มเพื่อนในสถานศึกษาหรือพื้นที่ชุมชนที่คุ้นเคยน่าจะเป็นทางเลือกที่ดีที่สุด ถึงแม้ว่าอินเทอร์เน็ตและสังคมออนไลน์จะให้ข้อมูลเป็นจำนวนมากไม่มีที่สิ้นสุด แต่ผู้ประกอบการก็ต้องจำกัดสิ่งที่ตลาดต้องการให้สอดคล้องกับสภาพแวดล้อมและความเป็นจริง และอยู่กับผู้ที่มีแนวความคิดแบบเดียวกันจะดีที่สุด

3. ราคา การเผชิญกับความเสี่ยงเป็นสิ่งสำคัญในขณะที่ยก่อก่อตั้งธุรกิจขึ้นมาใหม่ จึงควรต้องจัดการหาวัตถุดิบและประกอบการอย่างเป็นเหตุเป็นผล พิจารณาการจัดหาผลิตภัณฑ์และบริการที่ราคาต่ำที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้ภายใต้คุณภาพที่สามารถยอมรับ ควรทำการลงทุนเล็กน้อยในตอนต้น สร้างฐานลูกค้าใหม่ ๆ หรือการบริจจาคจากลูกค้าก่อนที่จะเสี่ยงกับการลงทุนที่จะใช้เงินเป็นจำนวนมาก เป้าหมายจะเป็นตัวกำหนดราคาในอุดมคติของสินค้าชิ้นนั้น ต้องทำการสำรวจตลาดและปรับเปลี่ยนให้เข้ากับตลาดที่ต้องการจะเข้าไปแข่งขันด้วย นอกจากนี้ยังสามารถปรับเปลี่ยนราคาตามการเจริญเติบโตของธุรกิจได้อีกด้วย

4. ความซื่อสัตย์ ผู้ประกอบการจำเป็นต้องระลึกถึงค่านี้อย่างตลอดเวลา ต้องมีความซื่อสัตย์ต่อตนเอง ต่อลูกค้า ต่อผู้บริโภคร ต่อสิ่งที่กำลังทำอยู่ในการประกอบการธุรกิจ ไม่มีสิ่งใดดีกับตัวผู้ประกอบการเองไปมากกว่าความจริง ผู้ประกอบการไม่จำเป็นจะต้องเสียเงินและเวลาในการสร้างโครงการใดโครงการหนึ่ง หากผู้ประกอบการซื่อสัตย์กับสิ่งที่คาดหวัง ผู้ประกอบการก็จะได้รับตามสิ่งที่คาดหวังนั้น และสุดท้ายและเป็นสิ่งที่สำคัญ คือต้องซื่อสัตย์กับลูกค้าเสมอ

5. ใช้สื่อสังคมอย่างมีประโยชน์ แต่ก็ไม่ควรที่จะใช้มากเกินไป กลุ่มวัยรุ่นในปัจจุบันชอบที่จะใช้อินเทอร์เน็ตและสังคมออนไลน์ในการทำกิจกรรมต่าง ๆ แต่ก็ไม่ใช่ว่าและอินเทอร์เน็ตและสังคมออนไลน์จะไม่ดี สิ่งที่สำคัญคือต้องคิดพิจารณาให้รอบคอบถี่ถ้วนก่อนที่จะทำการประกาศหรือเผยแพร่สื่อทางการตลาดลงบนอินเทอร์เน็ต เพราะสื่อทางอินเทอร์เน็ตเป็นเครื่องมือที่มีอิทธิพลมาก ผู้ประกอบการจึงควรมุ่งเน้นไปที่การกระจายข้อมูลทางธุรกิจอย่างรวดเร็ว มีความกระชับ และประหยัด ผู้ประกอบการยังควรทำการทดลองและวัดผลลัพธ์ออกมาเพื่อทำการหาค่าที่แน่นอน และพิจารณาว่าสิ่งใดเป็นสิ่งที่ถูกต้อง เหมาะสมที่สุดสำหรับธุรกิจ และสิ่งใดเป็นสิ่งที่เสียเวลาไปโดยเปล่าประโยชน์

6. การประชาสัมพันธ์ ความสัมพันธ์กับสื่อแบบดั้งเดิมกับออนไลน์สามารถสร้างความครอบคลุมที่มีอายุการเก็บนานและจะมีค่าใช้จ่ายน้อยกว่าการโฆษณา หากพิจารณาถึงสิ่งที่ทำให้

ผลิตภัณฑ์ใหม่ที่น่าสนใจและมีความเกี่ยวข้องกับธุรกิจ จากนั้นทำความเข้าใจกับสื่อเกี่ยวกับเรื่องนั้น ๆ ผู้ประกอบการอาจได้รับการวิจารณ์ที่ดีเยี่ยมจากการกล่าวถึงในสื่อออนไลน์ต่าง ๆ หรือแม้กระทั่งปรากฏในกลุ่มข่าวสาร สื่อหลายแห่งมีส่วนอุทิศให้กับคนในชุมชนที่ทำงานในสิ่งที่โดดเด่นและเป็นที่ต้องการในชุมชน แม้กระทั่งบทความในหนังสือพิมพ์ภายในสถานศึกษาก็สามารถเป็นแหล่งประชาสัมพันธ์ที่เป็นประโยชน์ได้

7. มองหาที่ปรึกษา การเริ่มต้นของการลงทุนและประกอบการใด ๆ สามารถทำให้เกิดความสนุก ปลอดภัย และความน่ากลัวทั้งหมดในครั้งเดียว แม้ว่าเยาวชนรุ่นหลังจะมีความเชี่ยวชาญชำนาญด้านเทคนิคมากกว่าผู้ประกอบการธุรกิจมาหลายปีแล้ว แต่ก็ยังมีหลักการที่ต้องถ่วงดุลด้วยประสบการณ์ ชุมชนจำนวนมากเสนอโอกาสในการสร้างเครือข่ายสำหรับผู้ประกอบการที่อายุน้อยและอายุมาก จึงควรใช้ประโยชน์จากสิ่งต่าง ๆ เหล่านี้ จะทำให้ได้รับความรู้ที่ชุมชนและผู้ร่วมงานมอบให้

2.4 การประสบความสำเร็จของผู้ประกอบการรุ่นเยาว์

ปัจจัยสำคัญที่มีผลต่อการประสบความสำเร็จของผู้ประกอบการรุ่นเยาว์ คือ

1. ระบบการศึกษาที่มีความสอดคล้องกับวิชาชีพที่เป็นที่ต้องการในภาคเอกชน เพราะระบบการศึกษาเป็นพื้นฐานที่สำคัญต่อระบบเศรษฐกิจ ดังนั้นระบบการศึกษาต้องผลิตบุคลากรที่มีความสามารถสอดคล้องกับความต้องการในธุรกิจของประเทศนั้น ๆ ได้
2. คุณภาพของระบบโครงสร้างพื้นฐานและระบบการศึกษา มีผลการศึกษาในภูมิภาคแถบแอฟริกาใต้ เป็นตัวอย่างของประเทศที่มีระบบโครงสร้างพื้นฐานและระบบการศึกษายังมีคุณภาพไม่เพียงพอ ทำให้ระบบเศรษฐกิจของภูมิภาคนั้นยังคงพัฒนาอย่างเชื่องช้า เพราะระบบโครงสร้างพื้นฐานและระบบการศึกษานั้นเป็นสิ่งที่สำคัญมากต่อการสร้างสภาพแวดล้อมทางธุรกิจ

การที่ผู้ประกอบการรุ่นเยาว์จะประสบความสำเร็จนั้น จะต้องตระหนักถึงอุปสรรคที่ชัดเจนด้วย ซึ่งสามารถจำแนกอุปสรรคต่าง ๆ ได้ดังนี้

1. การเข้าถึงในด้านการเงิน เนื่องจากผู้ประกอบการรุ่นเยาว์นั้นมีข้อจำกัดทางด้านเงินทุนและการเข้าถึงระบบการกู้ยืมเงิน เนื่องจากยังไม่มีค้ำประกันที่มากพอ ทำให้การกู้ยืมเงินเพื่อประกอบการถือเป็นเรื่องยาก

2. ขาดความสามารถด้านการจัดการ เนื่องจากผู้ประกอบการรุ่นใหม่จะยังมีประสบการณ์การจัดการที่น้อยกว่าผู้ประกอบการที่เป็นผู้ใหญ่

3. ขาดทักษะด้านเทคนิคและด้านการตลาด เนื่องจากความรู้ดังกล่าวยังไม่เข้าถึงผู้ประกอบการรุ่นใหม่อย่างเต็มที่ และอาจเป็นผลจากการขาดประสบการณ์ดังเช่นในข้อก่อนหน้านี้แล้วด้วย

แต่อย่างไรก็ตามก็ยังมีตัวช่วยที่จะทำให้ผู้ประกอบการรุ่นใหม่ประสบความสำเร็จ ซึ่งสามารถสรุปได้เป็น 3 ข้อ คือ

1. องค์กรการศึกษา จุดประสงค์ขององค์กรศึกษานั้นเพื่อให้เยาวชนได้เรียนรู้และเข้าใจถึงความสำคัญของธุรกิจและเปิดโอกาสให้เยาวชนได้เรียนรู้ว่าการประกอบธุรกิจนั้น เป็นตัวเลือกที่น่าสนใจสำหรับพวกเขาหรือไม่ รวมถึงเสริมสร้างทักษะในการประกอบธุรกิจ ซึ่งมีการศึกษามาแล้วว่า องค์กรการศึกษาเป็นส่วนหนึ่งที่สามารถเสริมสร้างพื้นฐานแนวคิดแบบนักธุรกิจให้กับเยาวชนได้ โดยผ่านการเรียนการสอนในรูปแบบต่าง ๆ เช่นการจำลองสถานการณ์เขียนแผนการดำเนินกิจการธุรกิจ หรือฝึกหาช่องว่างทางธุรกิจ ซึ่งสิ่งเหล่านี้สามารถพัฒนาศักยภาพในการเป็นผู้ประกอบการธุรกิจให้เยาวชนได้และจะเกิดประโยชน์ต่อธุรกิจที่เยาวชนเหล่านั้นกำลังดำเนินอยู่หรือที่กำลังจะสร้างขึ้นในอนาคตอันใกล้ และยังสามารถเป็นประโยชน์ต่อการเป็นลูกจ้างที่มีคุณภาพได้อีกด้วยในกรณีที่พวกเขาเลือกที่จะเป็นผู้ถูกจ้างงาน

2. การส่งเสริมแบบเบื้องต้น คือ การส่งเสริมเยาวชนทั้งก่อนและหลังการเข้าสู่ระบบธุรกิจ ซึ่งอาจประสบปัญหาต่าง ๆ ทำให้ไม่มีความรู้หรือไม่อยู่ในสภาวะแวดล้อมที่เอื้ออำนวยต่อการเรียนรู้ด้านธุรกิจ โดยการส่งเสริมทางด้านข้อมูลข่าวสาร ความรู้ และทัศนคติของนักธุรกิจ รวมถึงด้านการให้คำแนะนำเพื่อช่วยเหลือทางธุรกิจด้วย โดยการส่งเสริมแบบเบื้องต้นนั้นสามารถดำเนินการได้ผ่านทางช่องทางอินเทอร์เน็ต สื่อสังคมออนไลน์ หรือผ่านช่องทางการสื่อสาร เช่น การเผยแพร่บทความของผู้มีประสบการณ์ด้านธุรกิจ ซึ่งการดำเนินการสามารถทำได้ทั้งรูปแบบไม่เป็นทางการหรือเป็นทางการ ทั้งนี้การส่งเสริมรูปแบบนี้ส่วนใหญ่จะเน้นไปทางการส่งเสริมให้เยาวชนเป็นนายจ้างของตนเองและการเพิ่มความมั่นคงยืนของธุรกิจ

3. การส่งเสริมแบบจริงจัง จะเป็นการส่งเสริมในลักษณะของนโยบายการสนับสนุนในรูปแบบของการให้กู้ยืม การให้ทุน หรือการให้เงินสนับสนุน ซึ่งแนวคิดของการส่งเสริมนี้เกิดขึ้นเพราะขีดจำกัดต่าง ๆ ของเยาวชน เช่น ด้านเงินทุนเพื่อการสร้างหรือพัฒนาธุรกิจ เนื่องจากเยาวชนนั้นอาจ

ไม่มีต้นทุนเดิม ยังไม่มีโอกาสในการหาเงินทุน หรือยังไม่มีโอกาสหาเงินทุนสำรองจากช่องทางอื่น ๆ (Green, 2013)

จากแนวความคิดและมุมมองในด้านต่าง ๆ ที่มีต่อความเป็นผู้ประกอบการรุ่นเยาว์ ทำให้ผู้วิจัยได้เห็นถึงความสำคัญของผู้ประกอบการรุ่นเยาว์ในด้านต่าง ๆ เช่น ทำให้เศรษฐกิจของประเทศเติบโต สร้างรายได้ให้กับประเทศ มีส่วนร่วมในการพัฒนาสังคม ประกอบกับความคิดการเป็นผู้ประกอบการรุ่นเยาว์ยังเป็นเรื่องใหม่ในประเทศที่มีความน่าสนใจ มีการสนับสนุนจากภาครัฐ และเป็นที่ได้รับการจับตามองในสังคม ผู้วิจัยจึงจะนำแนวความคิดดังกล่าวมาใช้ประโยชน์ร่วมกับแนวความคิดผู้ประกอบการ ซึ่งได้บรรยายในหัวข้อแรก โดยจะศึกษาวิจัยประเด็นเกี่ยวกับผู้ประกอบการรุ่นเยาว์ในเชิงปริมาณ ในลักษณะแสดงความสัมพันธ์กับแนวความคิดในด้านต่าง ๆ ของปัจจัยแวดล้อมในแต่ละด้าน ซึ่งจะได้แสดงรายละเอียดและองค์ความรู้ในลำดับถัดไป

3. แนวความคิดเกี่ยวกับปัจจัยสภาพแวดล้อมทางธุรกิจ

สภาพแวดล้อมทางธุรกิจ เป็นสิ่งที่มีอิทธิพลมากในด้านต่าง ๆ ของธุรกิจ และเป็นที่น่าสนใจของบุคคลในทุกฝ่ายที่เกี่ยวข้องทั้งภาครัฐบาลและภาคเอกชน ทั้งนี้เพราะสภาพแวดล้อมทางธุรกิจจะส่งผลกระทบต่อบุคคล สถาบันต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องทั้งทางตรงและทางอ้อม (จินตนา บุญบังการ, 2557) ผู้วิจัยได้ทำการศึกษา รวบรวมแนวความคิดของลักษณะและประเภทของปัจจัยสภาพแวดล้อมทางธุรกิจไว้ดังนี้

ธนภัทร กันทาวงศ์ (2559) ให้ความหมายของสภาพแวดล้อมทางธุรกิจ หมายถึง สิ่งที่มีผลต่อการดำเนินธุรกิจขององค์กรและมีอิทธิพลต่อการดำเนินธุรกิจและการบริหารจัดการภายในองค์กร โดยแบ่งสภาพแวดล้อมแบ่งออกได้เป็น 2 ประเภท ได้แก่ สภาพแวดล้อมภายใน และสภาพแวดล้อมภายนอก

สภาพแวดล้อมภายใน เป็นแรงผลักดันภายในธุรกิจที่มีอิทธิพลต่อการจัดการและดำเนินงานของธุรกิจ ซึ่งธุรกิจสามารถควบคุมและจัดสรรสภาพแวดล้อมลักษณะนี้ให้เป็นไปตามแนวทางที่ต้องการได้ ซึ่งในการจัดการ ผู้บริหารต้องทำการศึกษปัจจัยเหล่านี้เพื่อประเมินจุดแข็ง (Strengths) และจุดอ่อน (Weakness) ขององค์กร

1. โครงสร้างองค์กร (Organization) เป็นตัวกำหนดทิศทางแก่องค์กรในการดำเนินกลยุทธ์ในการเข้าสู่ตลาดโลก รวมถึงการพิจารณาระดับความพร้อมขององค์กรทางด้านบุคลากรทั้งในประเทศและต่างประเทศ

2. บุคลากรและความสามารถของบุคลากร (Human Resource and Ability) กิจการสามารถปรับตัวต่อสภาพแวดล้อมได้ดี เมื่อพนักงานได้รับการฝึกฝน อบรม เพื่อพัฒนาทักษะ ความรู้ และความสามารถ และสามารถพัฒนาความสามารถในการปฏิบัติงานของบุคลากรในองค์กร และทำให้เกิดผลการปฏิบัติงานมีคุณภาพดีขึ้น เพื่อให้สามารถทำการผลิตได้มีประสิทธิภาพมากที่สุด

3. วัฒนธรรมองค์กร (Organization Culture) รวมไปถึงการเปลี่ยนแปลงค่านิยมในการทำงาน การเปลี่ยนแปลงวัฒนธรรมในด้านต่าง ๆ ที่ส่งผลต่อการปรับตัวให้เข้ากับสภาพแวดล้อมภายนอก

4. องค์กรประกอบอื่น ๆ ในองค์กร ได้แก่ พันธกิจของบริษัท ระบบการบริหารงาน กระบวนการผลิตและการทำงานในธุรกิจ ทรัพยากรต่าง ๆ ในธุรกิจ กฎระเบียบภายในองค์กร

สภาพแวดล้อมภายนอก เป็นปัจจัยภายนอกธุรกิจที่ไม่สามารถดำเนินการควบคุมให้เป็นไปในทิศทางที่ต้องการ เป็นสิ่งที่ไม่สามารถกำหนดขอบเขตได้อย่างชัดเจน ดังนั้นสภาพแวดล้อมภายนอกของธุรกิจจึงได้แก่ องค์กรประกอบทั้งหมดที่อยู่ภายนอกธุรกิจ ซึ่งส่งผลต่อการดำเนินงานส่วนหนึ่งส่วนใดหรือทั้งหมดของธุรกิจเป็นพลังผลักดันจากภายนอกองค์กรที่มีอิทธิพลต่อความสามารถในการบรรลุเป้าหมายขององค์กร ซึ่งพลังเหล่านี้มีการเปลี่ยนแปลงอยู่ตลอดเวลาและก่อให้เกิดทั้งที่เป็นโอกาส (Opportunities) และอุปสรรค (Threats) ต่อการดำเนินงานขององค์กร โดยสามารถจัดแบ่งสภาพแวดล้อมภายนอกของธุรกิจได้ดังนี้

1. สภาพแวดล้อมที่เกี่ยวข้องกับงาน (Task Environment) เป็นสภาพแวดล้อมในด้านต่าง ๆ ที่ส่งผลต่อการดำเนินงานของธุรกิจโดยตรงในการบรรลุเป้าหมาย สภาพแวดล้อมที่เกี่ยวข้องกับงาน ได้แก่ คู่แข่งขัน ผู้จำหน่าย ตลาดแรงงาน ผู้ใช้สินค้าและบริการ เป็นต้น

2. สภาพแวดล้อมทั่วไป (General Environment) เป็นสภาพแวดล้อมที่ส่งผลกระทบต่อการทำงานในทางอ้อม แม้ว่าจะเป็นสภาพแวดล้อมที่ไม่ได้ส่งผลกระทบโดยตรง แต่สภาพแวดล้อมในแต่ละด้านดังกล่าวก็จะส่งผลกระทบต่อธุรกิจ สภาพแวดล้อมโดยทั่วไป ได้แก่

เศรษฐกิจ (Economic) ปัจจัยทางเศรษฐกิจ มีความสำคัญต่อการประกอบธุรกิจเป็นอย่างยิ่ง หากสภาพเศรษฐกิจดี ก็จะเอื้ออำนวยต่อการประกอบธุรกิจให้ประสบความสำเร็จ ในทางตรงกันข้าม ถ้าสภาพเศรษฐกิจมีแนวโน้มถดถอยหรือตกต่ำ เงื่อนไขทางเศรษฐกิจมีการเปลี่ยนแปลงตลอดเวลา และยากที่จะพยากรณ์ซึ่งมีผลทำให้การประกอบธุรกิจหยุดชะงัก ล้มเหลว หรืออาจจะต้องเลิกกิจการ

เทคโนโลยี (Technology) การเปลี่ยนแปลงและความก้าวหน้าของเทคโนโลยีมีผลกระทบต่อ การดำเนินธุรกิจ โดยเฉพาะอย่างยิ่งด้านคอมพิวเตอร์และอินเทอร์เน็ต มีความสำคัญต่อองค์กรธุรกิจ มาก โดยมีการนำเอาปัจจัยทางเทคโนโลยีมาพิจารณาเพื่อสร้างความได้เปรียบทางการแข่งขัน เพื่อ ช่วยให้ธุรกิจมีเทคนิคและระบบการผลิตที่ทันสมัยขึ้น สามารถลดต้นทุนการผลิตและเพิ่มกำลังการผลิต ช่วยให้สามารถจัดการและมีการติดต่อสื่อสารที่รวดเร็วยิ่งขึ้น ช่วยให้ธุรกิจสามารถผลิตสินค้าและบริการใหม่ ๆ ทำให้สามารถตอบสนองความต้องการของลูกค้าได้มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น

การเมืองและกฎหมาย (Politics and Law) ได้แก่ การเมือง กฎ ข้อบังคับ นโยบายของ รัฐบาล แนวโน้มการออกกฎหมายและพระราชบัญญัติต่าง ๆ ได้แก่ กฎหมายแพ่งและพาณิชย์ กฎหมายภาษีอากรพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค เป็นต้น ซึ่งหาก มีการเปลี่ยนแปลงกฎหมายหรือพระราชบัญญัติดังกล่าว จะส่งผลกระทบต่อการทำงาน ขององค์กร เช่น การเปลี่ยนแปลงแก้ไขพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน อาจทำให้ต้นทุนทางแรงงาน สูงขึ้น หรือการเปลี่ยนแปลงนโยบายของรัฐบาลอาจเป็นผลดีต่อการส่งเสริมการลงทุนและการส่งออก ดังนั้นธุรกิจจะต้องคอยติดตามความเคลื่อนไหวหรือการเปลี่ยนแปลงทางการเมืองและกฎหมายด้วย

สังคมและวัฒนธรรม (Social and Culture) ได้แก่ ทักษะคติทางสังคม ค่านิยม บรรทัดฐาน ความเชื่อ พฤติกรรม การเปลี่ยนแปลงทางด้านประชากร เช่น การศึกษา และอัตราการเกิด นับได้ว่าการเปลี่ยนแปลงของปัจจัยดังกล่าว มีอิทธิพลต่อการขายสินค้าและการหาทำไรของกิจการ ดังนั้น ผู้บริหารจึงควรตรวจสอบและให้ความสนใจแนวโน้มของการเปลี่ยนแปลงซึ่งอาจจะได้โอกาสใหม่ หรือ อาจจะพบอุปสรรคที่สำคัญก็ได้ เช่น ธุรกิจมีโอกาสออกสินค้าชนิดใหม่ หรือเลิกผลิตสินค้าบางรายการ เนื่องจากผู้บริโภคไม่ต้องการอีกต่อไป

3. สภาพแวดล้อมระหว่างประเทศ (International Environment) การดำเนินธุรกิจ ภายในประเทศเริ่มได้รับผลกระทบจากธุรกิจระหว่างประเทศมากขึ้น ผลกระทบด้านสภาพแวดล้อม ระหว่างประเทศต่อธุรกิจจึงได้เพิ่มมากขึ้นอย่างรวดเร็ว โดยเฉพาะอย่างยิ่งเทคโนโลยีและการสื่อสาร ทำให้เกิดความแตกต่างระหว่างธุรกิจภายในประเทศกับธุรกิจระหว่างประเทศเพิ่มความแตกต่างกัน

มากยิ่งขึ้น เมื่อระบบการขนส่งและเทคโนโลยีทางอิเล็กทรอนิกส์ช่วยลดข้อจำกัดทางด้านระยะทาง และระยะเวลาลง สภาพแวดล้อมระหว่างประเทศ ได้แก่ การแข่งขันจากการรวมกิจการของบริษัทข้ามชาติ การเข้าสู่ตลาดต่างประเทศ ลูกค้านานาชาติ อัตราแลกเปลี่ยน มาตรการระหว่างประเทศ เป็นต้น

จงพิศ ศิริรัตน์ และคณะ (2547) ได้เสนอแนวความคิดของปัจจัยสภาพแวดล้อมทางธุรกิจ รวมทั้งวิเคราะห์ปัจจัยสภาพแวดล้อมทางธุรกิจ โดยแยกสภาพแวดล้อมออกเป็น 2 ลักษณะ คือ สภาพแวดล้อมภายนอก และสภาพแวดล้อมภายใน ซึ่งปัจจัยทั้ง 2 ลักษณะ ส่งผลต่อการดำเนินงานของผู้ประกอบการทั้งโดยทางตรงและทางอ้อม

1. สภาพแวดล้อมภายนอก เนื่องจากระดับความเกี่ยวข้องกับการดำเนินธุรกิจมีความใกล้ชิดที่แตกต่างกัน จึงสามารถแยกออกได้เป็น 2 ประเภท คือ สภาพแวดล้อมโดยทั่วไปและสภาพแวดล้อมในงาน

1.1 สภาพแวดล้อมทั่วไป สภาพแวดล้อมทั่วไปไม่ใช่สภาพของอุตสาหกรรมที่กิจการดำเนินอยู่ แต่มีความสำคัญเนื่องจากสภาพแวดล้อมทั่วไปส่งผลกระทบต่ออุตสาหกรรมและกิจการได้ สภาพแวดล้อมทั่วไป ประกอบด้วย การเมืองและภาครัฐ เศรษฐศาสตร์มหภาค เทคโนโลยี สังคม-ประชากร และนิเวศวิทยา ปัจจัยแวดล้อมแต่ละตัวทำให้เกิดโอกาสและข้อจำกัดดังนี้

1.1.1 การเมืองและภาครัฐ การเมืองและภาครัฐทำให้ผู้ประกอบการประเมินว่าแนวทางใดมีความเป็นไปได้ การประเมินบทบาทการเมืองและภาครัฐ จะมีความแตกต่างกันตามมุมมองของผู้สนใจ อย่างไรก็ตาม การเมืองและภาครัฐมีบทบาทและส่งผลกระทบต่อธุรกิจ ประกอบด้วย ข้อจำกัดทางการค้า ข้อตกลงทางการค้า ภาษีศุลกากร และความเสี่ยงทางการเมือง

1.1.2 เศรษฐศาสตร์มหภาค แสดงให้เห็นถึงภาพรวมของการผลิตสินค้าและบริการ ช่องทางการจัดจำหน่ายและการบริโภค เศรษฐศาสตร์มหภาคครอบคลุมระดับโลก ชาติ และท้องถิ่น ผู้ประกอบการให้ความสนใจกับเศรษฐศาสตร์มหภาคในทุกๆระดับ แต่เวลาที่ใช้ในการวิเคราะห์เป็นสัดส่วนกับแนวโน้มผลกระทบของเศรษฐศาสตร์มหภาค แต่ละระดับต่อผลการดำเนินงานของกิจการ การเปลี่ยนแปลงทางเศรษฐศาสตร์มหภาค ประกอบด้วย 1. การเปลี่ยนแปลงโครงสร้าง คือการเปลี่ยนแปลงจากทรัพยากรและผู้บริโภคอย่างถาวรจากภาคเศรษฐกิจหนึ่งไปยังอีก

ภาคเศรษฐกิจหนึ่ง ซึ่งหมายความว่า อุตสาหกรรมหนึ่งอยู่ในภาวะถดถอยหรือรวมตัวกับอุตสาหกรรมอื่น และ 2. การเปลี่ยนแปลงตามวัฏจักร ซึ่งจะมีช่วงการเจริญเติบโตและช่วงการถดถอย

1.1.3 เทคโนโลยี คือ การรวบรวมความรู้ที่เกี่ยวข้องกับอุตสาหกรรม วิทยาศาสตร์ และวิศวกรรม กระบวนการและการประดิษฐ์หรือวิธีการ การเปลี่ยนแปลงทางเทคโนโลยี มี 2 รูปแบบ คือ 1. การค้นพบทางวิทยาศาสตร์ เป็นการคิดค้นบางสิ่งที่แตกต่างกันจากเทคโนโลยี หรือสิ่งที่มีอยู่แล้ว ทำให้เกิดการผูกขาดและการจดสิทธิบัตร แต่ในช่วงแรกอาจจะยากในการหาตลาด เนื่องจากเป็นของใหม่ และ 2. การค้นพบเกี่ยวกับกระบวนการ เป็นการคิดค้นเพื่อให้เกิดการผลิตมีประสิทธิภาพ ก่อให้เกิดการปฏิวัติทางอุตสาหกรรมได้

1.1.4 สังคม-ประชากร การประเมินผลกระทบของสภาพแวดล้อมทางธุรกิจของปัจจัยสังคม-ประชากร แยกเป็น 2 ส่วน คือ 1. ทางสังคม หมายถึง การใช้ชีวิตและคุณค่าของประชากร และ 2. ประชากร หมายถึง ความเข้าใจประชากร ซึ่งจะเป็นผู้บริโภคของธุรกิจ

1.1.5 นิเวศวิทยา การพัฒนาธุรกิจในระบบอุตสาหกรรม สร้างความเสียหายให้กับระบบนิเวศวิทยา ทำให้เกิดการเรียกร้องเกี่ยวกับระบบป้องกันสิ่งแวดล้อม การนำสิ่งของกลับมาใช้อีกครั้ง การป้องกันสัตว์ป่า เป็นต้น ผู้ประกอบการจะต้องเป็นส่วนแบ่งที่เข้ามารับผิดชอบต่อสภาพแวดล้อมและระบบนิเวศน์ (Dollinger, 2003)

1.2 สภาพแวดล้อมในงาน หรือสภาพแวดล้อมอุตสาหกรรม การทำความเข้าใจสภาพแวดล้อมนี้ ทำให้ผู้ประกอบการตัดสินใจว่า ส่วนใดของอุตสาหกรรมน่าสนใจ ซึ่งหมายถึง การทำกำไรได้เต็มปกติหรืออัตราการเจริญเติบโตสูง การวิเคราะห์ที่ใช้แนวทาง 5 Forces ประกอบด้วย สิ่งกีดขวางการเข้ามาของผู้ประกอบการใหม่ อำนาจของผู้จัดหาวัตถุดิบ อำนาจของผู้ซื้อ สินค้าทดแทน และการแข่งขันระหว่างกิจการ

1.2.1 อุปสรรคของผู้เข้ามาใหม่ ผู้เข้ามาใหม่พยายามแทรกตัวเข้าสู่อุตสาหกรรม พยายามที่จะรับส่วนครองตลาด ซึ่งต้องแบ่งปันมาจากผู้อยู่ในอุตสาหกรรม ส่งผลให้เกิดเครื่องกีดขวาง ซึ่งเป็นการได้จากคู่แข่งเดิมอยู่ 6 ประการ ความประหยัดจากขนาด ความแตกต่างของสินค้า ความต้องการเงินทุน ความเสียเปรียบด้านต้นทุนขึ้นอยู่กับขนาด การเข้าถึงช่องทางการจัดจำหน่ายและนโยบายของรัฐ

1.2.2 อำนาจต่อรองของผู้จัดหาวัตถุดิบ ผู้จัดหาวัตถุดิบมีบทบาทในการกำหนดต้นทุนของวัตถุดิบ อำนาจของผู้จัดหาวัตถุดิบขึ้นอยู่กับจำนวนผู้จัดหาวัตถุดิบ สินค้ามีลักษณะเฉพาะ การแข่งขันของสินค้าทดแทนสร้างความสับสนในอุปทานของสินค้า และไม่ใช่ลูกค้าของผู้จัดหาวัตถุดิบ

1.2.3 อำนาจต่อรองของผู้ซื้อ ลูกค้าเป็นผู้กำหนดราคาที่ตนเองสนใจ ทำให้บทบาทการกำหนดราคาของผู้ประกอบการลดลง อย่างไรก็ตามอำนาจของผู้ซื้อขึ้นต้นซื้อสินค้าจำนวนมาก สินค้าไม่มีความแตกต่างสินค้าดังกล่าวเป็นวัตถุดิบของสินค้าผู้ซื้อ สินค้าของผู้ซื้อทำกำไรได้ตลอด คุณภาพของสินค้าและภาวะกดดันราคาจากผู้ขายสินค้า ผลักดันให้ผู้ผลิตวัตถุดิบต้องควบคุมราคา

1.2.4 สินค้าทดแทน สินค้าจะแทนจะลดศักยภาพของสินค้าในอุตสาหกรรม และปัจจัยที่ต้องคำนึงถึงแนวโน้มของการพัฒนาของสินค้าทดแทน และระดับการผลิตสินค้าทดแทนจะส่งผลต่อสภาพการแข่งขัน

1.2.5 การแข่งขันที่มีอยู่เดิม การแข่งขันที่มีอยู่เดิมมีการกำหนดรูปแบบด้วยราคาการแข่งขันที่มีจำนวนมาก อัตราการเติบโตของอุตสาหกรรมต่ำ สินค้ามีลักษณะที่เหมือนกัน ต้นทุนคงที่ราคาสูง สินค้าอายุการใช้งานต่ำหรือเน่าเปื่อยง่าย สินค้ามีจำนวนมากเกินความต้องการ รวมถึงศักยภาพของคู่แข่งและความหลากหลายของการแข่งขัน (สาโรจน์ ใจพิทักษ์ชวิน, 2546)

2. สภาพแวดล้อมภายใน การวิเคราะห์สภาพแวดล้อมภายในเป็นการประเมินทั้งในลักษณะเชิงปริมาณและเชิงคุณภาพ ซึ่งเกี่ยวข้องกับการจัดการทรัพยากรมนุษย์และทรัพยากรทางกายภาพ การบัญชีและการเงิน รวมถึงการวิเคราะห์จุดแข็งและจุดอ่อนทางการบริหารจัดการและโครงสร้างขององค์กร พร้อมทำการเปรียบเทียบผลประกอบการเพื่อแสดงผลลัพธ์ในอดีตไม่ว่าจะเป็นความสำเร็จหรือความล้มเหลว ความสามารถที่ทำได้ในปัจจุบัน และความสามารถที่คาดว่าจะทำได้ในอนาคต แนวคิดการวิเคราะห์การวิเคราะห์ภายในที่ได้รับความนิยม คือ การค้นหากำลังความสามารถ (Core Competencies) ซึ่งประกอบด้วย

2.1 สินทรัพย์ที่มีตัวตน เป็นกลุ่มสินทรัพย์ที่ปรากฏอยู่ในงบแสดงฐานะทางการเงินหรืองบดุลของกิจการ ซึ่งกิจการจะใช้เป็นเครื่องมือในการแสวงหารายได้ ได้แก่ โรงงาน เครื่องจักร วัตถุดิบ เป็นต้น

2.2 สินทรัพย์ที่ไม่มีตัวตน เป็นกลุ่มสินทรัพย์ที่ไม่สามารถจับต้องได้ แต่สินทรัพย์กลุ่มนี้จะช่วยเพิ่มความสามารถและความได้เปรียบในการแข่งขัน ได้แก่ ตรา ยี่ห้อ ลิขสิทธิ์ สิทธิบัตร ชื่อเสียง เป็นต้น

2.3 ความสามารถขององค์กร ประกอบด้วย ทักษะและวิธีการที่ผสมผสานสินทรัพย์ทั้งสินทรัพย์ที่มีตัวตนและสินทรัพย์ที่ไม่มีตัวตน ทรัพยากรบุคคล และกระบวนการ ที่ก่อให้เกิดผลผลิตแก่กิจการ (สาโรจน์ ใจพิทักษ์ชิน, 2546)

ภทริยา สันน้อย (2552) ได้ให้ความหมายของสภาพแวดล้อมทางธุรกิจ หมายถึง สิ่งที่มีอิทธิพลอย่างมากและส่งผลกระทบต่อการทำงานขององค์กรธุรกิจ กล่าวคือ ผู้บริหารองค์กรธุรกิจทุกประเภทจะต้องพิจารณาว่า สภาพแวดล้อมมีผลกระทบต่อความตัดสินใจ และการดำเนินการของกิจกรรมด้านต่าง ๆ ขององค์กร ดังนั้น ผู้บริหารต้องดำเนินการวางแผนสำหรับอนาคต เพื่อลดความเสี่ยงในการที่ไม่ประสบความสำเร็จตามเป้าหมายขององค์กรที่คาดหวังไว้ สภาพแวดล้อมขององค์กรธุรกิจนั้น สามารถช่วยสนับสนุน หรือส่งผลกระทบต่อความสำเร็จขององค์กร เพราะสภาพแวดล้อมจะประกอบด้วยสิ่งที่มีอิทธิพลต่อองค์กรทั้งสิ้น

ในส่วนประเภทของสภาพแวดล้อมทางธุรกิจ ได้แบ่งสภาพแวดล้อมทางธุรกิจซึ่งประกอบไปด้วยอิทธิพลของสภาพแวดล้อม 2 อิทธิพลด้วยกัน คือ 1. สภาพแวดล้อมภายใน (Internal Environment) 2. สภาพแวดล้อมภายนอก (External Environment)

1. สภาพแวดล้อมภายใน (Internal Environment) เป็นสภาพแวดล้อมที่มีอิทธิพลภายในองค์กรธุรกิจ อิทธิพลสภาพแวดล้อมภายใน ประกอบด้วย เจ้าของและผู้ถือหุ้น คณะกรรมการบริหาร พนักงาน และวัฒนธรรมองค์กร ผู้บริหารจะต้องทำการควบคุมและกำกับดูแลอิทธิพลของสภาพแวดล้อมที่อยู่ภายในขอบเขตขององค์กร ไม่ให้เกิดผลกระทบต่อการทำงานขององค์กรธุรกิจ

อิทธิพลของสภาพแวดล้อมภายใน ประกอบด้วยอิทธิพลดังต่อไปนี้

1.1 เจ้าของและผู้ถือหุ้น (Owners and Shareholders) ในธุรกิจขนาดเล็ก เจ้าของจะมีอิทธิพลต่อองค์กรธุรกิจ เพราะว่าเจ้าของเป็นผู้ดำเนินงาน และแก้ปัญหาที่เกิดขึ้นกับธุรกิจในด้านต่าง ๆ เมื่อธุรกิจเจริญเติบโตขึ้นอาจมีความต้องการเงินทุนเพื่อที่จะขยายกิจการ เจ้าของก็จะต้องดำเนินการขายหุ้นให้กับบุคคลหรือองค์กรภายนอกเพื่อที่จะระดมทุน นักลงทุนเหล่านั้นเรียกว่า

“ผู้ถือหุ้น” (Shareholders) ซึ่งผู้ถือหุ้นจะได้รับผลตอบแทนจากการลงทุนในลักษณะเงินปันผล ดังนั้นผู้ถือหุ้นจึงเป็นอิทธิพลที่มีความสำคัญ เพราะจะเป็นผู้เลือกคณะกรรมการบริหาร เพื่อมาบริหารจัดการงานขององค์กรธุรกิจ

1.2 คณะกรรมการบริหาร (Board of directors) คณะกรรมการบริหารเป็นตัวแทนซึ่งได้รับการคัดเลือกจากผู้ถือหุ้นของบริษัท คณะกรรมการบริหารจะมีอิทธิพลต่อองค์กรธุรกิจ เพราะทำหน้าที่ในการบริหาร ตัดสินใจ วางแผน และกำหนดนโยบายในการดำเนินงานทั้งหมดขององค์กรธุรกิจ

คณะกรรมการบริหาร ประกอบด้วย กรรมการ 2 ประเภท คือ

1.2.1 กรรมการบริหารภายใน (Inside directors) เป็นพนักงานที่ทำงานในองค์กรธุรกิจเต็มเวลา ซึ่งอาจดำรงตำแหน่งผู้บริหารระดับสูงขององค์กรธุรกิจ

1.2.2 กรรมการบริหารภายนอก (Outside directors) ไม่ได้เป็นพนักงานในองค์กรธุรกิจ แต่อาจเป็นผู้บริหารอาวุโสขององค์กรธุรกิจอื่นที่ได้รับเลือกเข้ามาเป็นคณะกรรมการบริหาร เพื่อช่วยเหลือและให้คำปรึกษาในเรื่องสำคัญต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับการบริหารงานขององค์กรธุรกิจ

1.3 พนักงาน (Personnel) พนักงานเป็นบุคคลที่ได้รับการคัดเลือกจากตลาดแรงงานเพื่อมาทำงานประจำในองค์กร ในหน้าที่หรือตำแหน่งที่แตกต่างกันออกไปเพื่อให้องค์กรบรรลุผลสำเร็จ ในบางกรณีพนักงานอาจเป็นทั้งเจ้าของและผู้ถือหุ้นด้วย บทบาทของพนักงานมีผลกระทบต่อองค์กร คือ การตัดสินใจแก้ปัญหา ในการทำงานของพนักงานจะมีผลกระทบโดยตรงต่อลูกค้า กล่าวคือ พนักงานเป็นผู้ให้บริการต่อลูกค้าเพื่อให้ลูกค้าเกิดความพึงพอใจ ถ้าลูกค้าซื้อสินค้าหรือบริการนั้น จะทำให้ธุรกิจมีรายได้ ดังนั้นพนักงานกับลูกค้าจึงมีอิทธิพลซึ่งกันและกัน ทั้งที่พนักงานเป็นอิทธิพลของสภาพแวดล้อมภายในองค์กร ส่วนลูกค้าเป็นอิทธิพลของสภาพแวดล้อมด้านการงาน

1.4 วัฒนธรรมองค์กร (Organizational culture) วัฒนธรรมองค์กร หมายถึง ค่านิยม (Values) และบรรทัดฐาน (Norms) ที่พนักงานในองค์กรถือปฏิบัติร่วมกัน ในบางองค์กรเรียกอิทธิพลนี้ว่า “วัฒนธรรมบริษัท” (Corporate cultures) ค่านิยมร่วมกันของวัฒนธรรมองค์กรมีความสำคัญเพราะเป็นตัวกำหนดรูปแบบของพฤติกรรม และจะกลายมาเป็นแนวทางกำหนดบรรทัด

ฐาน เพื่อถือปฏิบัติเฉพาะในองค์กรธุรกิจนั้น วัฒนธรรมองค์กรเป็นอิทธิพลที่ผู้บริหารควรศึกษาให้เข้าใจถึงวัฒนธรรมที่มีอยู่ในองค์กรธุรกิจนั้น เพื่อประโยชน์ในการบริหารงาน การวางแผนงานต่าง ๆ ซึ่งจะก่อให้เกิดความร่วมมืออย่างดีจากพนักงานในองค์กร และถ้าหากว่าวัฒนธรรมองค์กรนั้นเป็นสิ่งที่ดีและมีประโยชน์ต่อองค์กรก็ควรจะเสริมสร้างความแข็งแกร่งของวัฒนธรรม (Strong culture) เพื่อให้ดำรงอยู่กับองค์กรตลอดไป

2. สภาพแวดล้อมภายนอก (External Environment) สภาพแวดล้อมภายนอก เป็นสภาพแวดล้อมที่มีอิทธิพลภายนอกองค์กรทั้งหมด ซึ่งองค์กรไม่สามารถควบคุมได้โดยตรงจากผู้บริหาร อิทธิพลของสภาพแวดล้อมภายนอกองค์กรส่วนมากจะมีผลกระทบต่อการบรรลุเป้าหมายขององค์กรธุรกิจ ดังนั้นผู้บริหารองค์กรจึงต้องมีความสามารถในการวิเคราะห์ผลกระทบที่จะเกิดขึ้นจากสภาพแวดล้อมภายนอกองค์กรธุรกิจ และมีวิจาร์ณญาณในการตัดสินใจให้เหมาะสมกับสถานการณ์นั้น ๆ

อิทธิพลของสภาพแวดล้อมภายนอก ประกอบด้วยอิทธิพลดังต่อไปนี้

2.1 สภาพแวดล้อมทั่วไป (General environment) เป็นสภาพแวดล้อมที่มีอิทธิพลโดยทั่วไปต่อองค์กรธุรกิจเป็นอย่างมาก ถึงแม้อิทธิพลสภาพแวดล้อมดังกล่าวจะไม่มีอิทธิพลโดยตรงต่อกิจกรรมประจำวันขององค์กร (Organization's daily activities) แต่อาจจะมีผลต่อการเปลี่ยนแปลงการดำเนินธุรกิจในระยะยาว หรืออาจจะมีผลโดยตรงต่อสภาพแวดล้อมด้านการทำงาน ซึ่งสภาพแวดล้อมทั่วไป ประกอบด้วย

2.1.1 อิทธิพลด้านการเมืองและกฎหมาย (Politics and law forces) ประกอบด้วย นโยบายของรัฐบาล นโยบายด้านกฎหมาย การออกกฎหมาย กฎระเบียบข้อบังคับ ภาษีอากร และสถาบันซึ่งมีอิทธิพลต่อประชาชนและองค์กรซึ่งสภาพแวดล้อมเหล่านี้จะมีอิทธิพลในการกำหนดกิจกรรมขององค์กร ในขณะเดียวกันก็มีผลกระทบต่อสภาพแวดล้อมด้านการทำงานด้วย ดังนั้น ผู้บริหารองค์กรจึงต้องทำความเข้าใจและให้ความสนใจในการติดตามนโยบายต่าง ๆ เพื่อจะได้ปรับเปลี่ยนการดำเนินธุรกิจได้อย่างถูกต้อง เช่น รัฐบาลมีนโยบายส่งเสริมธุรกิจการส่งออก จึงมีการออกกฎหมายยกเว้นภาษีมูลค่าเพิ่มสำหรับธุรกิจการส่งออก เนื่องจากรัฐบาลเล็งเห็นแล้วว่าเป็นธุรกิจที่มีความสำคัญที่จะนำเงินตราต่างประเทศเข้ามาในประเทศ จะส่งผลให้ฐานะทางการเงินของประเทศมีความมั่นคง ดังนั้นธุรกิจอาจเพิ่มกำลังการผลิตเพื่อให้เพียงพอต่อการส่งออก

2.1.2 อิทธิพลด้านเศรษฐกิจ (Economic forces) อิทธิพลด้าน

เศรษฐกิจมีส่วนช่วยให้เกิดประโยชน์จากการใช้ทรัพยากร หรือขาดแคลนทรัพยากร อิทธิพลทางด้านเศรษฐกิจมีความสัมพันธ์กับระบบเศรษฐกิจของประเทศ และสามารถส่งผลกระทบต่อองค์กรได้ด้วย ดังนั้นผู้บริหารองค์กรธุรกิจจะต้องให้ความสนใจในเรื่องเศรษฐกิจไม่ว่าจะเป็นเรื่องของภาวะเงินเฟ้อ อัตราดอกเบี้ย อัตราการว่างงาน อำนาจซื้อของผู้บริโภค รายได้ต่อหัว รวมทั้งระบบอัตราแลกเปลี่ยนเงินตรา เป็นต้น

2.1.3 อิทธิพลด้านเทคโนโลยี (Technological forces) อิทธิพลด้าน

เทคโนโลยีเป็นการนำความรู้เกี่ยวกับเทคนิคและวิธีการต่าง ๆ ที่จะเป็นผู้ดำเนินการคิดค้น เปลี่ยนแปลงผลิตภัณฑ์ หรือกระบวนการในการผลิตสินค้าหรือบริการโดยผู้เชี่ยวชาญ ซึ่งในปัจจุบันเทคโนโลยีด้านคอมพิวเตอร์มีความสำคัญต่อองค์กรธุรกิจเป็นอย่างมากที่จะทำให้เป็นผู้ดำเนินการในด้านต่าง ๆ เช่น ด้านการติดต่อสื่อสาร การแพทย์ การขนส่ง การบันเทิง รวมถึงการออกแบบผลิตภัณฑ์ วิศวกรรม การผลิต การประกอบ และการจัดหาวัตถุดิบ

อิทธิพลด้านเทคโนโลยีก่อให้เกิดการแข่งขันกันสำหรับองค์กร แต่เทคโนโลยีก็มีการเปลี่ยนแปลงและพัฒนาไปอย่างรวดเร็ว ธุรกิจต้องระมัดระวังในเรื่องความล้ำสมัยของอุปกรณ์ เครื่องจักร หรือระบบงาน เพื่อป้องกันไม่ให้องค์กรเกิดความเสียเปรียบในการแข่งขัน ซึ่งองค์กรธุรกิจจะต้องพัฒนาทางด้านเทคโนโลยีให้มีความทันสมัยอยู่ตลอดเวลาด้วย

2.1.4 อิทธิพลด้านสังคมวัฒนธรรม (Sociocultural force) อิทธิพล

ด้านสังคมวัฒนธรรม หมายถึง ค่านิยม (Values) ทศนคติ (Attitude) ความต้องการขั้นพื้นฐาน (Needs) และคุณลักษณะด้านประชากรศาสตร์ (Demographic characteristics) ของสังคมที่องค์กรดำเนินไปอยู่ ค่านิยมของวัฒนธรรมเชื่อกันว่าจะเป็นรูปแบบในการกำหนดทัศนคติของแต่ละบุคคลและของกลุ่ม ค่านิยมและทัศนคติจะเป็นสิ่งที่กำหนดรูปแบบพฤติกรรมของประชาชนที่มีอิทธิพลต่อความต้องการขั้นพื้นฐาน (Needs) และการตอบสนองความอยากได้ (Wants) จึงเป็นสิ่งที่องค์กรจะต้องทำการค้นหา หรือทำการวิจัยเพื่อให้รู้ถึงความต้องการของผู้บริโภค และสิ่งที่จะต้องสนองความอยากได้นั้น

คุณลักษณะของประชากร และอิทธิพลทางสังคมวัฒนธรรมอื่น เช่น จำนวนประชากร ศาสนา อายุ เพศ จำนวนผู้หญิงที่ทำงานนอกบ้าน อัตราการเติบโตของประชากร สิ่งเหล่านี้จะส่งผลกระทบต่อองค์กรธุรกิจในการผลิตสินค้าและบริการให้เหมาะสมกับสังคมวัฒนธรรมนั้น ๆ

2.1.5 อิทธิพลระหว่างประเทศ (International forces) อิทธิพล

ระหว่างประเทศ เป็นอิทธิพลที่มีแหล่งกำเนิดมาจากภายนอกประเทศของประเทศที่เป็นบริษัทใหญ่องค์กรที่ดำเนินธุรกิจ在不同ประเทศจะต้องคำนึงถึงอิทธิพลระหว่างประเทศ ซึ่งจะส่งผลกระทบต่อการทำงานขององค์กรเป็นอย่างมาก นอกจากนี้อิทธิพลระหว่างประเทศยังรวมถึงการเคลื่อนไหวของอัตราการแลกเปลี่ยนเงินตรา คู่แข่งขันในประเทศนั้น และคู่แข่งขันระดับโลก

2.2 สภาพแวดล้อมด้านการงาน (Task environment) หรือสภาพแวดล้อมจาก

การดำเนินงาน (Operating environment) เป็นสภาพแวดล้อมที่มีอิทธิพลโดยตรงต่อองค์กรอย่างมากซึ่งมีส่วนที่จะทำให้องค์กรธุรกิจประสบความสำเร็จหรือประสบความสำเร็จล้มเหลวได้ ซึ่งประกอบด้วยอิทธิพลของสภาพแวดล้อมดังนี้

2.2.1 ลูกค้า (Customers) ลูกค้าเป็นอิทธิพลหลักที่สำคัญใน

สภาพแวดล้อมด้านการงาน เพราะลูกค้า คือ ผู้ซื้อสินค้าหรือผู้ใช้บริการ ซึ่งจะเป็นผู้กำหนดให้องค์กรธุรกิจประสบความสำเร็จหรือประสบความสำเร็จล้มเหลวต่อเป้าหมายของธุรกิจ เป้าหมายของธุรกิจ คือ การสร้างและรักษาลูกค้า (The purpose of a business in to create and keep a customer) Theodore Levitt นักวิชาการด้านการตลาด กล่าวว่า เป้าหมายดังกล่าวปรากฏว่าเป็นจริงสำหรับองค์กรธุรกิจที่หวังผลกำไร และองค์กรธุรกิจที่ไม่หวังผลกำไร เพราะลูกค้าไม่ใช่มีกลุ่มที่เหมือนกันกลุ่มเดียว องค์กรธุรกิจจำเป็นต้องศึกษาพฤติกรรมของลูกค้าอย่างใกล้ชิด เพื่อให้เกิดความเข้าใจต่อความต้องการที่จำเป็น ความอยากได้ และการเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นตลอดเวลาของลูกค้า

องค์กรธุรกิจจะได้รับข้อมูลป้อนกลับจากลูกค้าหลายทาง ทางเลือกหนึ่งที่น่านิยมก็คือ ความคิดเห็นและการตอบสนองของลูกค้าซึ่งเป็นข้อมูลป้อนกลับนั้น นำมาใช้ในการออกแบบผลิตภัณฑ์หรือปรับปรุงการบริการ

2.2.2 คู่แข่งขัน (Competitors) คู่แข่งขัน คือ องค์กรธุรกิจอื่น ๆ ที่จัดหา

สินค้าหรือบริการให้กับลูกค้ากลุ่มเดียวกัน หรือองค์กรธุรกิจอื่นที่ต้องการซื้อวัตถุดิบจากแหล่งเดียวกัน ส่วนมากองค์กรธุรกิจจะมีคู่แข่งอย่างน้อยที่สุดอย่างน้อยหนึ่งราย แต่โดยทั่วไปจะมีคู่แข่งมากกว่าหนึ่งราย และจะต้องพิจารณาคู่แข่งที่มีศักยภาพทั้งหมด ผู้บริหารจะต้องติดตามคู่แข่งว่าใช้กลยุทธ์ด้านใด เช่น การส่งเสริมการขาย ราคาของสินค้า การให้บริการลูกค้า แหล่งการจัดหาทรัพยากร และทุก ๆ เรื่อง เพราะว่าคู่แข่งที่จะแย่งลูกค้าและทรัพยากรนั้นมีอยู่รอบโลก ดังนั้นอิทธิพลของคู่แข่งจึงเป็นเรื่องที่สำคัญที่จะต้องติดตามและคาดคะเนคู่แข่ง วิธีการที่จะรวบรวม

ข้อมูลของคู่แข่งชั้นประกอบด้วย การไปร่วมประชุมในวงการธุรกิจอุตสาหกรรมเดียวกัน ศึกษาข้อมูล การประชาสัมพันธ์ทางการค้า ตรวจสอบรายงานประจำปี พิจารณาการโฆษณา วิเคราะห์ความ เคลื่อนไหวของคู่แข่งชั้น สิ่งเหล่านี้จะทำให้ผู้บริหารสามารถวางแผนการพัฒนาระดับแข่งขันให้มี ประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น

2.2.3 ผู้ขายปัจจัยการผลิต (Suppliers) คือ บุคคลและองค์กรที่ทำ หน้าที่ในการจัดหาวัตถุดิบที่ใช้เป็นปัจจัยในการผลิตสินค้าหรือบริการ ผู้ขายปัจจัยการผลิตมีอิทธิพล ต่อการดำเนินงานของธุรกิจ เพราะองค์กรธุรกิจต้องใช้แหล่งทรัพยากรเพื่อใช้ในการผลิตสินค้าหรือ บริการให้กับลูกค้าอย่างต่อเนื่อง หากองค์กรธุรกิจมีความสัมพันธ์ที่ดีในการทำงานกับผู้ขายปัจจัยการ ผลิต จะส่งผลให้องค์กรธุรกิจประสบความสำเร็จตามเป้าหมาย ผู้ขายปัจจัยการผลิตนอกจากจะมี หน้าที่ในการจัดหาวัตถุดิบให้องค์กรแล้ว อาจทำหน้าที่ในการจัดหาปัจจัยด้านอื่น ๆ ประกอบด้วย การจัดหาแหล่งเงินทุน การจัดหาข้อมูลขององค์กร และการจัดหาทรัพยากรด้านบุคคล

2.2.4 ตลาดแรงงาน (Labor supply) องค์กรธุรกิจไม่ว่าจะเป็น หน่วยงานของรัฐบาล หรือเอกชน ต้องจัดหาแรงงาน โดยว่าจ้างผู้ที่มีความรู้ความสามารถในการ ดำเนินงาน เมื่อองค์กรธุรกิจบรรจุพนักงานเข้ามาทำงานแล้ว จะต้องดูแลพนักงานให้อยู่กับองค์กร นานที่สุด ตลอดจนจัดให้มีการฝึกอบรมแก่พนักงาน เพื่อให้เป็นผู้ที่มีความพร้อมในการให้บริการแก่ ลูกค้า ดังนั้นตลาดแรงงานจึงเป็นปัจจัยที่มีความสำคัญในสภาพแวดล้อมด้านการงาน ถ้าแรงงานใน ตลาดแรงงานมีเป็นจำนวนมาก ผู้ว่าจ้างจะมีโอกาสคัดเลือกผู้ที่มีความสามารถมากที่สุด ดังนั้นแรงงาน ในยุคปัจจุบันจึงต้องเป็นผู้ที่แสวงหาความรู้อยู่ตลอดเวลา เช่น ความรู้ทางด้านภาษาต่างประเทศ การ ใช้โปรแกรมคอมพิวเตอร์

2.2.5 ผู้ออกกฎระเบียบ (Regulators) ผู้ออกกฎระเบียบ ประกอบด้วย ตัวแทนของรัฐบาล เจ้าหน้าที่ และกลุ่มผู้สนใจเรื่องใดเรื่องหนึ่งโดยเฉพาะ (Special interest groups) ซึ่งมีอิทธิพล หรือบังคับให้ปฏิบัติตามแนวทางของกฎหมาย ดังนั้นจึงมีผลต่อกิจกรรมของ องค์กร ถึงแม้ว่าอิทธิพลทางกฎหมายและการเมืองเป็นส่วนหนึ่งของสภาพแวดล้อมทั่วไป แต่ผู้ออก กฎระเบียบก็เป็นส่วนหนึ่งของสภาพแวดล้อมด้านการงาน เพราะมีอิทธิพลโดยตรงต่อองค์กรธุรกิจที่ จะต้องปฏิบัติตามกฎระเบียบของกฎหมายหรือข้อบังคับต่าง ๆ

2.2.6 หุ้นส่วน (Partners) คือ องค์กรธุรกิจซึ่งมีมากกว่า 2 องค์กรขึ้นไป รวมตัวกันอย่างเป็นทางการหรือไม่เป็นทางการในการทำงานร่วมกัน หุ้นส่วนนั้นอาจจะเป็นหุ้นส่วน

ชั่วคราว (Temporary partners) เหตุที่องค์กรธุรกิจต้องการหุ้นส่วนก็เพื่อต้องการกระจายความเสี่ยง มีการใช้ทรัพยากรร่วมกัน ความร่วมมือในการดำเนินงาน และแลกเปลี่ยนความรู้ความชำนาญเฉพาะ ด้านของผู้เป็นหุ้นส่วน เช่น เทคโนโลยี ซึ่งอิทธิพลเหล่านี้จะส่งผลให้การดำเนินงานขององค์กรธุรกิจ ประสบความสำเร็จตามเป้าหมาย

นอกจากแนวความคิดที่จะแบ่งสภาพแวดล้อมทางธุรกิจออกเป็นลักษณะของสภาพแวดล้อม ภายในและสภาพแวดล้อมภายนอกดังที่ได้ยกตัวอย่างในข้างต้นแล้ว จินตนา บุญบังการ (2557) ยังได้อธิบายถึงรายละเอียดของสภาพแวดล้อมในด้านต่าง ๆ ดังนี้

1. สภาพแวดล้อมทางสังคมและวัฒนธรรม วัฒนธรรม คือ องค์กรรวมของแบบแผนพฤติกรรมของประชาชนชาติหนึ่งซึ่งส่งทอดกันมาตามกระบวนการทางสังคม มีผลต่อการดำเนินชีวิตทั้งที่เป็นวัตถุ และไม่เป็นวัตถุ โดยจะมีการเรียนรู้แลกเปลี่ยนกันตามวิธีการทางสังคมเมื่ออยู่ในสถาบันต่าง ๆ เช่น ครอบครัว ศาสนา การศึกษา ซึ่งวัฒนธรรมสามารถมีอิทธิพลต่อองค์กรธุรกิจได้ทั้งภายในและภายนอกองค์กร

อิทธิพลของวัฒนธรรมที่มีต่อองค์กรและปัจจัยต่าง ๆ ภายนอกองค์กร ทำให้ส่งผลกระทบต่อองค์กรในด้านต่าง ๆ เช่น

เทคโนโลยี อิทธิพลจากวัฒนธรรมทำให้เกิดปรัชญาพื้นฐานของความสัมพันธ์ของมนุษย์ต่อสภาพแวดล้อมที่แตกต่างกัน เช่น วัฒนธรรมทางตะวันตก มีวัฒนธรรมเป็นแนวความคิดว่า มนุษย์มีอำนาจเหนือธรรมชาติ ทำให้มีการคิดค้นและใช้เทคโนโลยีอย่างเอาจริงจังเพื่อที่จะให้มนุษย์สามารถเอาชนะธรรมชาติได้ หรือแนวคิดในรุ่นหลังที่มีการพัฒนาเมื่อไม่นานมานี้และกำลังได้รับการยอมรับ คือ การผสมผสานและรักษาความสัมพันธ์ของมนุษย์กับสิ่งแวดล้อมทางธรรมชาติ ทำให้เทคโนโลยีที่ผลิตขึ้นมาใหม่ ๆ จะต้องมีการพัฒนาอย่างค่อยเป็นค่อยไป ไม่ทำลายทรัพยากรธรรมชาติ และให้ธรรมชาติได้มีโอกาสฟื้นตัว

ความก้าวหน้าทางเศรษฐกิจ ระดับความก้าวหน้าทางเศรษฐกิจในประเทศจะสะท้อนให้เห็นถึงทัศนคติต่อวัฒนธรรมและค่านิยมของบุคคล เช่น แรงจูงใจของเศรษฐกิจแบบทุนนิยมประกอบกับการปฏิวัติอุตสาหกรรมในอังกฤษนั้นเนื่องจากคนอังกฤษมีความเป็นตัวของตัวเองสูง ซึ่งเป็นพื้นฐานความเชื่อมาจากศาสนาคริสต์ นิกายโปรเตสแตนต์ และสำหรับประเทศที่มีการพัฒนาทางเศรษฐกิจที่ดี องค์กรธุรกิจจะมีความก้าวหน้าทางเทคโนโลยีและสาธารณูปโภค ทำให้สามารถ

ดึงดูดเอาผู้บริหารมืออาชีพและแรงงานงานที่มีความรู้ความชำนาญในระดับสูงมาร่วมงานได้ ซึ่งทำให้สามารถแข่งขันในรูปแบบต่าง ๆ ในตลาดนานาชาติได้มากกว่าในกลุ่มที่ด้วยพัฒนา

สหภาพแรงงาน วัฒนธรรมแบบประชาธิปไตยจะมีสหภาพแรงงานที่มีอิสระและมีความเป็นของตัวเองสูง แต่ในวัฒนธรรมแบบอื่น ๆ อาจจะไม่ให้โอกาสแรงงานมีสิทธิแสดงความคิดเห็น นอกจากนี้ยังมีความแตกต่างในลักษณะความสัมพันธ์ทางอุตสาหกรรมในประเทศต่าง ๆ เช่น ประเทศอังกฤษ จะแบ่งแยกความสัมพันธ์ระหว่างฝ่ายบริหารและคนงานอย่างชัดเจน แต่ในประเทศญี่ปุ่น ฝ่ายผู้บริหารและคนงานจะมุ่งเน้นทำงานเพื่อไปที่จุดหมายเดียวกัน เพราะวัฒนธรรมของญี่ปุ่นจะเน้นความร่วมมือร่วมใจกันของคนในชาติ ซึ่งแสดงให้เห็นชัดเจนในการปฏิบัติเพื่อพัฒนาเศรษฐกิจทางอุตสาหกรรม

อิทธิพลของวัฒนธรรมในองค์การต่อสภาพภายในองค์การ เกิดจากวัฒนธรรมที่เป็นผู้สร้างสังคมและแทรกตัวเข้าไปในรายละเอียดของความสัมพันธ์กันคนในสังคม ซึ่งวัฒนธรรมภายในองค์การมีตัวอย่างดังต่อไปนี้

ทัศนคติต่ออำนาจและหน้าที่ ในวัฒนธรรมที่คนมีความเคารพในอาวุโสหรือเคารพในตำแหน่งที่มีอำนาจ พนักงานย่อมไม่กล้าแข็งข้อต่อหัวหน้า การตัดสินใจมักจะขึ้นกับผู้ที่มีความอาวุโสหรือผู้ที่มีอำนาจที่สูงกว่า ส่วนการดำเนินงานในขั้นต่อไปจะเป็นหน้าที่ของลูกน้อง แต่ในวัฒนธรรมที่คนได้รับการเลี้ยงดูมาโดยแบ่งอำนาจกันและกันและมีความเท่าเทียมกัน องค์การจะมีการแบ่งอำนาจโดยผู้จัดการจะแบ่งอำนาจให้กับลูกน้องชั้นรองลงมา มีการประชุมปรึกษาหารือกัน และมีการติดต่อประสานงานระหว่างพนักงานกันมากขึ้น

การยอมรับความสงสัยและความไม่แน่นอน การตัดสินใจของบุคคลในองค์การมักจะขึ้นกับสถาบันทางสังคม เช่น ครอบครัว การศึกษา ศาสนา ซึ่งสิ่งต่าง ๆ ดังกล่าวนี้อาจส่งเสริมและหรือทำให้เกิดความท้อแท้ในการยอมรับความเสี่ยงและความรับผิดชอบต่อการกระทำต่าง ๆ จะเห็นได้จากลักษณะของคนที่มีความกล้าเสี่ยงสูง มักจะเป็นคนที่ได้รับการสั่งสอนให้สามารถยอมรับในความไม่แน่นอนได้ ในทางกลับกัน คนที่มีการยอมรับความไม่แน่นอนต่ำ มักจะพยายามหลีกเลี่ยงความเสี่ยงในการตัดสินใจในสิ่งที่ไม่มีการเปรียบเทียบเกณฑ์ระบุเอาไว้แน่ชัด แม้ว่าจะยินดีที่จะช่วยรับผิดชอบในงานด้านต่าง ๆ ร่วมกับคนอื่น ๆ

ความไว้วางใจระหว่างบุคคล บางวัฒนธรรมจะเน้นความซื่อสัตย์และความไว้วางใจซึ่งกันและกันสูง แต่ในทางตรงกันข้ามบางวัฒนธรรมก็มีความไว้วางใจซึ่งกันและกันต่ำ เช่น ในประเทศ

อิหร่าน จะไม่ยอมปล่อยอำนาจและการตัดสินใจให้กับผู้อื่น เป็นการตัดสินใจแบบรวมอำนาจเพราะไม่มีความไว้วางใจซึ่งกันและกัน สำหรับตำแหน่งสำคัญในกิจการจะให้คนที่ไว้วางใจได้มาก ๆ เท่านั้น ซึ่งมักจะเป็นคนในครอบครัวหรือคนสนิทมาก ๆ ของเจ้าของ และจะมีการกำกับดูแลควบคุมอย่างใกล้ชิดภายใต้กฎระเบียบข้อบังคับมากมาย ส่วนในสังคมที่มีความไว้วางใจกันสูง เช่นในประเทศอังกฤษ หรือสหรัฐอเมริกา จะมีการแบ่งอำนาจความรับผิดชอบกันมาก การควบคุมก็จะเป็นการควบคุมแบบโดยรวมไม่เข้มงวดกันมาก

2. สภาพแวดล้อมทางเศรษฐกิจ องค์การธุรกิจเกือบทั้งหมดจะมีความสัมพันธ์กับเศรษฐกิจเป็นอย่างมาก ซึ่งเศรษฐกิจเป็นเครื่องกำหนดความอยู่รอดของมนุษย์ หากเศรษฐกิจในประเทศใดมีความเข้มแข็ง ก็จะสามารถทำให้องค์กรธุรกิจในประเทศนั้นเจริญก้าวหน้าไปด้วย ในทางตรงกันข้าม หากเศรษฐกิจเกิดความตกต่ำ องค์กรธุรกิจในประเทศนั้นก็ไม่สามารถดำเนินธุรกิจต่อไปได้รวมถึงจะไม่มีองค์กรธุรกิจใหม่ ๆ เกิดขึ้นด้วย นอกจากนี้สิ่งที่สำคัญของสภาพแวดล้อมทางเศรษฐกิจที่ส่งผลกระทบต่อองค์กรธุรกิจโดยตรง คือ นโยบายทางเศรษฐกิจ เพราะนโยบายทางเศรษฐกิจจะเป็นสิ่งที่กำหนดมาตรการต่าง ๆ เพื่อเป็นแนวทางการขับเคลื่อนเศรษฐกิจดำเนินไปข้างหน้า โดยนโยบายทางเศรษฐกิจมีวัตถุประสงค์หลัก คือ เพื่อให้เกิดความก้าวหน้าทางเศรษฐกิจ เกิดเสถียรภาพทางเศรษฐกิจ เกิดความเป็นธรรมในทางเศรษฐกิจ และเกิดสิทธิเสรีภาพในทางเศรษฐกิจ (วิชิตวงศ์ ณ ป้อมเพชร์, 2516)

3. สภาพแวดล้อมทางเศรษฐกิจระหว่างประเทศ ในปัจจุบันเศรษฐกิจการค้าและการลงทุนของโลก มักจะใช้การพึ่งพาตนเองเป็นกลยุทธ์และนโยบายในการขับเคลื่อนเศรษฐกิจมากขึ้น และทำการค้าขายแลกเปลี่ยนสินค้ากันในทุกประเทศเพื่อนบ้านที่อาณาเขตติดกันรวมถึงประเทศที่อยู่ในภูมิภาคเดียวกัน นอกจากนี้ปัจจัยอื่น ๆ ที่ส่งผลกระทบต่อสภาพแวดล้อมทางเศรษฐกิจระหว่างประเทศโดยตรง ความเคลื่อนไหวของกลุ่มพันธมิตรหรือกลุ่มประชาคมทางเศรษฐกิจ การเปลี่ยนแปลงทางการเมืองของประเทศมหาอำนาจ หรือการพัฒนาทางด้านทหารของประเทศใดประเทศหนึ่ง ซึ่งปัจจัยต่าง ๆ เหล่านี้ทำให้เกิดพลังในการต่อรองในทางเศรษฐกิจระหว่างประเทศและอาจรวมถึงการต่อรองในทางการเมืองด้วย

4. สภาพแวดล้อมทางรัฐบาล รัฐบาลเป็นผู้ที่มีความสำคัญในการดำเนินธุรกิจทั้งธุรกิจภายในประเทศและธุรกิจภายนอกประเทศ รัฐบาลจะเป็นผู้กำหนดนโยบายและมาตรการทางการเงิน การคลัง และการค้า การดำเนินธุรกิจที่ประสบความสำเร็จ ผู้ประกอบการจำเป็นที่จะต้อง

ติดตามบทบาทและนโยบายของรัฐบาลในการประกอบกิจการ เพราะการที่ผู้ประกอบการติดตามนโยบายของรัฐบาลจะทำให้องค์กรธุรกิจสามารถรักษาผลประโยชน์ไว้ได้และทำให้ปรับเปลี่ยนนโยบายหรือแนวทางในการดำเนินธุรกิจให้สอดคล้องกับนโยบายของรัฐบาลได้ นอกจากนี้การออกกฎหมายของรัฐบาลก็เป็นสิ่งสำคัญสำหรับองค์กรธุรกิจด้วย เช่น การแก้ไขกฎหมายเกี่ยวกับภาษีองค์กรธุรกิจก็จะต้องมีการปรับเปลี่ยนงบประมาณหรือจัดสรรใหม่เพื่อให้ถูกต้องและเหมาะสมกับกฎหมายนั้น ๆ

5. สภาพแวดล้อมทางแรงงาน แรงงานเป็นสิ่งสำคัญในการลงทุนประกอบการธุรกิจ เพราะหากขาดแคลนแรงงานหรือมีปัญหาการพิพาทของแรงงานเกิดขึ้นในประเทศ จะทำให้ผู้ประกอบการไม่กล้าที่จะเริ่มลงทุนหรือขยายการลงทุน ซึ่งจะทำให้เศรษฐกิจของประเทศไม่เจริญเติบโต ส่งผลต่อรายได้ของประชากร ราคาสินค้าและบริการ นอกจากนี้แรงงานยังเป็นส่วนหนึ่งของปัจจัยการผลิต เป็นทุนมนุษย์ที่สามารถพัฒนาศักยภาพให้สูงมากขึ้นได้ ซึ่งแรงงานในเกือบทุกธุรกิจจะมีความสำคัญเป็นอย่างยิ่งและสร้างประโยชน์ทั้งในระดับสถานประกอบการขนาดเล็กไปจนถึงขนาดใหญ่ รวมถึงระดับสังคมและประเทศชาติด้วย (หม่อมหลวงชาญโชติ ชมพูนุท, 2555)

6. สภาพแวดล้อมทางผู้บริโภค องค์กรธุรกิจจะต้องมีความตื่นตัวและตระหนักอยู่ตลอดเวลาว่า ผู้บริโภคมีความสำคัญต่อธุรกิจมากที่สุด การตัดสินใจเลือกหรือไม่เลือกของผู้บริโภคสามารถส่งผลต่อความอยู่รอดและการเจริญเติบโตขององค์กรธุรกิจ หรืออาจกล่าวได้ว่าผู้บริโภคจะเป็นผู้ตัดสินใจและกำหนดชะตากรรมขององค์กรธุรกิจตลอดเวลา ผู้บริโภคจะเป็นผู้ซื้อ เป็นผู้รับบริการ หรือเป็นผู้สนับสนุนในสินค้าและบริการที่ตนพึงพอใจเท่านั้น หรือจะเรียกว่า “ผู้บริโภคเป็นผู้กำกับ” เพราะผู้บริโภคจะเป็นผู้กำกับให้ผู้ประกอบการผลิตแต่สิ่งที่ดีและมีประโยชน์ หรือดำเนินกิจการไปในแนวทางที่สังคมต้องการเท่านั้น จากประเด็นนี้ทำให้เกิดหน้าที่ขององค์กรธุรกิจที่จะต้องแสวงหาความต้องการของผู้บริโภคให้พบแล้ววางแผนบริหารจัดการอย่างเหมาะสม ซึ่งหากองค์กรธุรกิจละเลย ผู้บริโภคก็จะแสวงหาสิ่งต่าง ๆ จากแหล่งอื่น ๆ ต่อไป ทำให้องค์กรธุรกิจเกิดความเสียหายอย่างร้ายแรง

จะเห็นว่าในส่วนของแนวความคิดปัจจัยสภาพแวดล้อมทางธุรกิจตามทัศนะของแต่ละคนตามที่ยกตัวอย่างในเบื้องต้นนั้น แม้จะมีแนวความคิดที่แตกต่างกันบ้างเล็กน้อย แต่ก็สามารถสรุปใจความโดยรวมได้ว่า ปัจจัยสภาพแวดล้อมทางธุรกิจ ประกอบด้วยสภาพแวดล้อมภายในองค์กร และสภาพแวดล้อมภายนอกองค์กร ซึ่งผู้วิจัยได้สรุปปัจจัยสภาพแวดล้อมที่สำคัญ ประกอบด้วยปัจจัยดังนี้

การเมืองและกฎหมาย เศรษฐกิจ เทคโนโลยี วัฒนธรรมและสังคม วัฒนธรรมองค์กร และโครงสร้างองค์กร

ทั้งนี้ผู้วิจัยได้นำแนวความคิดปัจจัยสภาพแวดล้อมไปในประโยชน์ในงานวิจัย คือกำหนดปัจจัยสภาพแวดล้อมทางธุรกิจดังกล่าว เป็นตัวแปรต้นประเภทหนึ่งสำหรับการศึกษาวิจัยครั้งนี้ โดยมีตัวแปรตามที่เกี่ยวข้องกับการเป็นผู้ประกอบการรุ่นใหม่ ซึ่งสำหรับกรณีศึกษาที่เป็นนักศึกษาของคณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยศิลปากร วิทยาเขตสารสนเทศเพชรบุรี ผู้วิจัยได้ศึกษารายละเอียดและความสำคัญไว้เป็นอีกหัวข้อหนึ่งในลำดับถัดไป

4. แนวความคิดเกี่ยวกับปัจจัยทุนทางเศรษฐกิจ

สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ (2550) ได้อธิบายถึงองค์ประกอบของทุนทางเศรษฐกิจ ซึ่งประกอบด้วย 4 กลุ่มทุนหลัก คือ 1.ทุนทางกายภาพ 2.ทุนหรือสินทรัพย์ทางการเงิน 3.สินทรัพย์ที่ไม่สามารถจับต้องได้ทางกายภาพ แต่สามารถอ้างสิทธิประโยชน์ได้ในอนาคต และ 4.แรงงานและทรัพยากรมนุษย์ โดยมีการให้ความหมายดังนี้

4.1 ทุนทางกายภาพ (Physical capital) ทุนกลุ่มนี้เป็นสินทรัพย์ที่มีตัวตน สามารถใช้ประโยชน์โดยการสร้างกิจกรรมในทางเศรษฐกิจเพื่อให้เกิดมูลค่าทางเศรษฐกิจ ทุนทางกายภาพนี้จะประกอบด้วยสินทรัพย์ 3 กลุ่มย่อย คือ

4.1.1 สินทรัพย์ถาวร (Fixed asset) เป็นสินทรัพย์ที่สามารถสร้างขึ้นได้ สามารถแบ่งออกได้เป็น 2 ประเภท คือ สินทรัพย์ที่มีตัวตน เช่น ที่ดิน อาคาร อุปกรณ์ และอีกประเภทหนึ่งคือสินทรัพย์ที่ไม่มีตัวตน เป็นสินทรัพย์ที่จับต้องไม่ได้ แต่สามารถให้ประโยชน์ต่อการดำเนินกิจการและให้มูลค่าเป็นตัวเงินได้ เช่น ระบบโปรแกรมคอมพิวเตอร์ ลิขสิทธิ์ สิทธิบัตร

4.1.2 สินทรัพย์ด้านโครงสร้างพื้นฐาน (Infrastructure asset) แบ่งย่อยได้เป็น 4 ด้านหลัก คือ ด้านการขนส่ง เช่น ระบบถนน ท่าอากาศยาน รวมถึงสิ่งอำนวยความสะดวกเกี่ยวกับการขนส่ง ด้านสื่อสาร เช่น ระบบโทรศัพท์เคลื่อนที่ ระบบดาวเทียม ด้านพลังงาน เช่น ระบบผลิตไฟฟ้า แหล่งเชื้อเพลิง และด้านสาธารณสุข เช่น ระบบน้ำประปา ระบบบำบัดน้ำเสีย สินทรัพย์ด้านโครงสร้างพื้นฐานเหล่านี้ถือเป็นปัจจัยพื้นฐานที่สนับสนุนการดำเนินกิจการทางเศรษฐกิจให้เป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ

4.1.3 ที่ดิน น้ำ ป่าไม้ และระบบนิเวศน์ เมื่อพิจารณาทุนทางเศรษฐกิจในความหมายกว้าง ๆ ที่ดิน น้ำ ป่าไม้ ระบบนิเวศน์ก็นับเป็นทุนทางกายภาพ แต่สำหรับในประเทศไทย ยังไม่ได้มีการประเมินมูลค่าของทุนประเภทนี้ไว้อย่างเป็นระบบ

4.2 ทุนหรือสินทรัพย์ทางการเงิน (Financial capital/assets) เป็นสิ่งที่แสดงสิทธิเรียกร้องและภาระผูกพันระหว่างภาคเศรษฐกิจหรือระหว่างบุคคล ทำหน้าที่เชื่อมโยงการออมและการลงทุน ทั้งนี้ สินทรัพย์ทางการเงินประกอบด้วย 1. ทองที่ใช้เป็นทุนสำรองและ SDRs 2. เงินสด เงินฝาก และสินเชื่อ เป็นสินทรัพย์ส่วนบุคคลหรือครัวเรือนของภาครัฐและภาคเอกชน 3. เงินสะสม ประกันชีวิต กองทุนที่เป็นการออมแบบผูกพันระยะยาว เป็นสินทรัพย์ส่วนบุคคลหรือครัวเรือน 4. หลักทรัพย์ ได้แก่ หุ้น ตราสารหนี้ หน่วยลงทุน และตราสารอนุพันธ์ และ 5. สินเชื่อทางการค้าและอื่น ๆ ซึ่งเป็นสินทรัพย์

4.3 สินทรัพย์ที่ไม่สามารถจับต้องได้ตามกายภาพ แต่สามารถอ้างสิทธิประโยชน์ได้ในอนาคต (Intangible capital) ส่วนใหญ่จะอยู่ในรูปของนวัตกรรม รูปแบบการดำเนินการขององค์กร รวมถึงทรัพยากรมนุษย์ สินทรัพย์นี้จะประกอบด้วย 1. กลุ่มที่มีการจดทะเบียนหรือสามารถวัดมูลค่าเป็นตัวเงินได้ เช่น ลิขสิทธิ์ สิทธิบัตร เครื่องหมายการค้า 2. ความรู้และภูมิปัญญา 3. วัฒนธรรม 4. ทักษะและศักยภาพของมนุษย์ 5. การบริหารจัดการที่ดี

แหล่งที่มาของสินทรัพย์นี้นั้นส่วนใหญ่จะได้อาจมาจากการค้นพบ นวัตกรรม รูปแบบการดำเนินการขององค์กร และทรัพยากรมนุษย์ นอกจากนี้อาจกล่าวได้ว่าทุนประเภทนี้อาจเป็นได้ทั้งทุนทางเศรษฐกิจและทุนทางสังคม เพราะมีความเชื่อมโยงระหว่างกันและกันอย่างใกล้ชิด

สินทรัพย์ประเภทนี้เป็นปัจจัยสำคัญในการเพิ่มศักยภาพทางเศรษฐกิจ สังคม และสิ่งแวดล้อมของประเทศ โดยในช่วยส่งเสริมการจัดการและพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ พัฒนาคุณภาพชีวิตและความสามารถในการแข่งขัน รวมถึงการใช้แรงงานและทรัพยากรธรรมชาติอย่างมีประสิทธิภาพ

4.4 แรงงานและทรัพยากรมนุษย์ ทุนประเภทนี้มีลักษณะเป็นทั้งทุนทางเศรษฐกิจและทุนทางสังคม กล่าวคือ คนจะมีบทบาททั้งเป็นเจ้าของ แรงงาน รวมถึงผู้บริโภค ดังนั้น คนจึงเป็นทั้งผู้พัฒนาและผู้รับผลจากการพัฒนา เมื่อคนได้รับการพัฒนาก็จะเป็นการพัฒนาเศรษฐกิจไปด้วยเช่นกัน การพัฒนาทุนประเภทนี้โดยเฉพาะการเพิ่มคุณภาพและศักยภาพของแรงงานหรือทรัพยากรมนุษย์ รวมถึงการปลูกฝังคุณธรรมและจริยธรรมจึงเป็นสำคัญในการสนับสนุนการเพิ่มประสิทธิภาพการสร้างทุนเศรษฐกิจซึ่งจะมีผลต่อเนื่องกับการสร้างทุนสังคมด้วย

จากแนวความคิดของทุนทางเศรษฐกิจ ผู้วิจัยเห็นว่ามีความสำคัญต่อผู้ประกอบการเป็นอย่างมาก เพราะ เป็นสิ่งที่สร้างความสมดุลและสามารถส่งผลกระทบต่อผู้ประกอบการของผู้ประกอบการ จึงได้นำองค์ประกอบของทุนทางเศรษฐกิจทั้ง 4 องค์ประกอบมาเป็นตัวแปรต้นประเภทสุดท้ายมาวิเคราะห์ความสัมพันธ์กับตัวแปรตามที่เกี่ยวข้องกับการเป็นผู้ประกอบการรุ่นใหม่

5. ข้อมูลของคณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยศิลปากร วิทยาเขตสารสนเทศเพชรบุรี

5.1 ประวัติความเป็นมา

มหาวิทยาลัยศิลปากร มีนโยบายกระจายโอกาสการศึกษาไปสู่ภูมิภาค จึงขยายเขตการศึกษาไปยังวิทยาเขตแห่งใหม่ที่จังหวัดเพชรบุรี เป็นวิทยาเขตแห่งที่ 3 ของมหาวิทยาลัย ถัดจากวิทยาเขตวังท่าพระกรุงเทพมหานคร และวิทยาเขตพระราชวังสนามจันทร์ จังหวัดนครปฐม

คณะวิทยาการจัดการ (Faculty of Management Science) จัดตั้งขึ้นเป็นคณะวิชาที่ 12 ของมหาวิทยาลัยศิลปากร เริ่มจัดการเรียนการสอนที่วิทยาเขตสารสนเทศเพชรบุรีในปี พ.ศ. 2545 มีจุดมุ่งหมายที่จะผลิตบุคลากรในสาขาวิชาที่มีความสามารถประกอบอาชีพอิสระได้ระดับหนึ่ง เป็นบัณฑิตที่มีความสามารถทางธุรกิจขั้นพื้นฐาน รวมทั้งมีความสามารถในการร่วมปฏิบัติงานในหน่วยงานภาครัฐ และธุรกิจเอกชนได้เป็นอย่างดี โดยคำนึงถึงความสามารถในการตอบสนองต่อความต้องการและความพึงพอใจของผู้รับบริการ คุณภาพชีวิต และคุณภาพสิ่งแวดล้อม เป็นสิ่งสำคัญ (คณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยศิลปากร, 2561a)

คณะวิทยาการจัดการ มีความมุ่งมั่นที่จะเน้นให้นักศึกษาของคณะได้ฝึกฝนความรู้ และทักษะในภาษาอังกฤษ และ/หรือภาษาต่างประเทศที่สอง รวมทั้งทักษะทางด้านเทคโนโลยี และการเป็นผู้ประกอบการ คณะยังสนับสนุนให้นักศึกษาได้รับประสบการณ์ตรง ทั้งจากการฝึกงาน การดูงาน การแข่งขันภายนอก และการทำโครงการต่าง ๆ ในทุกหลักสูตรของคณะ

ปณิธานการศึกษา : “สร้างสรรค์ปัญญา พัฒนาความรู้ เชิดชูจริยธรรม ผู้นำการปฏิบัติ”

วิสัยทัศน์ : คณะวิทยาการจัดการเป็นศูนย์กลางความรู้ด้านการจัดการและการวิจัย โดยมุ่งเน้นการพัฒนาคุณภาพชีวิตและเศรษฐกิจของชุมชนในภูมิภาคตะวันตก ตลอดจนถึงคนส่วนรวมตามหลักเสรีภาพทางวิชาการ รวมทั้งธำรงไว้ซึ่งเอกลักษณ์ วัฒนธรรมแห่งภูมิปัญญาไทย เพื่อมุ่งเน้นสู่มาตรฐานซึ่งเป็นที่ยอมรับในระดับสากล

5.2 วัตถุประสงค์ คณะวิทยาการจัดการ

1. เพื่อพัฒนารูปแบบการผลิตบัณฑิตให้ได้บัณฑิตที่มีความรู้ความสามารถทางการบริหารจัดการ โดยอยู่บนพื้นฐานของการบูรณาการศาสตร์ และศิลป์ที่เกี่ยวกับศิลปวัฒนธรรม สังคม วิทยาศาสตร์ และเทคโนโลยี อย่างเหมาะสมโดยให้ความสำคัญกับการปลูกฝังคุณธรรมและจริยธรรม เพื่อให้เป็นบัณฑิตที่พึงประสงค์ของสังคมและประเทศชาติ

2. เพื่อพัฒนาศักยภาพในการปฏิบัติภารกิจหลัก ทางวิชาการของมหาวิทยาลัยโดยเฉพาะอย่างยิ่งในด้านการเรียนการสอน การวิจัย การให้บริการทางวิชาการ และการทำนุบำรุงศิลปวัฒนธรรม โดยให้ความสำคัญกับบูรณาการความรู้ในสาขาวิชาต่าง ๆ ของมหาวิทยาลัย เพื่อให้เกิดองค์ความรู้ใหม่ อันเป็นประโยชน์ในการพัฒนาเศรษฐกิจ สังคม คุณภาพชีวิต และคุณภาพสิ่งแวดล้อม

3. เพื่อประยุกต์ความรู้ และวิทยาการพื้นฐานของมหาวิทยาลัยรวมทั้งภูมิปัญญาท้องถิ่นให้มีความเหมาะสม และก่อประโยชน์ในการสร้างความเข้มแข็งให้ชุมชนและองค์กรท้องถิ่น โดยเฉพาะอย่างยิ่งการสร้าง ความเข้มแข็งแก่องค์กรบริหารส่วนตำบล ธุรกิจท้องถิ่นทั้งขนาดกลางและขนาดเล็ก ที่มีพื้นฐานจากผลิตภัณฑ์ท้องถิ่นในหลากหลายรูปแบบ

4. เพื่อขยายโอกาสการศึกษาแก่ชุมชนท้องถิ่น รวมทั้งสร้างสรรค์ความร่วมมือกับสถาบันการศึกษาท้องถิ่นในการพัฒนาหลักสูตรการศึกษาในรูปแบบระบบการศึกษานอกระบบ การศึกษาตามอัธยาศัย และการศึกษาต่อเนื่อง

5. เพื่อเพิ่มบทบาทของมหาวิทยาลัยในการให้ความรู้ทางธุรกิจ และการบริหารจัดการที่เกี่ยวข้องกับการคุ้มครองผู้บริโภค การรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อม การพัฒนาเศรษฐกิจและสังคม การพัฒนาระบบสารสนเทศท้องถิ่น เพื่อเป็นพื้นฐานในการประกอบธุรกิจชุมชน รวมทั้งการจัดการสิ่งแวดล้อมความสะอาดในการใช้ประโยชน์อาคารอย่างมีประสิทธิภาพ

เพื่อกระตุ้นให้เกิดการพัฒนาทางด้านวิชาการที่นำไปสู่นวัตกรรมในการเพิ่มคุณค่าผลิตภัณฑ์ของชุมชนและภูมิปัญญาท้องถิ่น การใช้ประโยชน์ทรัพยากรการท่องเที่ยว การประยุกต์ระบบเทคโนโลยีสารสนเทศเพื่อการบริหารจัดการธุรกิจชุมชน และการจัดการสิ่งแวดล้อมต่อการพัฒนาคุณภาพชีวิตและคุณภาพสิ่งแวดล้อม ภายใต้การบริหารจัดการอย่างมีประสิทธิภาพ (คณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยศิลปากร, 2561a)

5.3 พันธกิจ

1. ผลิตบัณฑิตที่มีคุณภาพ มีความรู้ มีความเป็นผู้นำ และเพียบพร้อมด้วยคุณธรรม จริยธรรม และมีมาตรฐาน สามารถแข่งขันได้ในระดับสากล
2. ทำการวิจัยเพื่อเป็นพื้นฐานในการสร้างองค์ความรู้ใหม่ที่จะนำไปใช้ได้ ให้เกิดประโยชน์ ทางด้านการพัฒนาทั้งชุมชนและธุรกิจ
3. ให้บริการวิชาการเพื่อส่งเสริมคุณภาพชีวิตของชุมชนในภูมิภาคตะวันตก และพื้นที่ที่ได้รับ มอบหมาย
4. เป็นศูนย์กลางในการศึกษา และพัฒนาเพื่อมีส่วนร่วมของประชาชนในภูมิภาคตะวันตก
5. เป็นศูนย์กลางสืบสาน สร้างสรรค์ สนับสนุน บูรณาการศิลปะ และวัฒนธรรมในภูมิภาค ตะวันตก

5.4 หลักสูตรที่เปิดสอน

ปัจจุบันคณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยศิลปากร วิทยาเขตสารสนเทศเพชรบุรี เปิดสอน นักศึกษาในระดับปริญญาบัณฑิต จำนวน 4 หลักสูตร (คณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยศิลปากร, 2561b) ดังนี้

5.4.1 หลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต

สาขาวิชาการจัดการการท่องเที่ยว

เน้นการเรียนการสอนของแนวคิดทางการจัดการและกระบวนการต่าง ๆ ที่เกี่ยวกับการท่องเที่ยว ระเบียบ กฎหมาย ข้อบังคับที่เกี่ยวข้องกับธุรกิจการท่องเที่ยว บทบาท หน้าที่ จริยธรรมและความรับผิดชอบต่อสังคมของธุรกิจที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยว การพัฒนาและประยุกต์ใช้ เทคโนโลยีในอุตสาหกรรมการท่องเที่ยว รวมทั้งหลักจิตวิทยาในการเรียนรู้ การสร้างแรงจูงใจ เจตคติ ของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมท่องเที่ยวและผู้ให้บริการ

สาขาวิชาการจัดการชุมชน

เน้นการเรียนการสอนเกี่ยวกับระบบและโครงสร้างองค์กร การพัฒนาทรัพยากร มนุษย์และมนุษยสัมพันธ์ แนวทางการวางแผนกลยุทธ์ในการจัดการความขัดแย้ง การวิเคราะห์งาน

การฝึกอบรมและพัฒนาบุคลากร ประมวลและจัดการระบบข้อมูลสารสนเทศ กระบวนการพัฒนาชุมชน การจัดการและประเมินผลชุมชนในแบบต่าง ๆ การประยุกต์ใช้กฎหมายในการจัดการชุมชน รวมถึงการวิเคราะห์ประเด็นผลกระทบต่าง ๆ ที่เกิดจากปฏิสัมพันธ์ภายในชุมชน

5.4.2 หลักสูตรบริหารธุรกิจบัณฑิต

สาขาวิชาการจัดการธุรกิจทั่วไป

เน้นการศึกษาเกี่ยวกับการวิเคราะห์ปัญหาทางธุรกิจทั้งในเชิงคุณภาพและเชิงปริมาณ ประยุกต์ใช้หลักการในการตัดสินใจทางธุรกิจ ทฤษฎีการใช้ทางเลือกที่ดีที่สุด หลักทั่วไปของกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ กฎหมายเกี่ยวกับองค์กรธุรกิจ การออกแบบ วิเคราะห์ และตัดสินใจ กระบวนการ การปรับตัวและพัฒนาธุรกิจให้เหมาะสมกับสภาวะการแข่งขันและสภาพแวดล้อม ตลอดจนหลักการประกอบกิจการด้วยความเป็นธรรม การเคารพสิทธิมนุษยชน และการร่วมพัฒนาชุมชนและสังคม

สาขาวิชาการตลาด

เน้นการศึกษาเกี่ยวกับกิจกรรมและหน้าที่ต่าง ๆ ทางการตลาดในระบบเศรษฐกิจ ปัจจัยที่มีผลต่อการเปลี่ยนแปลงของตลาด พฤติกรรมผู้บริโภคและกระบวนการตัดสินใจของผู้บริโภค การวิเคราะห์สถานการณ์ วางแผน กำหนดกลยุทธ์ และการกำหนดแนวทางแก้ไขปัญหาทางการตลาด การเขียนแผนการตลาด การตั้งราคา การส่งเสริมการขายและช่องทางการจัดจำหน่าย การนำเทคโนโลยีสารสนเทศไปประยุกต์ใช้ในการตลาด รวมถึงการจัดการเกี่ยวกับการใช้สื่อและข่าวสารในรูปแบบของการผสมผสานสื่อทางการตลาดประเภทต่าง ๆ

สาขาวิชาการจัดการโรงแรม

เน้นการจัดการเรียนการสอนเกี่ยวกับการนำระบบเทคโนโลยีสารสนเทศมาใช้ในการพัฒนาฐานข้อมูลเพื่อการจัดการโรงแรม เน้นการสร้างจริยธรรมทางธุรกิจโรงแรม ความรับผิดชอบต่อสังคมของกิจการ กฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการจัดตั้งสถานประกอบการโรงแรมและกฎหมายอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องกับสถานประกอบการโรงแรม การจัดการทรัพยากรมนุษย์ในอุตสาหกรรมบริการและการท่องเที่ยวในมิติความหลากหลายทางวัฒนธรรม กลยุทธ์การจัดการรายได้และผลตอบแทนในธุรกิจโรงแรม ตลอดจนแนวทางการพัฒนาธุรกิจโรงแรมที่สามารถตอบสนองต่อสภาพแวดล้อมทางธุรกิจที่เปลี่ยนแปลงไป

สาขาวิชาการจัดการธุรกิจและภาษาอังกฤษ

เน้นการเรียนการสอนในด้านการค้าระหว่างประเทศ สภาพแวดล้อมการประกอบธุรกิจระหว่างประเทศ หลักการจัดการขององค์กรและบุคลากรที่มีวัฒนธรรมที่แตกต่างกันเพื่อประสิทธิภาพและประสิทธิผลทางธุรกิจ การสนทนาสำหรับการติดต่อทางธุรกิจระหว่างประเทศ การเขียนเอกสารทางธุรกิจระหว่างประเทศ กฎหมายที่ใช้ในการประกอบธุรกิจระหว่างประเทศ รวมถึงการฝึกปฏิบัติงานในองค์กรธุรกิจ องค์กรภาครัฐหรือภาคเอกชนที่เน้นการใช้ภาษาอังกฤษในการสื่อสาร

สาขาวิชาการจัดการงานนิทรรศการและงานอีเว้นท์

เน้นศึกษาแนวคิดเกี่ยวกับการจัดงานนิทรรศการ งานแสดงสินค้าและงานอีเว้นท์ การจัดการจัดสรรงบประมาณให้บรรลุตามวัตถุประสงค์และเป้าหมายที่ตั้งไว้ การวางแผนทางการเงินและแนวทางการจัดสรรงบประมาณ กระบวนการเจรจาทางการค้า การต่อรองทางธุรกิจ การปฏิบัติตามแผนความเสี่ยง การประเมินผลในธุรกิจงานอีเว้นท์ แนวทางการปฏิบัติการจัดการงานด้านกฎหมายเพื่อการจัดงานนิทรรศการงานแสดงสินค้าและงานอีเว้นท์ รวมถึงการออกแบบในธุรกิจอีเว้นท์ที่เกี่ยวข้องกับการเลือกใช้เครื่องมือและอุปกรณ์ วิธีออกแบบที่ตั้งจุดกลุ่มเป้าหมาย

5.4.3 หลักสูตรรัฐประศาสนศาสตรบัณฑิต

สาขาวิชารัฐประศาสนศาสตร์

เน้นศึกษากระบวนการทางการบริหาร การวางแผนและการนำไปปฏิบัติ ระบบราชการ การบริหารงานคลังสาธารณะ ลักษณะและโครงสร้างของกฎหมายโดยทั่วไป การใช้กฎหมาย หลักการตีความ ความสัมพันธ์ระหว่างนิติศาสตร์กับศาสตร์อื่น ๆ ระบบบริหารราชการไทย การจัดโครงสร้าง หน้าที่และอำนาจในการบริหารราชการไทย การปฏิรูประบบบริหารราชการแผ่นดิน การปฏิบัติ แก้ไขปัญหา ประเมินผลของนโยบายสาธารณะ การจัดการระบบสาธารณสุขป็นโรคขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น รวมถึงหลักการ รูปแบบและวิธีการกำกับติดตามประเมินผลนโยบาย แผนงานโครงการต่าง ๆ และการประยุกต์ใช้เทคนิคการกำกับติดตามประเมินผลและผลกระทบของนโยบาย

5.4.4 หลักสูตรบัญชีบัณฑิต

สาขาวิชาบัญชี

เน้นทำการศึกษาวิธีการทางคณิตศาสตร์และสถิติมาประยุกต์มาใช้ในการตัดสินใจทางธุรกิจ หลักทั่วไปของกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ กฎหมายเกี่ยวกับองค์กรธุรกิจ หลักเกณฑ์ แนวปฏิบัติของภาษีตามประมวลรัษฎากร ศึกษาแนวคิดและบทบาทของการบัญชีต้นทุน การบัญชีสำหรับผลิตผลร่วมและผลิตผลพลอยได้ การวิเคราะห์ผลต่างต้นทุนมาตรฐาน บทบาทและหน้าที่ของการบัญชีบริหาร การวิเคราะห์ต้นทุนเพื่อการตัดสินใจระยะสั้นและระยะยาว แนวคิดและแม่บทของมาตรฐานการสอบบัญชี จรรยาบรรณ บทบาท และความรับผิดชอบของผู้สอบบัญชี รวมทั้งประเด็นปัญหาอันเกิดจากสภาพแวดล้อมทางเศรษฐกิจและสังคม

จะเห็นได้ว่า คณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยศิลปากร วิทยาเขตสารสนเทศเพชรบุรี ได้ก่อตั้งขึ้นมาโดยมีจุดประสงค์ที่ชัดเจน คือผลิตบัณฑิตให้เป็นบุคลากรมีความสามารถทางธุรกิจ รวมทั้งมีความสามารถในการร่วมปฏิบัติงานทั้งงานของภาครัฐและภาคธุรกิจเอกชนได้ ทำให้ผู้วิจัยได้เลือกนักศึกษาในขณะนี้เป็นกลุ่มตัวอย่างสำหรับการวิจัย ซึ่งมีความเกี่ยวข้องและเหมาะสมกับขอบเขตในเนื้อหาของผู้ประกอบการรุ่นใหม่และสภาพแวดล้อมทางธุรกิจ

6. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

นอกจากแนวความคิดและทฤษฎีในเบื้องต้น ผู้วิจัยยังได้ศึกษาถึงงานวิจัยในเรื่องต่าง ๆ ที่มีความเกี่ยวข้องและสามารถเป็นแนวความคิดให้กับงานวิจัยฉบับนี้ได้ ซึ่งมีดังนี้

นิพา ศรีวะธมย์ (2558) ได้ทำการวิจัยเรื่อง “การส่งเสริมสมรรถนะความเป็นผู้ประกอบการให้แก่ผู้เรียน เพื่อเตรียมความพร้อมสู่ระบบเศรษฐกิจฐานความรู้ในศตวรรษที่ 21” โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อ ศึกษาสมรรถนะความเป็นผู้ประกอบการของนักศึกษามหาวิทยาลัยเทคโนโลยีพระจอมเกล้าพระนครเหนือ ศึกษาเจตคติของผู้มีส่วนได้ส่วนเสียต่อการเป็นผู้ประกอบการ และศึกษาแนวทางการพัฒนาสมรรถนะความเป็นผู้ประกอบการให้แก่ศึกษามหาวิทยาลัยเทคโนโลยีพระจอมเกล้าพระนครเหนือ เพื่อเตรียมนักศึกษาให้พร้อมเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน สำหรับกลุ่มตัวอย่าง คือ อาจารย์ นักศึกษา และศิษย์เก่ามหาวิทยาลัยเทคโนโลยีพระจอมเกล้าพระนครเหนือ จำนวนทั้งสิ้น 1,061 คน การดำเนินการเก็บข้อมูลใช้แบบสอบถามจากกลุ่มตัวอย่าง และการสนทนากลุ่ม ผล

การศึกษาพบว่า กลุ่มตัวอย่างที่เป็นนักศึกษา เป็นกลุ่มตัวอย่างเพียงกลุ่มเดียวที่มีเจตคติดีต่อการเป็นผู้ประกอบการ นอกนั้นมีเจตคติในระดับค่อนข้างดี ผลการทดสอบไคสแควร์ สรุปได้ว่า ข้อมูลส่วนบุคคลด้านประสบการณ์เป็นผู้ประกอบการ สถานภาพ เพศ และคณะ มีความสัมพันธ์กับเจตคติต่อการเป็นผู้ประกอบการของกลุ่มตัวอย่างทั้งหมดอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 และยังมีข้อเสนอแนะให้มีการส่งเสริมพัฒนาสมรรถนะการเป็นผู้ประกอบการให้นักศึกษามหาวิทยาลัยเทคโนโลยีพระจอมเกล้าพระนครเหนือ โดยสอดแทรกเป็นส่วนหนึ่งของตัวชี้วัดการประเมินผลการจัดการเรียนการสอนทุกกระบวนวิชาที่เปิดสอนในมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีพระจอมเกล้าพระนครเหนือควบคู่กับกิจกรรมนอกเวลาเรียน เพื่อกระตุ้นนักศึกษาทุกสาขาวิชาให้ตระหนักถึงความสำคัญของการพัฒนาตนเองให้มีสมรรถนะความเป็นผู้ประกอบการ เป็นคนที่คิดเป็น และตระหนักที่จะรับผิดชอบต่อการพยายามสร้างผลงานที่ประสบความสำเร็จสูงสุด ไม่ว่าจะประกอบอาชีพอะไรในอนาคต

อนงค์ รุ่งสุข (2559) ได้วิจัยเรื่อง “ปัจจัยที่มีผลต่อความตั้งใจที่จะเป็นผู้ประกอบการของนักศึกษาคณะบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี” มีจุดประสงค์เพื่อ 1. ศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อความตั้งใจที่จะเป็นผู้ประกอบการของนักศึกษาคณะบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี 2. เพื่อพัฒนาการเรียนการสอนวิชาที่เกี่ยวข้องกับการเป็นผู้ประกอบการเพื่อสร้างธุรกิจใหม่ ประชากรคือ นักศึกษาระดับปริญญาตรี ชั้นปีที่ 4 ทุกสาขาวิชาทั้ง 3 พื้นที่คือ พื้นที่ศาลายา พื้นที่วังไกลกังวล และพื้นที่บึงพระมิตร จักรวรรดิ ซึ่งมีจำนวนทั้งหมด 800 คน โดยกำหนดกลุ่มตัวอย่างจำนวน 260 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ แบบสอบถาม การวิเคราะห์ข้อมูลสถิติที่ใช้คือ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ยถ่วงน้ำหนัก ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของเพียร์สัน และการวิเคราะห์ถดถอยพหุคูณแบบขั้นตอน ผลการวิจัยพบว่า 1. ปัจจัยด้านลักษณะบุคลิกภาพ ด้านเจตคติในการเป็นผู้ประกอบการ ด้านบรรทัดฐานทางสังคม ด้านการรับรู้ความสามารถในการควบคุมพฤติกรรม ด้านการศึกษาสู่การเป็นผู้ประกอบการ มีผลต่อความตั้งใจที่จะเป็นผู้ประกอบการของนักศึกษาคณะบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี ระดับความคิดเห็นอยู่ในระดับมาก และความตั้งใจที่จะเป็นผู้ประกอบการอยู่ในระดับมาก 2. ปัจจัยด้านเจตคติในการเป็นผู้ประกอบการ ด้านการจัดการศึกษาสู่การเป็นผู้ประกอบการ และด้านการรับรู้ความสามารถในการควบคุมพฤติกรรม สามารถพยากรณ์ความตั้งใจที่จะเป็นผู้ประกอบการของนักศึกษาคณะบริหารธุรกิจ ได้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.1

สุธีรา อะทะวงษา (2556) ได้ทำการวิจัยเรื่อง “คุณลักษณะของการเป็นผู้ประกอบการ และลักษณะของสถานประกอบการที่มีผลต่อการเจริญเติบโตของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมของประเทศไทย” มีวัตถุประสงค์เพื่อพัฒนารูปแบบความสัมพันธ์โครงสร้างเชิงสาเหตุของคุณลักษณะของการเป็นผู้ประกอบการ และลักษณะของสถานประกอบการที่ส่งผลต่อการเจริญเติบโตของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมในประเทศไทย ดำเนินการเก็บแบบสอบถามกับกลุ่มตัวอย่างผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมจำนวน 752 ราย ทำการวิเคราะห์ด้วยแบบสมการโครงสร้างโดยใช้โปรแกรม LISREL Version 8.72 ผลการวิจัยพบว่า ตัวแปรที่กำหนดทุกตัวมีอิทธิพลทางบวกต่อตัวแปรผล กล่าวคือ คุณลักษณะของการเป็นผู้ประกอบการมีอิทธิพลทางตรงต่อลักษณะของสถานประกอบการ และมีอิทธิพลทางอ้อมต่อการเจริญเติบโตผ่านลักษณะของสถานประกอบการ นอกจากนี้ยังพบว่าลักษณะของสถานประกอบการมีอิทธิพลทางตรงต่อการเจริญเติบโตโดยมีลักษณะของสถานประกอบการที่สำคัญ ได้แก่ องค์กรมีการทำงานเชิงรุก กลยุทธ์การตลาด และนวัตกรรมองค์กร แสดงให้เห็นว่ายิ่งผู้ประกอบการมีคุณลักษณะของการเป็นผู้ประกอบการมากขึ้นเท่าใดย่อมส่งผลให้การทำงานในสถานประกอบการมีประสิทธิภาพดียิ่งขึ้น ก่อให้เกิดการพัฒนาผลประกอบการและความเจริญเติบโตในที่สุด

ชลิตา บุญญา (2557) ศึกษาวิจัยเรื่อง “คุณลักษณะของผู้ประกอบการและโอกาสของธุรกิจที่มีผลต่อความสำเร็จของผู้ประกอบการธุรกิจ วัสดุก่อสร้างในเขตกรุงเทพมหานคร” โดยการศึกษาครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อทำการศึกษาลักษณะของผู้ประกอบการ และโอกาสของธุรกิจที่มีผลต่อความสำเร็จของผู้ประกอบการธุรกิจวัสดุก่อสร้างในเขตกรุงเทพมหานคร โดยใช้แบบสอบถามที่ผ่านการทดสอบความเชื่อมั่นและความเที่ยงตรงของเนื้อหา ในการเก็บรวบรวมข้อมูลจากผู้ประกอบการธุรกิจวัสดุก่อสร้าง และอาศัยอยู่ในเขตกรุงเทพฯ เป็นจำนวนทั้งสิ้น 270 คน และสถิติเชิงอนุมานที่ใช้ทดสอบสมมติฐาน คือการวิเคราะห์ความถดถอยเชิงพหุ ผลการศึกษาพบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามมีอายุระหว่าง 30-39 ปี มีการศึกษาอยู่ในระดับปริญญาตรี ส่วนใหญ่เป็นเพศชาย อายุของธุรกิจยังไม่เกิน 5 ปี มีรายได้เฉลี่ยต่อเดือนต่ำกว่า 1,000,000 บาท ขนาดของธุรกิจส่วนใหญ่มีขนาดเล็ก มีสินทรัพย์ถาวรไม่เกิน 50 ล้านบาท แรงงานในธุรกิจมีไม่เกิน 20 คน และมีการบริหารธุรกิจโดยเจ้าของคนเดียว นอกจากนี้ พบว่า ปัจจัยที่ส่งผลต่อความสำเร็จของผู้ประกอบการธุรกิจวัสดุก่อสร้างในเขตกรุงเทพฯ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ได้แก่ คุณลักษณะของผู้ประกอบการ ด้านความสามารถในการโน้มน้าว ด้านการวางแผนเพื่ออนาคต ด้านอำนาจการตัดสินใจ ด้านการเข้าใจตนเอง และโอกาสของธุรกิจ โดยร่วมกันพยากรณ์ความผันแปรของความสำเร็จของผู้ประกอบการ

ธุรกิจวัสดุก่อสร้างในเขตกรุงเทพฯ ได้ คิดเป็นร้อยละ 55.56 ในขณะที่ด้านการเข้าใจตลาดอย่างลึกซึ้ง ด้านความเป็นอิสระ ด้านการตระหนักในความเป็นไปได้ของอัตราผลตอบแทนจากการลงทุนและด้าน ความมูมานะอุตสาหกรรมไม่มีผลต่อความสำเร็จของผู้ประกอบการธุรกิจก่อสร้างในเขตกรุงเทพฯ

ณัฐวุฒิ วิเศษ (2552) ได้ทำวิจัยเรื่อง “ปัจจัยในการดำเนินธุรกิจของการเป็นผู้ประกอบการ ธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) จังหวัดนนทบุรี” มีจุดประสงค์ เพื่อศึกษาความเห็นของผู้ประกอบการธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) เกี่ยวกับความสำคัญของปัจจัยส่วนบุคคล และ ปัจจัยในการดำเนินธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อมในจังหวัดนนทบุรี และเพื่อศึกษาเปรียบเทียบ ระหว่างปัจจัยส่วนบุคคล ปัจจัยในการดำเนินธุรกิจการเป็นผู้ประกอบการธุรกิจขนาดกลางและขนาด ย่อมในจังหวัดนนทบุรี ประชากรที่ใช้ คือ ผู้ประกอบการธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อมในจังหวัด นนทบุรี จำนวน 302 คน กำหนดกลุ่มตัวอย่างโดยใช้ตาราง Taro Yamane ที่ระดับความเชื่อมั่น 95% และความคลาดเคลื่อน 5% ขนาดตัวอย่างที่เหมาะสมจำนวน 172 คน ใช้การสุ่มตัวอย่างแบบ เจาะจง เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาเป็นแบบสอบถาม สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล คือ ค่าความถี่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน t-Test และ F-Test (One-Wat ANOVA) ผลการศึกษา พบว่าผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่เป็นเพศชาย อายุ 41-50 ปี มีระดับการศึกษาระดับปริญญาตรี มี ภูมิภาคอยู่ในเขตกรุงเทพมหานคร ใช้เวลาทำงาน 41-50 ชั่วโมง/สัปดาห์ อายุของกิจการอยู่ที่ 1-5 ปี จำนวนพนักงานในกิจการ 1-30 คน ลงทุนกิจการต่ำกว่า 500,000 บาท ประเภทธุรกิจคือการ บริการ มีลักษณะการดำเนินงานแบบเจ้าของคนเดียว ส่วนใหญ่ไม่เคยประกอบการธุรกิจประเภทอื่น มาก่อน และไม่เคยทำงานที่อื่น ความเห็นของผู้ตอบแบบสอบถามที่มีต่อปัจจัยในการดำเนินธุรกิจ ด้านการจัดการมาเป็นอันดับหนึ่ง

กิ่งแก้ว ทรัพย์พระวงศ์ และคณะ (2559) ได้วิจัยเรื่อง “ภูมิหลัง ความสามารถในการ สร้างสรรค์ และความสามารถในการเผชิญและฝ่าฟันอุปสรรคที่ส่งผลต่อความตั้งใจเป็นผู้ประกอบการ ของนักศึกษาระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยกรุงเทพ.” มีจุดประสงค์เพื่อ ศึกษาอิทธิพลของภูมิหลัง (ได้แก่ เพศ ประสบการณ์ในการทำธุรกิจ และการเป็นเจ้าของธุรกิจของบิดามารดา) ความสามารถในการ สร้างสรรค์ และความสามารถในการเผชิญและฝ่าฟันอุปสรรค ที่ส่งผลต่อความตั้งใจเป็น ผู้ประกอบการของนักศึกษาระดับปริญญาตรี ศึกษาอิทธิพลของภูมิหลังทั้ง 3 ด้านดังกล่าวที่ส่งผลต่อ ความสามารถในการสร้างสรรค์และความสามารถในการเผชิญและฝ่าฟันอุปสรรคของนักศึกษา ตัวอย่างในการวิจัย คือ นักศึกษามหาวิทยาลัยกรุงเทพ ระดับปริญญาตรี 1,071 คน โดยเลือกแบบ หลายขั้นตอน เครื่องมือวิจัยเป็นแบบสอบถาม 4 ส่วน คือ แบบสอบถามภูมิหลัง แบบวัด

ความสามารถในการสร้างสรรค์ ($\alpha=0.892$) แบบวัดความสามารถในการเผชิญและฝ่าฟันอุปสรรค ($\alpha=0.872$) และแบบวัดความตั้งใจเป็นผู้ประกอบการ ($\alpha=0.947$) สถิติวิเคราะห์ คือ สถิติบรรยาย และการวิเคราะห์ถดถอยพหุคูณ ผลการวิจัยพบว่า 1. ภูมิหลังด้านประสบการณ์ในการทำธุรกิจ และการเป็นเจ้าของธุรกิจของบิดามารดา ความสามารถในการสร้างสรรค์ และความสามารถในการเผชิญและฝ่าฟันอุปสรรค มีอิทธิพลต่อความตั้งใจเป็นผู้ประกอบการของนักศึกษาอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ 0.01 แต่เพศไม่มีอิทธิพลอย่างมีนัยสำคัญ 2. ภูมิหลังด้านประสบการณ์ในการทำธุรกิจมีอิทธิพลต่อความสามารถในการสร้างสรรค์และความสามารถในการเผชิญและฝ่าฟันอุปสรรค อย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ 0.01 ส่วนเพศมีอิทธิพลต่อความสามารถในการสร้างสรรค์อย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ 0.05 แต่ไม่มีอิทธิพลต่อความสามารถในการเผชิญและฝ่าฟันอุปสรรค ในขณะที่การเป็นเจ้าของธุรกิจของบิดามารดาไม่มีอิทธิพลต่อความสามารถในการสร้างสรรค์และความสามารถในการเผชิญและฝ่าฟันอุปสรรคของนักศึกษา

มารยาท โยทองยศ และทรงวาด สุขเมืองมา (2559) วิจัยเรื่อง “ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อความตั้งใจที่จะเป็นผู้ประกอบการของนักศึกษาปริญญาตรี ภาควิชาศึกษามหาวิทยาลัยกรุงเทพ” การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาอิทธิพลของปัจจัยด้านการรับรู้ความสามารถในการเป็นผู้ประกอบการ ทักษะคิดต่อการเป็นผู้ประกอบการและบรรทัดฐานทางสังคมที่มีต่อความตั้งใจที่จะเป็นผู้ประกอบการของนักศึกษาระดับปริญญาตรี โดยใช้ทฤษฎีพฤติกรรมตามแผนของ Ajzen ใช้แบบสอบถามความตั้งใจเป็นผู้ประกอบการที่พัฒนาจากแบบสอบถามความตั้งใจที่จะเป็นผู้ประกอบการของ Linan เป็นเครื่องมือในการเก็บข้อมูลจากนักศึกษาระดับปริญญาตรีของมหาวิทยาลัยกรุงเทพ จำนวน 777 คน วิเคราะห์ข้อมูลด้วยการวิเคราะห์โมเดลสมการโครงสร้าง ผลการวิจัยพบว่า ทักษะคิดต่อการเป็นผู้ประกอบการ บรรทัดฐานทางสังคม และการรับรู้ความสามารถในการเป็นผู้ประกอบการมีอิทธิพลต่อความตั้งใจเป็นผู้ประกอบการของนักศึกษาปริญญาตรี ซึ่งทักษะคิดต่อการเป็นผู้ประกอบการมีอิทธิพลต่อความตั้งใจที่จะเป็นผู้ประกอบการสูงที่สุดโดยมีอิทธิพลทั้งทางตรงและทางอ้อม รองลงมาคือ บรรทัดฐานทางสังคมมีอิทธิพลต่อความตั้งใจที่จะเป็นผู้ประกอบการทางอ้อมผ่านทางทักษะคิดต่อการเป็นผู้ประกอบการ การรับรู้ความสามารถในการเป็นผู้ประกอบการ และท้ายสุดคือการรับรู้ความสามารถในการเป็นผู้ประกอบการมีอิทธิพลทางตรงต่อความตั้งใจที่จะเป็นผู้ประกอบการ

วันวิสาข์ โชคพรหมอนันต์ และวิโรจน์ เจษภูาลักษณ์ (2558) ได้ศึกษาวิจัยเรื่อง “คุณลักษณะของผู้ประกอบการที่มีต่อความสำเร็จในการดำเนินธุรกิจ ของผู้ประกอบการร้านค้าในตลาดนัดดอนหวาย จังหวัดนครปฐม” มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาคุณลักษณะของผู้ประกอบการร้านค้า ศึกษา

ความสำเร็จในการดำเนินธุรกิจของผู้ประกอบการร้านค้า เปรียบเทียบคุณลักษณะของผู้ประกอบการ จำแนกตามปัจจัยส่วนบุคคล และเพื่อศึกษาคุณลักษณะของผู้ประกอบการร้านค้าที่ส่งผลต่อ ความสำเร็จในการประกอบการ โดยกำหนดกลุ่มตัวอย่างทั้งสิ้น 200 คน ใช้แบบสอบถามเป็น เครื่องมือในการเก็บข้อมูล ใช้การวิเคราะห์ค่าเอฟ ความถดถอยแบบพหุคูณในการวิเคราะห์ผล พบ การศึกษาพบว่า ระดับความคิดเห็นเกี่ยวกับคุณลักษณะของผู้ประกอบการ ด้านความเป็นตัวของ ตัวเอง ด้านความมีนวัตกรรม ด้านความกล้าเสี่ยง ด้านความก้าวร้าวทางการแข่งขัน ด้านความ สม่าเสมอและใส่ใจในการเรียนรู้ และด้านความใส่ใจในความสำเร็จอยู่ในระดับมากและมากที่สุด ผล การทดสอบสมมติฐาน คือ ด้านความเป็นตัวของตัวเองและด้านความสม่ำเสมอและใส่ใจในการเรียนรู้ ของผู้ประกอบการร้านค้าที่มีอายุต่างกัน มีคุณลักษณะของผู้ประกอบการต่างกัน ผู้ประกอบการที่มี ข้อมูลระดับการศึกษาแตกต่างกันจะมีคุณลักษณะของผู้ประกอบการที่แตกต่างกัน ด้านความก้าวร้าว ทางการแข่งขันและด้านใส่ใจในความสำเร็จมีอิทธิพลทางบวกต่อความสำเร็จของผู้ประกอบการ ประโยชน์ที่ได้จากการศึกษาวิจัยครั้งนี้ คือ ผู้ประกอบการจะต้องมีการศึกษาความรู้เพิ่มเติมเกี่ยวกับ การบริหารและการจัดการ โดยศึกษาจากกรณีศึกษาต่าง ๆ เพื่อให้เกิดประสิทธิภาพและเกิด ความสำเร็จอย่างสูงสุดในการประกอบธุรกิจ

วิเลิศ ภูริวัชร และคณะ (2559) ได้ทำการวิจัยเรื่อง “การศึกษาปัจจัยสภาพแวดล้อมเกื้อหนุน ต่อการสร้างสังคมความเป็นผู้ประกอบการ: กรณีศึกษาประเทศไทย” การวิจัยนี้มีจุดประสงค์เพื่อ รายงานผลการศึกษาปัจจัยสภาพแวดล้อมเกื้อหนุนต่อการสร้างสังคมความเป็นผู้ประกอบการของ ประเทศไทย ประจำปี พ.ศ. 2558 และทำการศึกษาเปรียบเทียบระดับปัจจัยสภาพแวดล้อมเกื้อหนุน ของประเทศไทยกับประเทศในกลุ่มเอเชียจำนวน 8 ประเทศซึ่งเป็นสมาชิกของโครงการสำรวจสังคม ความเป็นผู้ประกอบการระดับโลก หรือ Global Entrepreneurship Monitor (GEM) ซึ่งประเทศทั้ง 8 ประเทศ ได้แก่ ไต้หวัน จีน เวียดนาม เกาหลีใต้ ญี่ปุ่น ฟิลิปปินส์ อินโดนีเซีย และมาเลเซีย การวิจัย อาศัยข้อมูลทุติยภูมิของโครงการ GEM และสำรวจความคิดเห็นโดยเก็บข้อมูลปฐมภูมิจากผู้เชี่ยวชาญ (National Expert Survey: NES) จำนวน 36 คน ใน 9 สาขาธุรกิจของแต่ละประเทศ ซึ่งทำการ สอบถามระดับปัจจัยสภาพแวดล้อมเกื้อหนุนต่อการสร้างสังคมความเป็นผู้ประกอบการ ผลการศึกษา พบว่า ในปี พ.ศ. 2558 ประเทศไทยมีปัจจัยสภาพแวดล้อมเกื้อหนุนที่พร้อมสำหรับผู้ประกอบการใน ด้านระบบโครงสร้างพื้นฐานภายในประเทศมากที่สุด รองลงมาคือ ด้านความเท่าเทียมทางสังคมและ วัฒนธรรม และด้านการเปิดกว้างของตลาด โดยมีระดับการประเมินเฉลี่ยอยู่ที่ 3.83 3.35 และ 3.15 ตามลำดับ นอกจากนี้ จากการเปรียบเทียบระดับปัจจัยสภาพแวดล้อมเกื้อหนุนของประเทศไทยกับ

ประเทศในกลุ่มเอเชียจำนวน 8 ประเทศ พบว่า ปัจจัยด้านการสนับสนุนทางการเงิน ด้านนโยบายของภาครัฐ ด้านมาตรการสนับสนุนของภาครัฐ ด้านการถ่ายโอนความรู้เพื่อการวิจัยและพัฒนา และด้านระบบโครงสร้างพื้นฐานภายในประเทศ อยู่ในช่วง 3 อันดับสุดท้ายจากการเปรียบเทียบในแต่ละมิติ ซึ่งเป็นปัจจัยสภาพแวดล้อมเกื้อหนุนที่จำเป็นจะต้องได้รับการแก้ไขเพื่อที่จะส่งเสริมสังคมความเป็นผู้ประกอบการให้พัฒนาอย่างมั่นคงและยั่งยืนของประเทศไทย

มหชัย สัตยธำรงเจียร และยิ่งศักดิ์ แหวนเพชร (2559) ได้ทำการวิจัยเรื่อง “อิทธิพลของสิ่งแวดล้อมทางธุรกิจที่มีผลต่อบทบาทการจัดการทรัพยากรมนุษย์ภายในธุรกิจในประเทศไทย ” โดยศึกษาอิทธิพลของสิ่งแวดล้อมทางธุรกิจที่มีผลต่อบทบาทการจัดการทรัพยากรมนุษย์ทั้ง 4 ด้าน ได้แก่ บทบาทด้านการมีส่วนร่วมในการกำหนดกลยุทธ์ (strategic partner) ด้านการเป็นผู้เชี่ยวชาญทางการบริหาร (administrative expert) ด้านการเป็นตัวการในการเปลี่ยนแปลง (change agent) และด้านการเป็นตัวแทนให้กับพนักงาน (employee champion) จากสมการถดถอยมีตัวแปร 2 ตัว ที่มีอิทธิพลต่อบทบาทการจัดการทรัพยากรมนุษย์อย่างมาก ได้แก่ 1. การเปลี่ยนแปลงผลิตภัณฑ์และบริการอย่างรวดเร็ว ซึ่งมีอิทธิพลอย่างมีนัยสำคัญต่อบทบาทในการจัดการทรัพยากรมนุษย์ในทุก ๆ ด้าน แสดงให้เห็นว่าบทบาทการจัดการทรัพยากรมนุษย์ของธุรกิจในปัจจุบันนี้จะเปลี่ยนแปลงตามสภาพการแข่งขันของธุรกิจ ซึ่งสอดคล้องกับแนวโน้มของการแข่งขันทางธุรกิจในปัจจุบันที่กำลังมุ่งสู่การแข่งขันด้านการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ ซึ่งเป็นการลงทุนจากการแข่งขันที่เป็นรากฐานของการดำเนินธุรกิจที่แท้จริง 2. ด้านคุณภาพของผลิตภัณฑ์หรือการบริการ ได้รับผลกระทบทางวัฒนธรรมทางสังคม นโยบายของรัฐบาล และปัจจัยอื่น ตัวแปรนี้มีอิทธิพลอย่างมีนัยสำคัญต่อบทบาทการจัดการทรัพยากรมนุษย์ถึง 3 ด้าน คือ บทบาทด้านการมีส่วนร่วมในการกำหนดกลยุทธ์ (strategic partner) ด้านการเป็นผู้เชี่ยวชาญทางการบริหาร (administrative expert) และด้านการเป็นตัวแทนให้กับพนักงาน (employee champion)

สันติชัย อินทรอ่อน และคณะ (2559) ได้วิจัยเรื่อง “ความสัมพันธ์เชิงสาเหตุระหว่างการบริหารคนเก่ง สภาพแวดล้อมทางธุรกิจ และผลการดำเนินงานของบริษัทจดทะเบียนในตลาดหลักทรัพย์แห่งประเทศไทย” มีวัตถุประสงค์เพื่อตรวจสอบความสัมพันธ์เชิงสาเหตุระหว่างรูปแบบเชิงสมมติฐานกับข้อมูลเชิงประจักษ์ในความสัมพันธ์เชิงสาเหตุระหว่างการบริหารคนเก่ง สภาพแวดล้อมทางธุรกิจ และผลการดำเนินงานของบริษัทจดทะเบียนในตลาดหลักทรัพย์แห่งประเทศไทย ซึ่งผลการศึกษาพบว่า สภาพแวดล้อมภายในในด้านคุณลักษณะขององค์การมีความสัมพันธ์เชิงสาเหตุกับการบริหารคนเก่ง แต่ไม่พบความสัมพันธ์เชิงสาเหตุระหว่างสภาพแวดล้อมภายนอก ซึ่งได้แก่ ปัจจัย

ด้านเศรษฐกิจ และปัจจัยด้านเทคโนโลยีกับคุณลักษณะขององค์กร และการบริหารคนเก่ง และในขณะเดียวกัน การบริหารคนเก่งยังมีความสัมพันธ์เชิงสาเหตุในทิศทางเดียวกับผลการดำเนินงานทั้ง 4 ด้าน คือ ผลการดำเนินงานด้านการเรียนรู้และพัฒนา ผลการดำเนินงานด้านกระบวนการภายใน ผลการดำเนินงานด้านลูกค้า และผลการดำเนินงานด้านการเงิน โดยที่การบริหารคนเก่งมีอิทธิพลต่อการดำเนินงานด้านการเรียนรู้และพัฒนามากที่สุด รองลงมา คือ ด้านกระบวนการภายใน ด้านลูกค้า และด้านการเงิน ตามลำดับ

ชัยวุฒิ ตั้งสมชัย (2557) ได้ทำการศึกษาวิจัยเรื่อง“การดำเนินงานและผลกระทบจากสภาพแวดล้อมทางธุรกิจของวิสาหกิจขนาดกลาง และขนาดย่อมด้านการบริการซ่อมบำรุงในจังหวัดเชียงใหม่” การศึกษานี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาการดำเนินงานและสภาพแวดล้อมทางธุรกิจของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม หมวดการบริการซ่อมบำรุง ในจังหวัดเชียงใหม่ 4 ด้าน คือ ด้านการจัดการ ด้านการตลาด ด้านการผลิตและการดำเนินงาน และด้านการเงิน ตลอดจนสิ่งแวดล้อมในการดำเนินงาน และปัจจัยความสำเร็จในการดำเนินงาน โดยตัวอย่างในการศึกษาคั้งนี้คือ กิจการที่ประกอบธุรกิจการบริการซ่อมบำรุงที่ขึ้นทะเบียนกับกรมพัฒนาธุรกิจการค้าจังหวัดเชียงใหม่ และเก็บข้อมูลโดยการสัมภาษณ์เชิงลึก จำนวน 10 ราย และโดยการใช้แบบสอบถาม จำนวน 65 ราย ผลการศึกษาพบว่า ผู้ประกอบการธุรกิจการบริการซ่อมบำรุงส่วนใหญ่มีลักษณะการดำเนินธุรกิจแบบเจ้าของคนเดียว มีระยะเวลาเปิดดำเนินการมากกว่า 4-6 ปีขึ้นไป มีจำนวนพนักงาน 1-10 คน และผู้ประกอบการส่วนใหญ่ไม่มีหน่วยงานที่ให้การสนับสนุนหรือช่วยเหลือ และไม่ได้รับรางวัลหรือการรับรองมาตรฐานจากหน่วยงานใด ๆ ด้านการจัดการ การวางแผนการดำเนินธุรกิจการบริการซ่อมบำรุง ผู้ประกอบการมีการวางแผนล่วงหน้า ส่วนใหญ่ให้ความสำคัญกับการวางแผนด้านการจัดการมากที่สุด และแผนส่วนใหญ่เป็นการวางแผนระยะสั้น (น้อยกว่าหรือเท่ากับ 1 ปี) และมีดำเนินการตามแผนในระดับปานกลาง กิจการส่วนใหญ่ไม่มีผังโครงสร้างองค์กร ด้านการผลิตและการดำเนินงาน ธุรกิจการบริการซ่อมบำรุง ในจังหวัดเชียงใหม่ส่วนใหญ่ มีความสามารถให้บริการลูกค้าได้สูงสุดต่อเดือน 26-50 ราย มีการจัดหาวัสดุงานและอะไหล่จากผู้จำหน่ายส่วนใหญ่ในจังหวัดเชียงใหม่ และมีเกณฑ์ในการคัดเลือกผู้ขายโดยให้ความสำคัญกับคุณภาพได้มาตรฐานส่วนใหญ่ มีวิธีการตรวจสอบและการควบคุมคุณภาพงานซ่อมบำรุงหลังการซ่อมเสร็จแล้ว ด้านบัญชีและการเงิน ธุรกิจการบริการซ่อมบำรุง ในจังหวัดเชียงใหม่ ส่วนใหญ่มีมูลค่ารวมของสินทรัพย์โดยประมาณ (ไม่รวมมูลค่าที่ดินของกิจการ) 1-2.5 ล้านบาท มียอดขายรวมโดยประมาณน้อยกว่า 1 ล้านบาทต่อปี กำไรสุทธิโดยประมาณ 6-10% ของยอดขาย กิจการมีแหล่งที่มาของเงินทุนส่วนใหญ่จากทุนของเจ้าของคนเดียว และกิจการ

ที่กู้ยืมจากสถาบันการเงินมีหนี้สินโดยประมาณ 5 แสน-1 ล้านบาท ด้านการตลาด ธุรกิจบริการซ่อมบำรุง ในจังหวัดเชียงใหม่ลูกค้าส่วนใหญ่ ซ่อมบำรุงสิ่งของ/อุปกรณ์/รถยนต์ ที่ยังอยู่ในระยะเวลาประกัน มีวิธีการตั้งราคาค่าบริการซ่อมบำรุงตามต้นทุน มีการให้การรับประกันงานซ่อมและกำหนดระยะเวลาการรับประกันงานซ่อมไม่เกิน 3 เดือน และมีการประชาสัมพันธ์มากที่สุด แต่กิจการส่วนใหญ่ไม่เน้นการจัดกิจกรรมส่งเสริมทางการตลาดมากนัก การดำเนินงานธุรกิจบริการซ่อมบำรุง ในจังหวัดเชียงใหม่ ได้รับผลกระทบจากสภาพแวดล้อมภายนอกกิจการ โดยใช้การวิเคราะห์สภาพแวดล้อมทั่วไป (General Environment Analysis: PEST Analysis) โดยภาพรวมอยู่ในระดับปานกลาง ซึ่งปัจจัยที่ได้รับผลกระทบมากที่สุด คือ เศรษฐกิจระดับประเทศ ส่วนผลกระทบจากปัจจัยที่มีผลต่อความสามารถในการแข่งขันของกิจการในอุตสาหกรรมต่างๆ โดยใช้ตัวแบบพลังผลักดัน 5 ประการ (Five-Forces Model) โดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก ซึ่งปัจจัยที่ได้รับผลกระทบมากที่สุด ได้แก่ สินค้าทดแทนซึ่งได้แก่คู่แข่งที่มีลักษณะเป็นศูนย์หรือตัวแทนจำหน่ายสินค้าและมีศูนย์บริการซ่อมที่ครบวงจร ธุรกิจบริการซ่อมคอมพิวเตอร์และซ่อมบำรุงเครื่องปรับอากาศส่วนใหญ่ได้รับผลกระทบจากการแข่งขันคู่แข่งรายเดิมที่มีอยู่ในตลาด ปัจจัยภายในที่มีผลต่อความสำเร็จในการประกอบธุรกิจบริการซ่อมบำรุงได้แก่ 1. บุคลากรมีความเชี่ยวชาญและมีความเป็นมืออาชีพ 2. มีการให้บริการลูกค้าที่ดี 3. ทำเลที่ตั้งที่สะดวก 4. มีระบบรักษาพนักงานที่มีความสามารถ 5. มีเงินทุนเพียงพอ และมีแหล่งเงินทุนดอกเบี้ยต่ำ 6. มีระบบบัญชีที่ดี และมีการควบคุมค่าใช้จ่ายอย่างรัดกุม 7. มีการติดตามลูกค้าหลังการส่งคืนสินค้า 8. บริการที่ซื่อสัตย์ 9. ให้บริการลูกค้าได้อย่างรวดเร็ว และกำหนดระยะเวลาซ่อมได้อย่างถูกต้อง 10. มีการประเมินค่าใช้จ่ายได้อย่างถูกต้อง

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยเรื่อง “ปัจจัยแวดล้อมที่เกื้อหนุนต่อการเป็นผู้ประกอบการรุ่นใหม่ กรณีศึกษานักศึกษาคณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยศิลปากร วิทยาเขตสารสนเทศเพชรบุรี” ได้มีการดำเนินการตามขั้นตอนระเบียบวิธีวิจัย ดังนี้

1. ระเบียบวิธีวิจัย
2. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง
3. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
4. การสร้างเครื่องมือในการวิจัย
5. แหล่งที่มาของข้อมูล
6. การเก็บรวบรวมข้อมูล
7. การวิเคราะห์ข้อมูล

1. ระเบียบวิธีวิจัย

การวิจัยในเรื่องนี้ ดำเนินการศึกษาโดยใช้ระเบียบวิธีวิจัยเชิงปริมาณ มีการลงพื้นที่ภาคสนามเพื่อเก็บข้อมูลปฐมภูมิและเก็บข้อมูลจากเอกสารซึ่งเป็นข้อมูลทุติยภูมิเป็นส่วนประกอบ เพื่อให้ได้ข้อมูลที่ครบถ้วน ครอบคลุม และเชื่อถือได้ การเก็บข้อมูลภาคสนามผู้วิจัยได้ใช้วิธีการกรอกแบบสอบถาม โดยใช้แนวคำถามเกี่ยวกับปัจจัยแวดล้อมที่เกื้อหนุนต่อการเป็นผู้ประกอบการรุ่นใหม่ จากนั้นจึงนำข้อมูลที่เก็บรวบรวมมาวิเคราะห์เพื่อหาผลการวิจัยเป็นลำดับต่อไป

2. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ นักศึกษาคณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยศิลปากร วิทยาเขตสารสนเทศเพชรบุรี จำนวน 3,520 คน (ระบบบริการการศึกษา มหาวิทยาลัยศิลปากร, 2561)

การวิจัยนี้ใช้การสุ่มตัวอย่างโดยใช้กำหนดขนาดตามแนวทางของ Yamane (ประสพชัย พสุ นนท์, 2555) มีสูตร คือ

$$n = \frac{N}{1 + Ne^2}$$

เมื่อ n คือ ขนาดของกลุ่มตัวอย่าง

N คือ ขนาดของประชากร

e คือ ความคลาดเคลื่อน ซึ่งในการวิจัยครั้งนี้กำหนดให้ความคลาดเคลื่อนเท่ากับ 0.05

เมื่อแทนขนาดประชากรและความคลาดเคลื่อนในสูตร จะได้ผลลัพธ์ คือ

$$n = \frac{3,520}{1 + (3,520)(0.05)^2}$$

$$n = 359.18$$

$$n \approx 360$$

ดังนั้นขนาดของกลุ่มตัวอย่างในการวิจัยนี้จึงเท่ากับ 360 คน

3. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลเพื่อศึกษาวิจัยในครั้งนี้ เป็นการใช้ “แบบสอบถาม” ประกอบด้วยคำถามปลายปิด (Close-Ended Question) และคำถามปลายเปิด (Open-Ended Question) ซึ่งแบ่งเนื้อหาของแบบสอบถามออกเป็น 4 ส่วน ดังนี้

ส่วนที่ 1 เป็นส่วนที่แสดงค่าชี้แจง ระบุถึงวัตถุประสงค์ของการวิจัย และคำอธิบายรายละเอียดของแบบสอบถาม

ส่วนที่ 2 เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับข้อมูลทั่วไปของนักศึกษาคณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยศิลปากร วิทยาเขตสารสนเทศเพชรบุรี ได้แก่ เพศ อายุ ชั้นปีการศึกษา สาขาวิชา ประสบการณ์ในการเป็นผู้ประกอบการ และพื้นฐานการเป็นผู้ประกอบการของครอบครัว เป็นคำถามปลายเปิดแบบเลือกตอบ (Check list)

ส่วนที่ 3 เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับปัจจัยแวดล้อมที่เกื้อหนุนต่อการเป็นผู้ประกอบการรุ่นเยาว์ ประกอบด้วย ตัวแปรต้น คือ ปัจจัยสภาพแวดล้อมทางธุรกิจ ได้แก่ การเมืองและกฎหมาย เศรษฐกิจ เทคโนโลยี วัฒนธรรมและสังคม วัฒนธรรมองค์กร และโครงสร้างองค์กร ปัจจัยคุณลักษณะของผู้ประกอบการ ได้แก่ ความเป็นตัวของตัวเอง ความมีนวัตกรรม ความกล้าเสี่ยง พฤติกรรมเชิงรุก ในการแข่งขัน ความสม่ำเสมอและใส่ใจในการเรียนรู้ ความต้องการประสบความสำเร็จ ความคิดเชิง

ระบบ และควมมีทักษะในการสื่อสาร ปัจจัยทุนทางเศรษฐกิจ ได้แก่ ทุนทางกายภาพ ทุนหรือสินทรัพย์ทางการเงิน ทุนที่จับต้องไม่ได้แต่สามารถอ้างสิทธิประโยชน์ได้ในอนาคต และแรงงานและทรัพยากรมนุษย์ และตัวแปรตาม ได้แก่ การเป็นผู้ประกอบการรุ่นใหม่ โดยให้เลือกตอบแบบสอบถามในลักษณะประเมินค่า 5 ระดับ ซึ่งมีเกณฑ์การให้คะแนนเพื่อแปรความหมายของแบบวัด ได้แก่ เห็นด้วยมากที่สุด เห็นด้วยมาก เห็นด้วยปานกลาง เห็นด้วยน้อย และเห็นด้วยน้อยที่สุด

ในแบบสอบถามส่วนที่ 3 นี้ เป็นแบบประเมินค่า โดยกำหนดหลักเกณฑ์การให้คะแนน 5 ระดับ ว่าคำถามในแต่ละข้อ ผู้ตอบแบบสอบถามมีความรู้สึกในระดับใด ได้กำหนดเกณฑ์การให้คะแนนดังนี้

คะแนน	ระดับความคิดเห็น
5	หมายถึง เห็นด้วยมากที่สุด
4	หมายถึง เห็นด้วยมาก
3	หมายถึง เห็นด้วยปานกลาง
2	หมายถึง เห็นด้วยน้อย
1	หมายถึง เห็นด้วยน้อยที่สุด

การแปลผลระดับความคิดเห็นใช้ค่าเฉลี่ย โดยมีเกณฑ์การจัดระดับค่าเฉลี่ยแบ่งตามความกว้างของอันตรภาคชั้น ซึ่งมีการคำนวณดังนี้

$$\begin{aligned} \text{ความกว้างอันตรภาคชั้น} &= \frac{\text{ข้อมูลที่มีค่าสูงสุด} - \text{ข้อมูลที่มีค่าต่ำสุด}}{\text{จำนวนชั้น}} \\ &= \frac{5-1}{5} \\ &= 0.8 \end{aligned}$$

ดังนั้น การแปลผล มีช่วงคะแนนดังต่อไปนี้

1.00-1.80 คะแนน	หมายถึง	มีระดับความคิดเห็นน้อยที่สุด
1.81-2.60 คะแนน	หมายถึง	มีระดับความคิดเห็นน้อย
2.61-3.40 คะแนน	หมายถึง	มีระดับความคิดเห็นปานกลาง

3.41-4.20 คะแนน	หมายถึง	มีระดับความคิดเห็นมาก
4.21-5.00 คะแนน	หมายถึง	มีระดับความคิดเห็นมากที่สุด

ส่วนที่ 4 เป็นส่วนแสดงความคิดเห็นและข้อเสนอแนะของผู้ตอบแบบสอบถาม

4. การสร้างเครื่องมือในการวิจัย

เพื่อให้แบบสอบถามมีคุณภาพ ผู้วิจัยได้ทดสอบคุณภาพเครื่องมือ 2 ส่วน ความเที่ยงตรง (Validity) และความน่าเชื่อถือ (Reliability) ของแบบสอบถาม ดังนี้

1. ความเที่ยงตรงของเนื้อหา (Validity) ในการทดสอบความเที่ยงตรงของเนื้อหา ผู้วิจัยจัดสร้างเครื่องมือสำหรับวัดปัจจัยแวดล้อมที่เกื้อหนุนต่อการเป็นผู้ประกอบการรุ่นใหม่ ของนักศึกษา คณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยศิลปากร วิทยาเขตสารสนเทศเพชรบุรี โดยใช้แนวความคิดและทฤษฎี ตลอดจนงานวิจัยที่เกี่ยวข้องเป็นแนวทางในการสร้างแบบสอบถาม แล้วนำแบบสอบถามที่สร้างขึ้นไปเรียนปรึกษากับอาจารย์ที่ปรึกษาและผู้เชี่ยวชาญ รวมเป็นจำนวน 3 คน เพื่อขอคำแนะนำและทำการปรับปรุงแก้ไขจนมั่นใจได้ว่าเนื้อหานั้นมีความเที่ยงตรงและสอดคล้องกับวัตถุประสงค์ของการศึกษา

การคำนวณหาความเที่ยงตรงของเนื้อหา ผู้วิจัยได้ทำแบบประเมินโดยให้ผู้เชี่ยวชาญจำนวน 3 คน ประเมินให้คะแนนความเหมาะสมของเนื้อหาแล้วนำคะแนนที่ได้มาคำนวณค่าเฉลี่ยความเหมาะสมของเนื้อหา ก่อน ซึ่งข้อคำถามใดมีค่าเฉลี่ยออกมาต่ำกว่า 0.5 คะแนน จะตัดข้อคำถามนั้นออกไปหรือปรับปรุงตามคำแนะนำของผู้เชี่ยวชาญ

การคำนวณหาความเที่ยงตรงของเนื้อหา คำนวณด้วยค่าดัชนีความสอดคล้องของข้อคำถาม แต่ละข้อกับวัตถุประสงค์ (Index of Item – Objective Congruence: IOC) โดยคำนวณดังนี้

$$IOC = \frac{\sum_{i=1}^n R_i}{n}$$

เมื่อ $\sum_{i=1}^n R_i$ คือ ผลรวมคะแนนของผู้เชี่ยวชาญทั้งหมด
 n คือ จำนวนผู้เชี่ยวชาญทั้งหมด

การให้คะแนน

1. ถ้าเห็นว่าสอดคล้องกับวัตถุประสงค์ ให้ 1 คะแนน

2. ถ้าเห็นว่าจะไม่สอดคล้องกับวัตถุประสงค์ ให้ -1 คะแนน
3. ถ้าไม่แน่ใจว่าสอดคล้องกับวัตถุประสงค์ ให้ 0 คะแนน

การพิจารณาและแปลความหมายของค่าดัชนีความสอดคล้องของข้อคำถามแต่ละข้อกับวัตถุประสงค์ (IOC)

กรณีที่ 1 ถ้าได้ค่าดัชนีความสอดคล้องของข้อคำถามแต่ละข้อกับวัตถุประสงค์ (IOC) มากกว่าหรือเท่ากับ 0.50 แสดงว่าคำถามนั้น มีความตรงตามเนื้อหา

กรณีที่ 2 ถ้าได้ค่าดัชนีความสอดคล้องของข้อคำถามแต่ละข้อกับวัตถุประสงค์ (IOC) น้อยกว่า 0.50 แสดงว่าคำถามนั้น ไม่มีความตรงตามเนื้อหา

จากการประเมินให้คะแนนความเหมาะสมของเนื้อหาของผู้เชี่ยวชาญ พบว่า ได้ค่าดัชนีความสอดคล้องของข้อคำถามแต่ละข้อกับวัตถุประสงค์มากกว่า 0.50 ทุกข้อ แสดงว่าคำถามนั้น มีตามตรงตามเนื้อหา ผู้วิจัยจึงนำไปทดสอบความน่าเชื่อถือในขั้นตอนต่อไป

2. การทดสอบความน่าเชื่อถือ (Reliability) ผู้วิจัยได้นำแบบสอบถามไปทดสอบ เพื่อให้แน่ใจว่า ผู้ตอบแบบสอบถามจะมีความเข้าใจตรงกัน และตอบคำถามได้ตรงตามความเป็นจริงทุกข้อ รวมทั้งข้อคำถามมีความเที่ยงตรงทางสถิติ วิธีการทดสอบแบบสอบถามได้ดำเนินการโดยการทดลองนำแบบสอบถามไปเก็บข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่างใกล้เคียง ได้แก่ นักศึกษาคณะเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร มหาวิทยาลัยศิลปากร วิทยาเขตสารสนเทศเพชรบุรี จำนวน 30 คน หลังจากนั้นจึงวิเคราะห์ความเชื่อมั่นของแบบสอบถามโดยใช้สถิติและพิจารณาจากค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาค (Cronbach's Alpha Coefficient) ของคำถามในแต่ละด้าน

ตารางที่ 1 ค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาคของกลุ่มทดลองและกลุ่มตัวอย่าง

ตัวแปร	ค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาค	
	กลุ่มทดลอง	กลุ่มตัวอย่าง
ปัจจัยด้านสภาพแวดล้อมทางธุรกิจ	0.852	0.906
ปัจจัยด้านคุณลักษณะของผู้ประกอบการ	0.948	0.921
ปัจจัยด้านทุนทางเศรษฐกิจ	0.906	0.913
การเป็นผู้ประกอบการรุ่นใหม่	0.890	0.724
ค่าความเชื่อมั่นรวม	0.965	0.960

จากตารางที่ 1 พบว่า ค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาคของกลุ่มทดลองและกลุ่มตัวอย่าง อยู่ในระดับสูง แสดงว่า ผู้ตอบแบบสอบถามมีความเข้าใจตรงกัน จึงมีความน่าเชื่อถือในการวิเคราะห์ ผลการวิจัย

5. แหล่งที่มาของข้อมูล

5.1 แหล่งข้อมูลปฐมภูมิ (Primary data) เป็นข้อมูลที่ได้จากการรวบรวมข้อมูลจากการสังเกตการณ์และจากแบบสอบถาม จำนวน 360 ชุด โดยผู้วิจัยได้ออกแบบแนวคำถามให้ครอบคลุม เนื้อหาและเพื่อให้ได้ข้อมูลที่ตรงตามวัตถุประสงค์มากที่สุด สถานที่ที่ผู้วิจัยแจกแบบสอบถาม ได้แก่ คณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยศิลปากร วิทยาเขตสารสนเทศเพชรบุรี เลขที่ 1 หมู่ 3 ตำบลสามพระยา อำเภอชะอำ จังหวัดเพชรบุรี 76120

5.2 แหล่งข้อมูลทุติยภูมิ (secondary data) เป็นข้อมูลที่ได้จากการเก็บรวบรวมข้อมูลจากเอกสารทางวิชาการ วารสาร นิตยสาร หนังสือพิมพ์ เว็บไซต์ และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับประเด็นที่ ต้องการศึกษ เพื่อใช้เป็นแนวความคิดในการทำวิจัยและประกอบการวิเคราะห์ข้อมูล

6. การเก็บรวบรวมข้อมูล

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ดำเนินการรวบรวมข้อมูลดังนี้

1. ผู้วิจัยส่งหนังสือไปยังคณบดีคณะวิทยาการจัดการ และคณบดีคณะเทคโนโลยีสารสนเทศ และการสื่อสาร เพื่อขออนุญาตเข้าเก็บรวบรวมข้อมูลนักศึกษาของกลุ่มตัวอย่างและกลุ่มทดลอง เครื่องมือวิจัยอย่างเป็นลายลักษณ์อักษร

2. ผู้วิจัยแจกแบบสอบถามให้กับกลุ่มตัวอย่างและรับแบบสอบถามกลับคืนด้วยตนเอง

3. เมื่อได้รับแบบสอบถามกลับคืน ผู้วิจัยนำข้อมูลที่ได้นั้นมาวิเคราะห์หาผลของการวิจัยและสรุปผลการวิจัยตามลำดับ

7. การวิเคราะห์ข้อมูล

7.1 การวิเคราะห์ข้อมูลด้วยสถิติเชิงพรรณนา (Descriptive Statistics) เพื่ออธิบายข้อมูล ข้อมูลเบื้องต้นเกี่ยวกับกลุ่มตัวอย่าง ดังนี้

1. การวิเคราะห์ข้อมูลแบบสอบถามส่วนที่ 1 ข้อมูลเกี่ยวกับข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถามโดยการแจกแจงความถี่ (Frequency Distribution) และใช้ค่าร้อยละ (Percentage)

2. การวิเคราะห์ข้อมูลแบบสอบถามส่วนที่ 2 คือ ปัจจัยสภาพแวดล้อมทางธุรกิจ ปัจจัยคุณลักษณะของผู้ประกอบการ และปัจจัยทุนทางเศรษฐกิจ โดยใช้วิธีหาค่าเฉลี่ย (Mean) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation)

3. การวิเคราะห์ข้อมูลแบบสอบถามส่วนที่ 3 คือ การเป็นผู้ประกอบการรุ่นเยาว์ของนักศึกษาคณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยศิลปากร วิทยาเขตสารสนเทศเพชรบุรี โดยใช้วิธีหาค่าเฉลี่ย (Mean) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation)

7.2 สถิติเชิงอนุมาน (Inferential Statistics)

1. ใช้การวิเคราะห์ความสัมพันธ์โดยใช้สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของเพียร์สัน (Pearson's Correlation Coefficient) แสดงความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยสภาพแวดล้อมทางธุรกิจ ปัจจัยคุณลักษณะของผู้ประกอบการ และปัจจัยทุนทางเศรษฐกิจ กับการเป็นผู้ประกอบการรุ่นเยาว์ของนักศึกษาคณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยศิลปากร วิทยาเขตสารสนเทศเพชรบุรี

Cohen (1988) ได้กำหนดเกณฑ์การพิจารณาความสัมพันธ์โดยใช้สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของเพียร์สัน (อนงค์ รุ่งสุข, 2559)ไว้ดังนี้

ตารางที่ 2 การพิจารณาความสัมพันธ์โดยใช้สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของเพียร์สัน

ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์	เกณฑ์การแปลค่า
$0.1 < r < 0.3$	ความสัมพันธ์ระดับต่ำ
$0.3 < r < 0.5$	ความสัมพันธ์ระดับปานกลาง
$ r > 0.5$	ความสัมพันธ์ระดับสูง

2. วิเคราะห์ปัจจัยปัจจัยสภาพแวดล้อมทางธุรกิจ ปัจจัยคุณลักษณะของผู้ประกอบการ และ ปัจจัยทุนทางเศรษฐกิจกับการเป็นผู้ประกอบการรุ่นเยาว์ของนักศึกษาคณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยศิลปากร วิทยาเขตสารสนเทศเพชรบุรี โดยใช้วิธีการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณ (Multiple Regression Analysis)

บทที่ 4 ผลการวิจัย

การดำเนินการวิจัยเรื่อง ปัจจัยแวดล้อมที่เกื้อหนุนต่อการเป็นผู้ประกอบการรุ่นเยาว์ วิทยาลัยศึกษา นักศึกษาคณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยศิลปากร วิทยาเขตสารสนเทศเพชรบุรี มีประชากรขณะทำการวิจัยจำนวน 3,520 คน โดยการวิจัยนี้มีกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด 360 คน จากการเก็บข้อมูลกลุ่มตัวอย่างมีผลการวิเคราะห์ข้อมูลดังนี้

1. ผลการวิเคราะห์ข้อมูลด้วยสถิติเชิงพรรณนา (Descriptive Statistics)

1.1 ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม ปัจจัยแวดล้อมที่เกื้อหนุนต่อการเป็นผู้ประกอบการรุ่นเยาว์ วิทยาลัยศึกษา นักศึกษาคณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยศิลปากร วิทยาเขตสารสนเทศเพชรบุรี จำแนกตามจำนวนและค่าร้อยละ ดังนี้

ตารางที่ 3 ข้อมูลทั่วไปด้านเพศของผู้ตอบแบบสอบถาม

เพศ	จำนวน	ร้อยละ
ชาย	154	42.8
หญิง	206	57.2
รวม	360	100.0

จากตารางที่ 3 แสดงจำนวนผู้ตอบแบบสอบถาม โดยจำแนกตามเพศ แบ่งเป็นเพศชายจำนวน 154 คน คิดเป็นร้อยละ 42.8 และแบ่งเป็นเพศหญิงจำนวน 206 คน คิดเป็นร้อยละ 57.2

ตารางที่ 4 ข้อมูลทั่วไปด้านอายุของผู้ตอบแบบสอบถาม

อายุ	จำนวน	ร้อยละ
17-18 ปี	16	4.4
19-20 ปี	212	58.9
21-22 ปี	123	34.2
มากกว่า 22 ปี	9	2.5
รวม	360	100.0

จากตารางที่ 4 พบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่มีอายุ 19-20 ปี โดยมีจำนวน 212 คน คิดเป็นร้อยละ 58.9 ลำดับรองลงมา คือ อายุ 21-22 ปี มีจำนวน 123 คน คิดเป็นร้อยละ 34.2 อายุ 17-18 ปี มีจำนวน 16 คน คิดเป็นร้อยละ 4.4 และอายุมากกว่า 22 ปี มีจำนวน 9 คน คิดเป็นร้อยละ 2.5 ตามลำดับ

ตารางที่ 5 ข้อมูลทั่วไปด้านชั้นปีการศึกษาของผู้ตอบแบบสอบถาม

ชั้นปีการศึกษา	จำนวน	ร้อยละ
ปีที่ 1	82	22.8
ปีที่ 2	132	36.7
ปีที่ 3	84	23.3
ปีที่ 4	62	17.2
รวม	360	100.0

จากตารางที่ 5 แสดงถึงข้อมูลด้านชั้นปีการศึกษาของผู้ตอบแบบสอบถาม พบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่กำลังศึกษาอยู่ในชั้นปีการศึกษาที่ 2 มีจำนวน 132 คน คิดเป็นร้อยละ 36.7 ลำดับรองลงมา คือ ชั้นปีการศึกษาที่ 3 มีจำนวน 84 คน คิดเป็นร้อยละ 23.3 ชั้นปีการศึกษาที่ 1 จำนวน 82 คน คิดเป็นร้อยละ 22.8 และชั้นปีการศึกษาที่ 4 จำนวน 62 คน คิดเป็นร้อยละ 17.2

ตารางที่ 6 ข้อมูลทั่วไปด้านสาขาวิชาของผู้ตอบแบบสอบถาม

สาขาวิชา	จำนวน	ร้อยละ
การจัดการการท่องเที่ยว	32	8.9
การจัดการชุมชน	28	7.8
การจัดการธุรกิจทั่วไป	48	13.3
การตลาด	47	13.1
การจัดการโรงแรม	36	10.0
การจัดการธุรกิจและภาษาอังกฤษ	54	15.5
การจัดการงานนิทรรศการและงานอีเว้นท์	36	10.0
รัฐประศาสนศาสตร์	45	12.5
บัญชี	34	9.4
รวม	360	100.0

จากตารางที่ 6 แสดงถึงข้อมูลด้านสาขาวิชาของผู้ตอบแบบสอบถาม พบว่า มีผู้ตอบแบบสอบถามศึกษาอยู่สาขาวิชาการจัดการธุรกิจและภาษาอังกฤษมากที่สุด มีจำนวน 54 คน คิดเป็นร้อยละ 15.5 ลำดับรองลงมาคือ สาขาวิชาการจัดการธุรกิจทั่วไป มีจำนวน 48 คน คิดเป็นร้อยละ 13.3 และสาขาวิชาการตลาด มีจำนวน 47 คน คิดเป็นร้อยละ 13.1 ตามลำดับ

ตารางที่ 7 ข้อมูลทั่วไปด้านประสบการณ์ในการเป็นผู้ประกอบการของผู้ตอบแบบสอบถาม

ประสบการณ์ในการเป็นผู้ประกอบการ	จำนวน	ร้อยละ
เคยเป็นผู้ประกอบการ	45	12.5
ไม่เคยเป็นผู้ประกอบการ	315	87.5
รวม	360	100.0

จากตารางที่ 7 พบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามเคยมีประสบการณ์ในการเป็นผู้ประกอบการ จำนวน 45 คน คิดเป็นร้อยละ 12.5 และไม่เคยมีประสบการณ์ในการเป็นผู้ประกอบการ จำนวน 315 คน คิดเป็นร้อยละ 87.5

ตารางที่ 8 ข้อมูลทั่วไปด้านพื้นฐานการเป็นผู้ประกอบการของครอบครัวของผู้ตอบแบบสอบถาม

พื้นฐานการเป็นผู้ประกอบการของครอบครัว	จำนวน	ร้อยละ
เป็นผู้ประกอบการ	123	34.2
ไม่เป็นผู้ประกอบการ	237	65.8
รวม	360	100.0

จากตารางที่ 8 แสดงถึงข้อมูลทั่วไปด้านพื้นฐานการเป็นผู้ประกอบการของครอบครัวของผู้ตอบแบบสอบถาม โดยพื้นฐานของครอบครัวที่เป็นผู้ประกอบการมีจำนวน 123 คน คิดเป็นร้อยละ 34.2 และพื้นฐานของครอบครัวที่ไม่ได้เป็นผู้ประกอบการมีจำนวน 237 คน คิดเป็นร้อยละ 65.8

1.2 ข้อมูลด้านปัจจัยแวดล้อม

การศึกษาวิจัยนี้ ได้ทำการสอบถามความคิดเห็นของนักศึกษา โดยปัจจัยแวดล้อมที่เกี่ยวข้องประกอบด้วย 1. ปัจจัยด้านสภาพแวดล้อมทางธุรกิจ ได้แก่ ด้านการเมืองและกฎหมาย ด้านเศรษฐกิจ ด้านเทคโนโลยี ด้านวัฒนธรรมและสังคม ด้านวัฒนธรรมองค์กร และด้านโครงสร้างองค์กร 2. ปัจจัยด้านคุณลักษณะของผู้ประกอบการ ได้แก่ ด้านความเป็นตัวของตัวเอง ด้านความมีนวัตกรรม ด้านความกล้าเสี่ยง ด้านพฤติกรรมเชิงรุกในการแข่งขัน ด้านความสม่ำเสมอและใส่ใจในการเรียนรู้ ด้านความต้องการประสบความสำเร็จ ด้านความคิดเชิงระบบ และด้านความมีทักษะการสื่อสาร และ 3. ปัจจัยด้านทุนทางเศรษฐกิจ ได้แก่ ด้านทุนทางกายภาพ ด้านทุนหรือสินทรัพย์ทางการเงิน ด้านทุนที่จับต้องไม่ได้ แต่สามารถอ้างสิทธิประโยชน์ได้ในอนาคต และด้านแรงงานและทรัพยากรมนุษย์ มีรายละเอียดดังนี้

ตารางที่ 9 ปัจจัยแวดล้อมโดยรวม

ปัจจัยแวดล้อม	ระดับความคิดเห็น		
	ค่าเฉลี่ย	ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน	ระดับความคิดเห็น
สภาพแวดล้อมทางเศรษฐกิจ	4.03	0.45	มาก
คุณลักษณะของผู้ประกอบการ	4.09	0.50	มาก
ทุนทางเศรษฐกิจ	4.19	0.58	มาก

จากตารางที่ 9 พบว่า ปัจจัยแวดล้อมที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด คือ ปัจจัยด้านทุนทางเศรษฐกิจ (ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.19 และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ 0.58) รองลงมาคือ ปัจจัยด้านคุณลักษณะ

ของผู้ประกอบการ (ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.09 และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ 0.50) และปัจจัยที่มีค่าเฉลี่ยต่ำสุด คือ ปัจจัยด้านสภาพแวดล้อมทางธุรกิจ (ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.03 และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ 0.45)

วิเคราะห์ปัจจัยแยกเป็นรายด้าน ดังนี้

ปัจจัยด้านสภาพแวดล้อมทางธุรกิจ ประกอบด้วย การเมืองและกฎหมาย เศรษฐกิจ เทคโนโลยี วัฒนธรรมและสังคม วัฒนธรรมองค์กร และโครงสร้างองค์กร

ตารางที่ 10 จำนวน ร้อยละ ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับความคิดเห็นของปัจจัยด้านการเมืองและกฎหมาย

การเมืองและ กฎหมาย	ระดับความคิดเห็น					ค่าเฉลี่ย	ค่า เบี่ยงเบน มาตรฐาน	ระดับ ความ คิดเห็น
	มากที่สุด	มาก	ปาน กลาง	น้อย	น้อย ที่สุด			
1.กฎหมายและ พระราชบัญญัติต่าง ๆ ส่งผลกระทบ โดยตรงต่อการเป็น ผู้ประกอบการ	21.4 (77)	55.3 (199)	21.7 (78)	1.7 (6)	0.0 (0)	3.96	0.71	มาก
2.เสถียรภาพของ รัฐบาลส่งผลกระทบต่อ ตัดสินใจในการเริ่ม หรือการบริหารใน การประกอบการ	18.1 (65)	57.5 (207)	22.8 (82)	1.7 (6)	0.0 (0)	3.92	0.69	มาก
3.การเปลี่ยนแปลง นโยบายและ มาตรการของรัฐบาล มีผลต่อการ ประกอบการและการ ลงทุน	27.5 (99)	52.2 (188)	18.6 (67)	1.7 (6)	0.0 (0)	4.06	0.73	มาก
รวม						3.98	0.59	มาก

จากตารางที่ 10 พบว่าจำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามปัจจัยสภาพแวดล้อมทางธุรกิจ ด้านการเมืองและกฎหมายโดยรวม มีปัจจัยด้านการเมืองและกฎหมายในระดับมาก (ค่าเฉลี่ย เท่ากับ 3.98 ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ 0.59) และเมื่อพิจารณาเป็นรายข้อมีรายละเอียด ดังนี้

1. กฎหมายและพระราชบัญญัติต่าง ๆ ส่งผลกระทบโดยตรงต่อการเป็นผู้ประกอบการ พบว่า กลุ่มตัวอย่างร้อยละ 21.4 มีระดับความคิดเห็นอยู่ในระดับมากที่สุด กลุ่มตัวอย่างร้อยละ 55.3 มีระดับความคิดเห็นอยู่ในระดับมาก กลุ่มตัวอย่างร้อยละ 21.7 มีระดับความคิดเห็นอยู่ในระดับปานกลาง และกลุ่มตัวอย่างร้อยละ 1.7 มีระดับความคิดเห็นอยู่ในระดับน้อย แสดงว่า กลุ่มตัวอย่างเห็นว่ากฎหมายและพระราชบัญญัติต่าง ๆ ส่งผลกระทบโดยตรงต่อการเป็นผู้ประกอบการอยู่ในระดับมาก

2. เสถียรภาพของรัฐบาลส่งผลต่อการตัดสินใจในการเริ่มหรือการบริหารในการประกอบการ พบว่า กลุ่มตัวอย่างร้อยละ 18.1 มีระดับความคิดเห็นอยู่ในระดับมากที่สุด กลุ่มตัวอย่างร้อยละ 57.5 มีระดับความคิดเห็นอยู่ในระดับมาก กลุ่มตัวอย่างร้อยละ 22.8 มีระดับความคิดเห็นอยู่ในระดับปานกลาง และกลุ่มตัวอย่างร้อยละ 1.7 มีระดับความคิดเห็นอยู่ในระดับน้อย แสดงว่า กลุ่มตัวอย่างเห็นว่าเสถียรภาพของรัฐบาลส่งผลต่อการตัดสินใจในการเริ่มหรือการบริหารในการประกอบการอยู่ในระดับมาก

3. การเปลี่ยนแปลงนโยบายและมาตรการของรัฐบาล มีผลต่อการประกอบการและการลงทุน พบว่า กลุ่มตัวอย่างร้อยละ 27.5 มีระดับความคิดเห็นอยู่ในระดับมากที่สุด กลุ่มตัวอย่างร้อยละ 52.2 มีระดับความคิดเห็นอยู่ในระดับมาก กลุ่มตัวอย่างร้อยละ 18.6 มีระดับความคิดเห็นอยู่ในระดับปานกลาง และกลุ่มตัวอย่างร้อยละ 1.7 มีระดับความคิดเห็นอยู่ในระดับน้อย แสดงว่า กลุ่มตัวอย่างเห็นว่า การเปลี่ยนแปลงนโยบายและมาตรการของรัฐบาล มีผลต่อการประกอบการและการลงทุนอยู่ในระดับมาก

เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อแล้ว พบว่า ปัจจัยสภาพแวดล้อมทางธุรกิจด้านการเมืองและกฎหมาย ทั้ง 3 ข้อ มีระดับความคิดเห็นอยู่ในระดับมาก โดยกฎหมายและพระราชบัญญัติต่าง ๆ ส่งผลกระทบโดยตรงต่อการเป็นผู้ประกอบการมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.96 เสถียรภาพของรัฐบาลส่งผลต่อการตัดสินใจในการเริ่มหรือการบริหารในการประกอบการมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.92 และการเปลี่ยนแปลงนโยบายและมาตรการของรัฐบาล มีผลต่อการประกอบการและการลงทุนมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.06

ตารางที่ 11 จำนวน ร้อยละ ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับความคิดเห็นของปัจจัยด้าน
เศรษฐกิจ

เศรษฐกิจ	ระดับความคิดเห็น					ค่าเฉลี่ย	ค่า เบี่ยงเบน มาตรฐาน	ระดับ ความ คิดเห็น
	มากที่สุด	มาก	ปาน กลาง	น้อย	น้อย ที่สุด			
1.ภาวะเศรษฐกิจที่เปลี่ยนแปลงมีผลต่อการประกอบการและการลงทุน	43.9 (158)	40.0 (144)	15.8 (57)	0.3 (1)	0.0 (0)	4.28	0.73	มากที่สุด
2.สภาพเศรษฐกิจที่ดีจะทำให้โอกาสที่การประกอบการประสบความสำเร็จมีมากขึ้น	39.2 (141)	43.9 (158)	15.0 (54)	1.9 (7)	0.0 (0)	4.20	0.76	มาก
3.ปัจจัยทางเศรษฐกิจมีความสำคัญต่อการประกอบกิจการ	40.0 (144)	44.2 (159)	14.4 (52)	1.4 (5)	0.0 (0)	4.23	0.74	มากที่สุด
รวม						4.24	0.63	มากที่สุด

จากตารางที่ 11 พบว่าจำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามปัจจัยสภาพแวดล้อมทางธุรกิจ ด้านเศรษฐกิจโดยรวม มีปัจจัยด้านเศรษฐกิจในระดับมากที่สุด (ค่าเฉลี่ย เท่ากับ 4.24 ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ 0.63) และเมื่อพิจารณาเป็นรายข้อมีรายละเอียด ดังนี้

1. ภาวะเศรษฐกิจที่เปลี่ยนแปลงมีผลต่อการประกอบการและการลงทุน พบว่า กลุ่มตัวอย่างร้อยละ 43.9 มีระดับความคิดเห็นอยู่ในระดับมากที่สุด กลุ่มตัวอย่างร้อยละ 40.0 มีระดับความคิดเห็นอยู่ในระดับมาก กลุ่มตัวอย่างร้อยละ 15.8 มีระดับความคิดเห็นอยู่ในระดับปานกลาง และกลุ่มตัวอย่างร้อยละ 0.3 มีระดับความคิดเห็นอยู่ในระดับน้อย แสดงว่า กลุ่มตัวอย่างเห็นว่าภาวะเศรษฐกิจที่เปลี่ยนแปลงมีผลต่อการประกอบการและการลงทุนอยู่ในระดับมากที่สุด

2. สภาพเศรษฐกิจที่ดีจะทำให้โอกาสที่การประกอบการประสบความสำเร็จมีมากขึ้น พบว่า กลุ่มตัวอย่างร้อยละ 39.2 มีระดับความคิดเห็นอยู่ในระดับมากที่สุด กลุ่มตัวอย่างร้อยละ 43.9 มี

ระดับความคิดเห็นอยู่ในระดับมาก กลุ่มตัวอย่างร้อยละ 15.0 มีระดับความคิดเห็นอยู่ในระดับปานกลาง และกลุ่มตัวอย่างร้อยละ 1.9 มีระดับความคิดเห็นอยู่ในระดับน้อย แสดงว่า กลุ่มตัวอย่างเห็นว่าสภาพเศรษฐกิจที่ดีจะทำให้โอกาสที่การประกอบการประสบความสำเร็จมีมากขึ้นอยู่ในระดับมาก

3. ปัจจัยทางเศรษฐกิจมีความสำคัญต่อการประกอบกิจการ พบว่า กลุ่มตัวอย่างร้อยละ 40.0 มีระดับความคิดเห็นอยู่ในระดับมากที่สุด กลุ่มตัวอย่างร้อยละ 44.2 มีระดับความคิดเห็นอยู่ในระดับมาก กลุ่มตัวอย่างร้อยละ 14.4 มีระดับความคิดเห็นอยู่ในระดับปานกลาง และกลุ่มตัวอย่างร้อยละ 1.4 มีระดับความคิดเห็นอยู่ในระดับน้อย แสดงว่า กลุ่มตัวอย่างเห็นว่า ปัจจัยทางเศรษฐกิจมีความสำคัญต่อการประกอบกิจการอยู่ในระดับมากที่สุด

เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อแล้ว พบว่า ปัจจัยสภาพแวดล้อมทางธุรกิจด้านเศรษฐกิจ มีระดับความคิดเห็นอยู่ในระดับมากที่สุด 2 ข้อ ได้แก่ ภาวะเศรษฐกิจที่เปลี่ยนแปลงมีผลต่อการประกอบการและการลงทุน มีค่าเฉลี่ยมากที่สุดเท่ากับ 4.28 รองลงมาคือ ปัจจัยทางเศรษฐกิจมีความสำคัญต่อการประกอบกิจการ มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.23 และมีระดับความคิดเห็นอยู่ในระดับมาก 1 ข้อ ได้แก่ สภาพเศรษฐกิจที่ดีจะทำให้โอกาสที่การประกอบการประสบความสำเร็จมีมากขึ้น มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.20

ตารางที่ 12 จำนวน ร้อยละ ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับความคิดเห็นของปัจจัยด้านเทคโนโลยี

เทคโนโลยี	ระดับความคิดเห็น					ค่าเฉลี่ย	ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน	ระดับความคิดเห็น
	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด			
1.เทคโนโลยีเป็นปัจจัยสำคัญที่ทำให้ตัดสินใจหรือกำหนดแผนในการประกอบกิจการ	25.6 (92)	51.9 (187)	21.9 (79)	0.6 (2)	0.0 (0)	4.03	0.71	มาก
2.การเปลี่ยนแปลงเทคโนโลยีมีผลต่อการเริ่มและ/หรือการบริหารในการประกอบการ	25.3 (91)	52.8 (190)	20.8 (75)	1.1 (4)	0.0 (0)	4.02	0.71	มาก

ตารางที่ 12 จำนวน ร้อยละ ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับความคิดเห็นของปัจจัยด้านเทคโนโลยี (ต่อ)

เทคโนโลยี	ระดับความคิดเห็น					ค่าเฉลี่ย	ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน	ระดับความคิดเห็น
	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด			
3.เทคโนโลยีสามารถช่วยให้การประกอบการเกิดความทันสมัย	38.1 (137)	46.9 (169)	14.7 (53)	0.3 (1)	0.0 (0)	4.23	0.70	มากที่สุด
รวม						4.09	0.59	มาก

จากตารางที่ 12 พบว่าจำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามปัจจัยสภาพแวดล้อมทางธุรกิจ ด้านเทคโนโลยีโดยรวม มีปัจจัยด้านเทคโนโลยีในระดับมาก (ค่าเฉลี่ย เท่ากับ 4.09 ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ 0.59) และเมื่อพิจารณาเป็นรายข้อมีรายละเอียด ดังนี้

1. เทคโนโลยีเป็นปัจจัยสำคัญที่ทำให้ตัดสินใจหรือกำหนดแผนในการประกอบกิจการพบว่า กลุ่มตัวอย่างร้อยละ 25.6 มีระดับความคิดเห็นอยู่ในระดับมากที่สุด กลุ่มตัวอย่างร้อยละ 51.9 มีระดับความคิดเห็นอยู่ในระดับมาก กลุ่มตัวอย่างร้อยละ 21.9 มีระดับความคิดเห็นอยู่ในระดับปานกลาง และกลุ่มตัวอย่างร้อยละ 0.6 มีระดับความคิดเห็นอยู่ในระดับน้อย แสดงว่า กลุ่มตัวอย่างเห็นว่าเทคโนโลยีเป็นปัจจัยสำคัญที่ทำให้ตัดสินใจหรือกำหนดแผนในการประกอบกิจการอยู่ในระดับมาก

2. การเปลี่ยนแปลงเทคโนโลยีมีผลต่อการเริ่มและ/หรือการบริหารในการประกอบการพบว่า กลุ่มตัวอย่างร้อยละ 25.3 มีระดับความคิดเห็นอยู่ในระดับมากที่สุด กลุ่มตัวอย่างร้อยละ 52.8 มีระดับความคิดเห็นอยู่ในระดับมาก กลุ่มตัวอย่างร้อยละ 20.8 มีระดับความคิดเห็นอยู่ในระดับปานกลาง และกลุ่มตัวอย่างร้อยละ 1.1 มีระดับความคิดเห็นอยู่ในระดับน้อย แสดงว่า กลุ่มตัวอย่างเห็นว่าการเปลี่ยนแปลงเทคโนโลยีมีผลต่อการเริ่มและ/หรือการบริหารในการประกอบการอยู่ในระดับมาก

3. เทคโนโลยีสามารถช่วยให้การประกอบการเกิดความทันสมัย พบว่า กลุ่มตัวอย่างร้อยละ 38.1 มีระดับความคิดเห็นอยู่ในระดับมากที่สุด กลุ่มตัวอย่างร้อยละ 46.9 มีระดับความคิดเห็นอยู่ในระดับมาก กลุ่มตัวอย่างร้อยละ 14.7 มีระดับความคิดเห็นอยู่ในระดับปานกลาง และกลุ่มตัวอย่างร้อยละ 0.3 มีระดับความคิดเห็นอยู่ในระดับน้อย แสดงว่า กลุ่มตัวอย่างเห็นว่าเทคโนโลยีสามารถช่วยให้การประกอบการเกิดความทันสมัยอยู่ในระดับมากที่สุด

เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อแล้ว พบว่า ปัจจัยสภาพแวดล้อมทางธุรกิจด้านเทคโนโลยี มีระดับความคิดเห็นอยู่ในระดับมากที่สุด 1 ข้อ ได้แก่ เทคโนโลยีสามารถช่วยให้การประกอบการเกิดความทันสมัย มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.23 และมีระดับความคิดเห็นอยู่ในระดับมาก 2 ข้อ ได้แก่ เทคโนโลยีเป็นปัจจัยสำคัญที่ทำให้ตัดสินใจหรือกำหนดแผนในการประกอบกิจการ มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.03 และการเปลี่ยนแปลงเทคโนโลยีมีผลต่อการเริ่มและ/หรือการบริหารในการประกอบการ มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.02

ตารางที่ 13 จำนวน ร้อยละ ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับความคิดเห็นของปัจจัยด้านวัฒนธรรมและสังคม

วัฒนธรรมและสังคม	ระดับความคิดเห็น					ค่าเฉลี่ย	ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน	ระดับความคิดเห็น
	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด			
1.สถาบันครอบครัวมีผลต่อการเป็นผู้ประกอบการ	16.9 (61)	47.2 (170)	34.2 (123)	1.7 (6)	0.0 (0)	3.79	0.73	มาก
2.วัฒนธรรมและประเพณีมีผลต่อการเป็นผู้ประกอบการ	16.1 (58)	48.1 (173)	32.2 (116)	3.6 (13)	0.0 (0)	3.77	0.76	มาก
3.สังคมและวัฒนธรรมมีผลต่อแนวทางหรือทิศทางในการประกอบการ	19.4 (70)	50.6 (182)	28.9 (104)	1.1 (4)	0.0 (0)	3.88	0.72	มาก
รวม						3.81	0.63	มาก

จากตารางที่ 13 พบว่าจำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามปัจจัยสภาพแวดล้อมทางธุรกิจ ด้านวัฒนธรรมและสังคมโดยรวม มีปัจจัยด้านวัฒนธรรมและสังคมในระดับมาก (ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.81 ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ 0.63) และเมื่อพิจารณาเป็นรายข้อมีรายละเอียด ดังนี้

1. สถาบันครอบครัวมีผลต่อการเป็นผู้ประกอบการพบว่า กลุ่มตัวอย่างร้อยละ 16.9 มีระดับความคิดเห็นอยู่ในระดับมากที่สุด กลุ่มตัวอย่างร้อยละ 47.2 มีระดับความคิดเห็นอยู่ในระดับมาก กลุ่มตัวอย่างร้อยละ 34.2 มีระดับความคิดเห็นอยู่ในระดับปานกลาง และกลุ่มตัวอย่างร้อยละ 1.7 มี

ระดับความคิดเห็นอยู่ในระดับน้อย แสดงว่า กลุ่มตัวอย่างเห็นว่าสถาบันครอบครัวมีผลต่อการเป็นผู้ประกอบการอยู่ในระดับมาก

2. วัฒนธรรมและประเพณีมีผลต่อการเป็นผู้ประกอบการ พบว่า กลุ่มตัวอย่างร้อยละ 16.1 มีระดับความคิดเห็นอยู่ในระดับมากที่สุด กลุ่มตัวอย่างร้อยละ 48.1 มีระดับความคิดเห็นอยู่ในระดับมาก กลุ่มตัวอย่างร้อยละ 32.2 มีระดับความคิดเห็นอยู่ในระดับปานกลาง และกลุ่มตัวอย่างร้อยละ 3.6 มีระดับความคิดเห็นอยู่ในระดับน้อย แสดงว่า กลุ่มตัวอย่างเห็นว่าวัฒนธรรมและประเพณีมีผลต่อการเป็นผู้ประกอบการอยู่ในระดับมาก

3. สังคมและวัฒนธรรมมีผลต่อแนวทางหรือทิศทางในการประกอบการ พบว่า กลุ่มตัวอย่างร้อยละ 19.4 มีระดับความคิดเห็นอยู่ในระดับมากที่สุด กลุ่มตัวอย่างร้อยละ 50.6 มีระดับความคิดเห็นอยู่ในระดับมาก กลุ่มตัวอย่างร้อยละ 28.9 มีระดับความคิดเห็นอยู่ในระดับปานกลาง และกลุ่มตัวอย่างร้อยละ 1.1 มีระดับความคิดเห็นอยู่ในระดับน้อย แสดงว่า กลุ่มตัวอย่างเห็นว่าสังคมและวัฒนธรรมมีผลต่อแนวทางหรือทิศทางในการประกอบการอยู่ในระดับมาก

เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อแล้ว พบว่า ปัจจัยสภาพแวดล้อมทางธุรกิจด้านวัฒนธรรมและสังคม มีระดับความคิดเห็นอยู่ในระดับมากที่สุดทั้ง 3 ข้อ โดยสังคมและวัฒนธรรมมีผลต่อแนวทางหรือทิศทางในการประกอบการ มีค่าเฉลี่ยมากที่สุดเท่ากับ 3.88 รองลงมา คือ สถาบันครอบครัวมีผลต่อการเป็นผู้ประกอบการ มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.79 และวัฒนธรรมและประเพณีมีผลต่อการเป็นผู้ประกอบการ มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.77

ตารางที่ 14 จำนวน ร้อยละ ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับความคิดเห็นของปัจจัยด้านวัฒนธรรมองค์กร

วัฒนธรรมองค์กร	ระดับความคิดเห็น					ค่าเฉลี่ย	ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน	ระดับความคิดเห็น
	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด			
1.วัฒนธรรมองค์กรที่เหมาะสมจะทำให้การประกอบการได้รับประโยชน์	20.8 (75)	56.4 (203)	22.5 (81)	0.3 (1)	0.0 (0)	3.98	0.67	มาก

ตารางที่ 14 จำนวน ร้อยละ ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับความคิดเห็นของปัจจัยด้าน
วัฒนธรรมองค์กร (ต่อ)

วัฒนธรรมองค์กร	ระดับความคิดเห็น					ค่าเฉลี่ย	ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน	ระดับความคิดเห็น
	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด			
2.วัฒนธรรมองค์กรที่ดีสามารถทำให้การประกอบการบรรลุตามเป้าหมายที่คาดหวังได้	21.9 (79)	51.9 (187)	24.2 (87)	1.9 (7)	0.0 (0)	3.94	0.73	มาก
3.การปฏิบัติตนเป็นแบบอย่างมีความสำคัญต่อวัฒนธรรมองค์กรที่จะเป็นแบบแผนในการปฏิบัติงาน	23.1 (83)	50.3 (181)	24.7 (89)	1.9 (7)	0.0 (0)	3.94	0.74	มาก
รวม						3.95	0.61	มาก

จากตารางที่ 14 พบว่าจำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามปัจจัยสภาพแวดล้อมทางธุรกิจ ด้านวัฒนธรรมองค์กรโดยรวม มีปัจจัยด้านวัฒนธรรมองค์กรในระดับมาก (ค่าเฉลี่ย เท่ากับ 3.95 ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ 0.61) และเมื่อพิจารณาเป็นรายข้อมีรายละเอียด ดังนี้

1. วัฒนธรรมองค์กรที่เหมาะสมจะทำให้การประกอบการได้รับประโยชน์ พบว่า กลุ่มตัวอย่างร้อยละ 20.8 มีระดับความคิดเห็นอยู่ในระดับมากที่สุด กลุ่มตัวอย่างร้อยละ 56.4 มีระดับความคิดเห็นอยู่ในระดับมาก กลุ่มตัวอย่างร้อยละ 22.5 มีระดับความคิดเห็นอยู่ในระดับปานกลาง และกลุ่มตัวอย่างร้อยละ 0.3 มีระดับความคิดเห็นอยู่ในระดับน้อย แสดงว่า กลุ่มตัวอย่างเห็นว่า วัฒนธรรมองค์กรที่เหมาะสมจะทำให้การประกอบการได้รับประโยชน์อยู่ในระดับมาก

2. วัฒนธรรมองค์กรที่ดีสามารถทำให้การประกอบการบรรลุตามเป้าหมายที่คาดหวัง พบว่า กลุ่มตัวอย่างร้อยละ 21.9 มีระดับความคิดเห็นอยู่ในระดับมากที่สุด กลุ่มตัวอย่างร้อยละ 51.9 มีระดับความคิดเห็นอยู่ในระดับมาก กลุ่มตัวอย่างร้อยละ 24.2 มีระดับความคิดเห็นอยู่ในระดับปานกลาง

กลาง และกลุ่มตัวอย่างร้อยละ 1.9 มีระดับความคิดเห็นอยู่ในระดับน้อย แสดงว่า กลุ่มตัวอย่างเห็นว่า วัฒนธรรมองค์กรที่ดีสามารถทำให้การประกอบการบรรลุตามเป้าหมายที่คาดหวังได้ในระดับมาก

3. การปฏิบัติตนเป็นแบบอย่างมีความสำคัญต่อวัฒนธรรมองค์กรที่จะเป็นแบบแผนในการปฏิบัติงาน พบว่า กลุ่มตัวอย่างร้อยละ 23.1 มีระดับความคิดเห็นอยู่ในระดับมากที่สุด กลุ่มตัวอย่างร้อยละ 50.3 มีระดับความคิดเห็นอยู่ในระดับมาก กลุ่มตัวอย่างร้อยละ 24.7 มีระดับความคิดเห็นอยู่ในระดับปานกลาง และกลุ่มตัวอย่างร้อยละ 1.9 มีระดับความคิดเห็นอยู่ในระดับน้อย แสดงว่า กลุ่มตัวอย่างเห็นว่าการปฏิบัติตนเป็นแบบอย่างมีความสำคัญต่อวัฒนธรรมองค์กรที่จะเป็นแบบแผนในการปฏิบัติงานอยู่ในระดับมาก

เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อแล้ว พบว่า ปัจจัยสภาพแวดล้อมทางธุรกิจด้านวัฒนธรรมองค์กร มีระดับความคิดเห็นอยู่ในระดับมากที่สุดทั้ง 3 ข้อ โดยวัฒนธรรมองค์กรที่เหมาะสมจะทำให้การประกอบการได้รับประโยชน์ มีค่าเฉลี่ยมากที่สุดเท่ากับ 3.98 รองลงมาคือ วัฒนธรรมองค์กรที่ดีสามารถทำให้การประกอบการบรรลุตามเป้าหมายที่คาดหวังได้ มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.94 และการปฏิบัติตนเป็นแบบอย่างมีความสำคัญต่อวัฒนธรรมองค์กรที่จะเป็นแบบแผนในการปฏิบัติงาน มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.94

ตารางที่ 15 จำนวน ร้อยละ ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับความคิดเห็นของปัจจัยด้านโครงสร้างองค์กร

โครงสร้างองค์กร	ระดับความคิดเห็น					ค่าเฉลี่ย	ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน	ระดับความคิดเห็น
	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด			
1.โครงสร้างองค์กรกำหนดการทำงาน เพื่อให้การประกอบการประสบความสำเร็จ	31.4 (113)	48.6 (175)	18.6 (67)	1.4 (5)	0.0 (0)	4.10	0.74	มาก
2.โครงสร้างองค์กรทำให้มีแนวทางการประกอบการที่มีความชัดเจน	29.4 (106)	51.9 (187)	18.1 (65)	0.6 (2)	0.0 (0)	4.10	0.70	มาก

ตารางที่ 15 จำนวน ร้อยละ ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับความคิดเห็นของปัจจัยด้าน
โครงสร้างองค์กร (ต่อ)

โครงสร้างองค์กร	ระดับความคิดเห็น					ค่าเฉลี่ย	ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน	ระดับความคิดเห็น
	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด			
3.โครงสร้างองค์กรที่ดีทำให้เกิดประสิทธิภาพในการสื่อสาร	31.7 (114)	50.6 (182)	16.7 (60)	0.8 (3)	0.3 (1)	4.13	0.73	มาก
รวม						4.11	0.63	มาก

จากตารางที่ 15 พบว่าจำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามปัจจัยสภาพแวดล้อมทางธุรกิจ ด้านโครงสร้างองค์กรโดยรวม มีปัจจัยด้านโครงสร้างองค์กรในระดับมาก (ค่าเฉลี่ย เท่ากับ 4.11 ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ 0.63) และเมื่อพิจารณาเป็นรายข้อมีรายละเอียด ดังนี้

1. โครงสร้างองค์กรกำหนดการทำงานเพื่อให้การประกอบการประสบความสำเร็จ พบว่ากลุ่มตัวอย่างร้อยละ 31.4 มีระดับความคิดเห็นอยู่ในระดับมากที่สุด กลุ่มตัวอย่างร้อยละ 48.6 มีระดับความคิดเห็นอยู่ในระดับมาก กลุ่มตัวอย่างร้อยละ 18.6 มีระดับความคิดเห็นอยู่ในระดับปานกลาง และกลุ่มตัวอย่างร้อยละ 1.4 มีระดับความคิดเห็นอยู่ในระดับน้อย แสดงว่า กลุ่มตัวอย่างเห็นว่าโครงสร้างองค์กรกำหนดการทำงานเพื่อให้การประกอบการประสบความสำเร็จอยู่ในระดับมาก

2. โครงสร้างองค์กรทำให้มีแนวทางในการประกอบการที่มีความชัดเจน พบว่า กลุ่มตัวอย่างร้อยละ 29.4 มีระดับความคิดเห็นอยู่ในระดับมากที่สุด กลุ่มตัวอย่างร้อยละ 51.9 มีระดับความคิดเห็นอยู่ในระดับมาก กลุ่มตัวอย่างร้อยละ 18.1 มีระดับความคิดเห็นอยู่ในระดับปานกลาง และกลุ่มตัวอย่างร้อยละ 0.6 มีระดับความคิดเห็นอยู่ในระดับน้อย แสดงว่า กลุ่มตัวอย่างเห็นว่าโครงสร้างองค์กรทำให้มีแนวทางในการประกอบการที่มีความชัดเจนอยู่ในระดับมาก

3. โครงสร้างองค์กรที่ดีทำให้เกิดประสิทธิภาพในการสื่อสาร พบว่า กลุ่มตัวอย่างร้อยละ 29.4 มีระดับความคิดเห็นอยู่ในระดับมากที่สุด กลุ่มตัวอย่างร้อยละ 51.9 มีระดับความคิดเห็นอยู่ในระดับมาก กลุ่มตัวอย่างร้อยละ 18.1 มีระดับความคิดเห็นอยู่ในระดับปานกลาง และกลุ่มตัวอย่างร้อยละ 0.6 มีระดับความคิดเห็นอยู่ในระดับน้อย แสดงว่า กลุ่มตัวอย่างเห็นว่าโครงสร้างองค์กรที่ดีทำให้เกิดประสิทธิภาพในการสื่อสารอยู่ในระดับมาก

เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อแล้ว พบว่า ปัจจัยสภาพแวดล้อมทางธุรกิจด้านโครงสร้างองค์กร มีระดับความคิดเห็นอยู่ในระดับมากที่สุด 3 ข้อ โดยโครงสร้างองค์กรที่ดีทำให้เกิดประสิทธิภาพในการสื่อสาร มีค่าเฉลี่ยมากที่สุดเท่ากับ 4.13 รองลงมา คือ โครงสร้างองค์กรกำหนดการทำงานเพื่อให้การประกอบการประสบความสำเร็จ มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.10 และโครงสร้างองค์กรทำให้มีแนวทางในการประกอบการที่มีความชัดเจน มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.02

ปัจจัยด้านคุณลักษณะของผู้ประกอบการ ประกอบด้วย ความเป็นตัวของตัวเอง ความมีนวัตกรรม ความกล้าเสี่ยง พฤติกรรมเชิงรุกในการแข่งขัน ความสม่ำเสมอและใส่ใจในการเรียนรู้ ความต้องการประสบความสำเร็จ ความคิดเชิงระบบ และความมีทักษะการสื่อสาร

ตารางที่ 16 จำนวน ร้อยละ ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับความคิดเห็นของปัจจัยด้านความเป็นตัวของตัวเอง

ความเป็นตัวของตัวเอง	ระดับความคิดเห็น					ค่าเฉลี่ย	ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน	ระดับความคิดเห็น
	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด			
1.ความสามารถในการตัดสินใจในสิ่งต่าง ๆ ด้วยตนเอง	27.5 (99)	55.0 (198)	16.4 (59)	1.1 (4)	0.0 (0)	4.09	0.69	มาก
2.ความสามารถในการแก้ไขปัญหาต่าง ๆ ได้ด้วยตนเอง	25.8 (93)	55.8 (201)	17.8 (64)	0.6 (2)	0.0 (0)	4.07	0.67	มาก
3.มีความรับผิดชอบต่อการตัดสินใจและการกระทำของตนเอง	35.0 (126)	49.7 (179)	13.9 (50)	1.4 (5)	0.0 (0)	4.18	0.72	มาก
รวม						4.11	0.59	มาก

จากตารางที่ 16 พบว่าจำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามปัจจัยคุณลักษณะของผู้ประกอบการ ด้านความเป็นตัวของตัวเองโดยรวม มีปัจจัยด้านความเป็นตัวของตัวเองในระดับมาก (ค่าเฉลี่ย เท่ากับ 4.11 ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ 0.59) และเมื่อพิจารณาเป็นรายข้อมีรายละเอียด ดังนี้

1. ความสามารถในการตัดสินใจในสิ่งต่าง ๆ ด้วยตนเอง พบว่า กลุ่มตัวอย่างร้อยละ 27.5 มีระดับความคิดเห็นอยู่ในระดับมากที่สุด กลุ่มตัวอย่างร้อยละ 55.0 มีระดับความคิดเห็นอยู่ในระดับมาก กลุ่มตัวอย่างร้อยละ 16.4 มีระดับความคิดเห็นอยู่ในระดับปานกลาง และกลุ่มตัวอย่างร้อยละ 1.1 มีระดับความคิดเห็นอยู่ในระดับน้อย แสดงว่า กลุ่มตัวอย่างเห็นว่าความสามารถในการตัดสินใจในสิ่งต่าง ๆ ด้วยตนเองอยู่ในระดับมาก

2. ความสามารถในการแก้ไขปัญหาต่าง ๆ ได้ด้วยตนเอง พบว่า กลุ่มตัวอย่างร้อยละ 25.8 มีระดับความคิดเห็นอยู่ในระดับมากที่สุด กลุ่มตัวอย่างร้อยละ 55.8 มีระดับความคิดเห็นอยู่ในระดับมาก กลุ่มตัวอย่างร้อยละ 17.8 มีระดับความคิดเห็นอยู่ในระดับปานกลาง และกลุ่มตัวอย่างร้อยละ 0.6 มีระดับความคิดเห็นอยู่ในระดับน้อย แสดงว่า กลุ่มตัวอย่างเห็นว่าความสามารถในการแก้ไขปัญหาต่าง ๆ ได้ด้วยตนเองอยู่ในระดับมาก

3. ความรับผิดชอบต่อการตัดสินใจและการกระทำของตนเอง พบว่า กลุ่มตัวอย่างร้อยละ 35.0 มีระดับความคิดเห็นอยู่ในระดับมากที่สุด กลุ่มตัวอย่างร้อยละ 49.7 มีระดับความคิดเห็นอยู่ในระดับมาก กลุ่มตัวอย่างร้อยละ 13.9 มีระดับความคิดเห็นอยู่ในระดับปานกลาง และกลุ่มตัวอย่างร้อยละ 1.4 มีระดับความคิดเห็นอยู่ในระดับน้อย แสดงว่า กลุ่มตัวอย่างเห็นว่าความรับผิดชอบต่อการตัดสินใจและการกระทำของตนเองอยู่ในระดับมาก

เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อแล้ว พบว่า ปัจจัยคุณลักษณะของผู้ประกอบการด้านความเป็นตัวของตัวเอง มีระดับความคิดเห็นอยู่ในระดับมากที่สุดทั้ง 3 ข้อ โดยมีความรับผิดชอบต่อการตัดสินใจและการกระทำของตนเองมีค่าเฉลี่ยมากที่สุดเท่ากับ 4.18 รองลงมาคือ ความสามารถในการตัดสินใจในสิ่งต่าง ๆ ด้วยตนเอง มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.09 และความสามารถในการแก้ไขปัญหาต่าง ๆ ได้ด้วยตนเองมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.07

ตารางที่ 17 จำนวน ร้อยละ ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับความคิดเห็นของปัจจัยด้านความมีนวัตกรรม

ความมีนวัตกรรม	ระดับความคิดเห็น					ค่าเฉลี่ย	ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน	ระดับความคิดเห็น
	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด			
1.ความสามารถที่จะสร้างสรรค์สิ่งใหม่ ๆ ในการประกอบการ	23.1 (83)	52.2 (188)	22.8 (82)	1.9 (7)	0.0 (0)	3.96	0.73	มาก

ตารางที่ 17 จำนวน ร้อยละ ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับความคิดเห็นของปัจจัยด้าน
ความมีนวัตกรรม (ต่อ)

ความมีนวัตกรรม	ระดับความคิดเห็น					ค่าเฉลี่ย	ค่า เบี่ยงเบน มาตรฐาน	ระดับ ความ คิดเห็น
	มากที่สุด	มาก	ปาน กลาง	น้อย	น้อย ที่สุด			
2.ความรู้ทางด้าน เทคโนโลยีใหม่ ๆ ที่ จะสามารถใช้ในการ พัฒนาการ ประกอบการ	23.3 (84)	56.9 (205)	17.8 (64)	1.9 (7)	0.0 (0)	4.02	0.70	มาก
3.ความคิดที่ทันสมัย เพื่อปรับปรุงและ พัฒนา	25.3 (91)	57.2 (206)	15.6 (56)	1.9 (7)	0.0 (0)	4.06	0.70	มาก
รวม						4.01	0.61	มาก

จากตารางที่ 17 พบว่าจำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามปัจจัยคุณลักษณะ
ของผู้ประกอบการ ด้านความมีนวัตกรรมโดยรวม มีปัจจัยด้านความมีนวัตกรรมในระดับมาก
(ค่าเฉลี่ย เท่ากับ 4.01 ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ 0.61) และเมื่อพิจารณาเป็นรายข้อมี
รายละเอียด ดังนี้

1. ความสามารถที่จะสร้างสรรค์สิ่งใหม่ ๆ ในการประกอบการพบว่า กลุ่มตัวอย่างร้อยละ
23.1 มีระดับความคิดเห็นอยู่ในระดับมากที่สุด กลุ่มตัวอย่างร้อยละ 52.2 มีระดับความคิดเห็นอยู่ใน
ระดับมาก กลุ่มตัวอย่างร้อยละ 22.8 มีระดับความคิดเห็นอยู่ในระดับปานกลาง และกลุ่มตัวอย่างร้อย
ละ 1.9 มีระดับความคิดเห็นอยู่ในระดับน้อย แสดงว่า กลุ่มตัวอย่างเห็นว่าความสามารถที่จะ
สร้างสรรค์สิ่งใหม่ ๆ ในการประกอบการอยู่ในระดับมาก

2. ความรู้ทางด้านเทคโนโลยีใหม่ ๆ ที่จะสามารถใช้ในการพัฒนาการประกอบการพบว่า
กลุ่มตัวอย่างร้อยละ 23.3 มีระดับความคิดเห็นอยู่ในระดับมากที่สุด กลุ่มตัวอย่างร้อยละ 56.9 มี
ระดับความคิดเห็นอยู่ในระดับมาก กลุ่มตัวอย่างร้อยละ 17.8 มีระดับความคิดเห็นอยู่ในระดับปาน
กลาง และกลุ่มตัวอย่างร้อยละ 1.9 มีระดับความคิดเห็นอยู่ในระดับน้อย แสดงว่า กลุ่มตัวอย่างเห็นว่า
ความรู้ทางด้านเทคโนโลยีใหม่ ๆ ที่จะสามารถใช้ในการพัฒนาการประกอบการอยู่ในระดับมาก

3. ความคิดที่ทันสมัย เพื่อปรับปรุงและพัฒนาพบว่า กลุ่มตัวอย่างร้อยละ 25.3 มีระดับความคิดเห็นอยู่ในระดับมากที่สุด กลุ่มตัวอย่างร้อยละ 57.2 มีระดับความคิดเห็นอยู่ในระดับมาก กลุ่มตัวอย่างร้อยละ 15.6 มีระดับความคิดเห็นอยู่ในระดับปานกลาง และกลุ่มตัวอย่างร้อยละ 1.9 มีระดับความคิดเห็นอยู่ในระดับน้อย แสดงว่า กลุ่มตัวอย่างเห็นว่าความคิดที่ทันสมัย เพื่อปรับปรุงและพัฒนาอยู่ในระดับมาก

เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อแล้ว พบว่า ปัจจัยคุณลักษณะของผู้ประกอบการด้านความมีนวัตกรรม มีระดับความคิดเห็นอยู่ในระดับมากที่สุด 3 ข้อ โดยความคิดที่ทันสมัย เพื่อปรับปรุงและพัฒนา มีค่าเฉลี่ยมากที่สุดเท่ากับ 4.06 รองลงมาคือ ความรู้ทางด้านเทคโนโลยีใหม่ ๆ ที่จะสามารถใช้ในการพัฒนาการประกอบการมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.02 และความสามารถที่จะสร้างสรรค์สิ่งใหม่ ๆ ในการประกอบการมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.96

ตารางที่ 18 จำนวน ร้อยละ ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับความคิดเห็นของปัจจัยด้านความกล้าเสี่ยง

ความกล้าเสี่ยง	ระดับความคิดเห็น					ค่าเฉลี่ย	ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน	ระดับความคิดเห็น
	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด			
1.ความกล้าเสี่ยงในการดำเนินการต่าง ๆ มีผลต่อการประกอบการ	28.3 (102)	49.7 (179)	20.8 (75)	1.1 (4)	0.0 (0)	4.05	0.73	มาก
2.การเลือกทำสิ่งที่ท้าทายเพื่อให้ได้มาซึ่งความคุ้มค่า มีผลต่อการประกอบการที่ประสบความสำเร็จ	22.5 (81)	54.7 (197)	21.4 (77)	1.1 (4)	0.3 (1)	3.98	0.71	มาก

ตารางที่ 18 จำนวน ร้อยละ ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับความคิดเห็นของปัจจัยด้าน ความกล้าเสี่ยง (ต่อ)

ความกล้าเสี่ยง	ระดับความคิดเห็น					ค่าเฉลี่ย	ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน	ระดับความคิดเห็น
	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด			
3.ความกล้าที่จะเริ่มทำสิ่งใหม่ ๆ ที่แตกต่าง ส่งผลต่อความสำเร็จของการประกอบการ	30.8 (111)	46.4 (167)	21.4 (77)	1.1 (4)	0.3 (1)	4.06	0.77	มาก
	รวม					4.03	0.63	มาก

จากตารางที่ 18 พบว่าจำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามปัจจัยคุณลักษณะของผู้ประกอบการ ด้านความกล้าเสี่ยงโดยรวม มีปัจจัยด้านความกล้าเสี่ยงในระดับมาก (ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.03 ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ 0.63) และเมื่อพิจารณาเป็นรายข้อมีรายละเอียด ดังนี้

1. ความกล้าเสี่ยงในการดำเนินการต่าง ๆ มีผลต่อการประกอบการพบว่า กลุ่มตัวอย่างร้อยละ 28.3 มีระดับความคิดเห็นอยู่ในระดับมากที่สุด กลุ่มตัวอย่างร้อยละ 49.7 มีระดับความคิดเห็นอยู่ในระดับมาก กลุ่มตัวอย่างร้อยละ 20.8 มีระดับความคิดเห็นอยู่ในระดับปานกลาง และกลุ่มตัวอย่างร้อยละ 1.1 มีระดับความคิดเห็นอยู่ในระดับน้อย แสดงว่า กลุ่มตัวอย่างเห็นว่าความกล้าเสี่ยงในการดำเนินการต่าง ๆ มีผลต่อการประกอบการอยู่ในระดับมาก

2. การเลือกทำสิ่งที่ทำหายนเพื่อให้ได้มาซึ่งความคุ้มค่า มีผลต่อการประกอบการที่ประสบความสำเร็จพบว่า กลุ่มตัวอย่างร้อยละ 22.5 มีระดับความคิดเห็นอยู่ในระดับมากที่สุด กลุ่มตัวอย่างร้อยละ 54.7 มีระดับความคิดเห็นอยู่ในระดับมาก กลุ่มตัวอย่างร้อยละ 21.4 มีระดับความคิดเห็นอยู่ในระดับปานกลาง กลุ่มตัวอย่างร้อยละ 1.1 มีระดับความคิดเห็นอยู่ในระดับน้อย และกลุ่มตัวอย่างร้อยละ 0.3 มีระดับความคิดเห็นอยู่ในระดับน้อยที่สุด แสดงว่า กลุ่มตัวอย่างเห็นว่า การเลือกทำสิ่งที่ทำหายนเพื่อให้ได้มาซึ่งความคุ้มค่า มีผลต่อการประกอบการที่ประสบความสำเร็จอยู่ในระดับมาก

3. ความกล้าที่จะเริ่มทำสิ่งใหม่ ๆ ที่แตกต่าง ส่งผลต่อความสำเร็จของการประกอบการพบว่า กลุ่มตัวอย่างร้อยละ 30.8 มีระดับความคิดเห็นอยู่ในระดับมากที่สุด กลุ่มตัวอย่างร้อยละ 46.4 มีระดับความคิดเห็นอยู่ในระดับมาก กลุ่มตัวอย่างร้อยละ 21.4 มีระดับความคิดเห็นอยู่ในระดับปาน

กลาง กลุ่มตัวอย่างร้อยละ 1.1 มีระดับความคิดเห็นอยู่ในระดับน้อย และกลุ่มตัวอย่างร้อยละ 0.3 มีระดับความคิดเห็นอยู่ในระดับน้อยที่สุด แสดงว่า กลุ่มตัวอย่างเห็นว่าความกล้าที่จะเริ่มทำสิ่งใหม่ ๆ ที่แตกต่าง ส่งผลต่อความสำเร็จของการประกอบการอยู่ในระดับมาก

เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อแล้ว พบว่า ปัจจัยคุณลักษณะของผู้ประกอบการด้านความกล้าเสี่ยง มีระดับความคิดเห็นอยู่ในระดับมากทั้ง 3 ข้อ โดยความกล้าที่จะเริ่มทำสิ่งใหม่ ๆ ที่แตกต่าง ส่งผลต่อความสำเร็จของการประกอบการมีค่าเฉลี่ยมากที่สุดเท่ากับ 4.06 รองลงมาคือ ความกล้าเสี่ยงในการดำเนินการต่าง ๆ มีผลต่อการประกอบการ มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.05 และการเลือกทำสิ่งที่ท้าทายเพื่อให้ได้มาซึ่งความคุ้มค่า มีผลต่อการประกอบการที่ประสบความสำเร็จมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.98

ตารางที่ 19 จำนวน ร้อยละ ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับความคิดเห็นของปัจจัยด้านพฤติกรรมเชิงรุกในการแข่งขัน

พฤติกรรมเชิงรุก ในการแข่งขัน	ระดับความคิดเห็น					ค่าเฉลี่ย	ค่า เบี่ยงเบน มาตรฐาน	ระดับ ความ คิดเห็น
	มาก ที่สุด	มาก	ปาน กลาง	น้อย	น้อย ที่สุด			
1.ความมุ่งมั่นในการ ต่อสู้เพื่อเอาชนะ คู่แข่งทางธุรกิจเป็น สิ่งสำคัญ	26.9 (97)	48.6 (175)	22.2 (80)	1.9 (7)	0.3 (1)	4.00	0.77	มาก
2.การขึ้นขอความ ท ำ ท าย แ ล ะ มี แรงจูงใจทำให้การ ประกอบการเกิด ความสำเร็จ	25.8 (93)	50.6 (182)	21.9 (79)	1.4 (5)	0.3 (1)	4.00	0.75	มาก
3.การดำเนินการโดย ทำให้คู่แข่งรายใหม่ ไม่สามารถเกิดขึ้นได้ มีความสำคัญต่อ ความสำเร็จในการ ประกอบการ	20.0 (72)	47.5 (171)	29.4 (106)	2.2 (8)	0.8 (3)	3.84	0.80	มาก
รวม						3.95	0.65	มาก

จากตารางที่ 19 พบว่าจำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามปัจจัยคุณลักษณะของผู้ประกอบการ ด้านพฤติกรรมเชิงรุกในการแข่งขันโดยรวม มีปัจจัยด้านพฤติกรรมเชิงรุกในการแข่งขันในระดับมาก (ค่าเฉลี่ย เท่ากับ 3.95 ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ 0.65) และเมื่อพิจารณาเป็นรายข้อมีรายละเอียด ดังนี้

1. ความมุ่งมั่นในการต่อสู้เพื่อเอาชนะคู่แข่งทางธุรกิจเป็นสิ่งสำคัญ พบว่า กลุ่มตัวอย่างร้อยละ 26.9 มีระดับความคิดเห็นอยู่ในระดับมากที่สุด กลุ่มตัวอย่างร้อยละ 48.6 มีระดับความคิดเห็นอยู่ในระดับมาก กลุ่มตัวอย่างร้อยละ 22.2 มีระดับความคิดเห็นอยู่ในระดับปานกลาง กลุ่มตัวอย่างร้อยละ 1.9 มีระดับความคิดเห็นอยู่ในระดับน้อย และกลุ่มตัวอย่างร้อยละ 0.3 มีระดับความคิดเห็นอยู่ในระดับน้อยที่สุด แสดงว่า กลุ่มตัวอย่างเห็นว่าความมุ่งมั่นในการต่อสู้เพื่อเอาชนะคู่แข่งทางธุรกิจเป็นสิ่งสำคัญ อยู่ในระดับมาก

2. การขึ้นชอความท้าทายและมีแรงจูงใจทำให้การประกอบการเกิดความสำเเร็จ พบว่า กลุ่มตัวอย่างร้อยละ 25.8 มีระดับความคิดเห็นอยู่ในระดับมากที่สุด กลุ่มตัวอย่างร้อยละ 50.6 มีระดับความคิดเห็นอยู่ในระดับมาก กลุ่มตัวอย่างร้อยละ 21.9 มีระดับความคิดเห็นอยู่ในระดับปานกลาง กลุ่มตัวอย่างร้อยละ 1.4 มีระดับความคิดเห็นอยู่ในระดับน้อย และกลุ่มตัวอย่างร้อยละ 0.8 มีระดับความคิดเห็นอยู่ในระดับน้อยที่สุด แสดงว่า กลุ่มตัวอย่างเห็นว่า การขึ้นชอความท้าทายและมีแรงจูงใจทำให้การประกอบการเกิดความสำเเร็จ อยู่ในระดับมาก

3. การดำเนินการโดยทำให้คู่แข่งรายใหม่ไม่สามารถเกิดขึ้นได้มีความสำคัญต่อความสำเเร็จในการประกอบการ พบว่า กลุ่มตัวอย่างร้อยละ 20.0 มีระดับความคิดเห็นอยู่ในระดับมากที่สุด กลุ่มตัวอย่างร้อยละ 47.5 มีระดับความคิดเห็นอยู่ในระดับมาก กลุ่มตัวอย่างร้อยละ 29.4 มีระดับความคิดเห็นอยู่ในระดับปานกลาง กลุ่มตัวอย่างร้อยละ 2.2 มีระดับความคิดเห็นอยู่ในระดับน้อย และกลุ่มตัวอย่างร้อยละ 0.8 มีระดับความคิดเห็นอยู่ในระดับน้อยที่สุด แสดงว่า กลุ่มตัวอย่างเห็นว่า การดำเนินการโดยทำให้คู่แข่งรายใหม่ไม่สามารถเกิดขึ้นได้มีความสำคัญต่อความสำเเร็จในการประกอบการ อยู่ในระดับมาก

เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อแล้ว พบว่า ปัจจัยคุณลักษณะของผู้ประกอบการด้านพฤติกรรมเชิงรุกในการแข่งขัน มีระดับความคิดเห็นอยู่ในระดับมากที่สุดทั้ง 3 ข้อ โดยความมุ่งมั่นในการต่อสู้เพื่อเอาชนะคู่แข่งทางธุรกิจเป็นสิ่งสำคัญต่อการประกอบการ มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.00 การขึ้นชอความท้าทายและมีแรงจูงใจทำให้การประกอบการเกิดความสำเเร็จ มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.00 และการดำเนินการโดยทำให้คู่แข่งรายใหม่ไม่สามารถเกิดขึ้นได้มีความสำคัญต่อความสำเเร็จในการประกอบการมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.84

ตารางที่ 20 จำนวน ร้อยละ ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับความคิดเห็นของปัจจัยด้าน
ความสม่ำเสมอและใส่ใจในการเรียนรู้

ความสม่ำเสมอและ ใส่ใจในการเรียนรู้	ระดับความคิดเห็น					ค่าเฉลี่ย	ค่า เบี่ยงเบน มาตรฐาน	ระดับ ความ คิดเห็น
	มาก ที่สุด	มาก	ปาน กลาง	น้อย	น้อย ที่สุด			
1.การค้นคว้าและ ศึกษาหาความรู้ที่อยู่ เสมอมีผลต่อ ความสำเร็จของการ ประกอบการ	36.7 (132)	46.1 (166)	14.7 (53)	2.5 (9)	0.0 (0)	4.17	0.77	มาก
2.ความมีวินัย ตลอดเวลาทำให้การ ประกอบการเกิดการ พัฒนา	36.4 (131)	44.4 (160)	17.5 (63)	1.4 (5)	0.3 (1)	4.15	0.77	มาก
3.การใช้ ประสบการณ์จาก ข้อผิดพลาดมา ปรับปรุงการทำงาน ส่งผลต่อความสำเร็จ ในการประกอบการ	35.3 (127)	47.8 (172)	15.3 (55)	1.4 (5)	0.3 (1)	4.16	0.75	มาก
รวม						4.16	0.66	มาก

จากตารางที่ 20 พบว่าจำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามปัจจัยคุณลักษณะ
ของผู้ประกอบการ ด้านความสม่ำเสมอและใส่ใจในการเรียนรู้โดยรวม มีปัจจัยด้านความสม่ำเสมอ
และใส่ใจในการเรียนรู้ในระดับมาก (ค่าเฉลี่ย เท่ากับ 4.16 ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ 0.66) และ
เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อมีรายละเอียด ดังนี้

1. การค้นคว้าและศึกษาหาความรู้อยู่เสมอมีผลต่อความสำเร็จของการประกอบการ พบว่า
กลุ่มตัวอย่างร้อยละ 36.7 มีระดับความคิดเห็นอยู่ในระดับมากที่สุด กลุ่มตัวอย่างร้อยละ 46.1 มี
ระดับความคิดเห็นอยู่ในระดับมาก กลุ่มตัวอย่างร้อยละ 14.7 มีระดับความคิดเห็นอยู่ในระดับปาน

กลาง และกลุ่มตัวอย่างร้อยละ 2.5 มีระดับความคิดเห็นอยู่ในระดับน้อย แสดงว่า กลุ่มตัวอย่างเห็นว่าการค้นคว้าและศึกษาหาความรู้อยู่เสมอมีผลต่อความสำเร็จของการประกอบการ อยู่ในระดับมาก

2. ความมีวินัยตลอดเวลาทำให้การประกอบการเกิดการพัฒนาพบว่า กลุ่มตัวอย่างร้อยละ 36.4 มีระดับความคิดเห็นอยู่ในระดับมากที่สุด กลุ่มตัวอย่างร้อยละ 44.4 มีระดับความคิดเห็นอยู่ในระดับมาก กลุ่มตัวอย่างร้อยละ 17.5 มีระดับความคิดเห็นอยู่ในระดับปานกลาง กลุ่มตัวอย่างร้อยละ 1.4 มีระดับความคิดเห็นอยู่ในระดับน้อย และกลุ่มตัวอย่างร้อยละ 0.3 มีระดับความคิดเห็นอยู่ในระดับน้อยที่สุด แสดงว่า กลุ่มตัวอย่างเห็นว่าการมีวินัยตลอดเวลาทำให้การประกอบการเกิดการพัฒนาอยู่ในระดับมาก

3. การใช้ประสบการณ์จากข้อผิดพลาดมาปรับปรุงการทำงานส่งผลต่อความสำเร็จในการประกอบการ พบว่า กลุ่มตัวอย่างร้อยละ 35.3 มีระดับความคิดเห็นอยู่ในระดับมากที่สุด กลุ่มตัวอย่างร้อยละ 47.8 มีระดับความคิดเห็นอยู่ในระดับมาก กลุ่มตัวอย่างร้อยละ 15.3 มีระดับความคิดเห็นอยู่ในระดับปานกลาง กลุ่มตัวอย่างร้อยละ 1.4 มีระดับความคิดเห็นอยู่ในระดับน้อย และกลุ่มตัวอย่างร้อยละ 0.3 มีระดับความคิดเห็นอยู่ในระดับน้อยที่สุด แสดงว่า กลุ่มตัวอย่างเห็นว่าการใช้ประสบการณ์จากข้อผิดพลาดมาปรับปรุงการทำงานส่งผลต่อความสำเร็จในการประกอบการอยู่ในระดับมาก

เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อแล้ว พบว่า ปัจจัยคุณลักษณะของผู้ประกอบการด้านความสม่ำเสมอและใฝ่ใจในการเรียนรู้ มีระดับความคิดเห็นอยู่ในระดับมากที่สุดทั้ง 3 ข้อ โดยการค้นคว้าและศึกษาหาความรู้อยู่เสมอมีผลต่อความสำเร็จของการประกอบการ มีค่าเฉลี่ยมากที่สุดเท่ากับ 4.17 รองลงมาคือการใช้ประสบการณ์จากข้อผิดพลาดมาปรับปรุงการทำงานส่งผลต่อความสำเร็จในการประกอบการ มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.16 และความมีวินัยตลอดเวลาทำให้การประกอบการเกิดการพัฒนามีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.15

ตารางที่ 21 จำนวน ร้อยละ ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับความคิดเห็นของปัจจัยด้าน
ความต้องการประสบความสำเร็จ

ความต้องการ ประสบความสำเร็จ	ระดับความคิดเห็น					ค่าเฉลี่ย	ค่า เบี่ยงเบน มาตรฐาน	ระดับ ความ คิดเห็น
	มากที่สุด	มาก	ปาน กลาง	น้อย	น้อย ที่สุด			
1.ความมุ่งมั่นและ ความอดทนส่งผลต่อ ความสำเร็จของการ ประกอบการ	35.6 (128)	48.1 (173)	15.3 (55)	1.1 (4)	0.0 (0)	4.18	0.72	มาก
2.ความพยายามที่จะ ประกอบการให้ ประสบความสำเร็จ อย่างสูงที่สุดมี ความสำคัญในการ ประกอบการ	33.3 (120)	48.3 (174)	15.3 (55)	2.8 (10)	0.3 (1)	4.12	0.78	มาก
3.ความภูมิใจใน ความสำเร็จมีผลใน การเริ่มหรือการ ดำเนินกิจการ	32.8 (118)	49.4 (178)	16.4 (59)	1.1 (4)	0.3 (1)	4.13	0.74	มาก
	รวม					4.14	0.66	มาก

จากตารางที่ 21 พบว่าจำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามปัจจัยคุณลักษณะ
ของผู้ประกอบการ ด้านความต้องการประสบความสำเร็จโดยรวม มีปัจจัยด้านความต้องการประสบ
ความสำเร็จในระดับมาก (ค่าเฉลี่ย เท่ากับ 4.14 ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ 0.66) และเมื่อ
พิจารณาเป็นรายข้อมีรายละเอียด ดังนี้

1. ความมุ่งมั่นและความอดทนส่งผลต่อความสำเร็จของการประกอบการ พบว่า กลุ่ม
ตัวอย่างร้อยละ 35.6 มีระดับความคิดเห็นอยู่ในระดับมากที่สุด กลุ่มตัวอย่างร้อยละ 48.1 มีระดับ
ความคิดเห็นอยู่ในระดับมาก กลุ่มตัวอย่างร้อยละ 15.3 มีระดับความคิดเห็นอยู่ในระดับปานกลาง

และกลุ่มตัวอย่างร้อยละ 1.1 มีระดับความคิดเห็นอยู่ในระดับน้อย แสดงว่า กลุ่มตัวอย่างเห็นว่าความมุ่งมั่นและความอดทนส่งผลต่อความสำเร็จของการประกอบการ อยู่ในระดับมาก

2. ความพยายามที่จะประกอบการให้ประสบความสำเร็จอย่างสูงที่สุดมีความสำคัญในการประกอบการ พบว่า กลุ่มตัวอย่างร้อยละ 33.3 มีระดับความคิดเห็นอยู่ในระดับมากที่สุด กลุ่มตัวอย่างร้อยละ 48.3 มีระดับความคิดเห็นอยู่ในระดับมาก กลุ่มตัวอย่างร้อยละ 15.3 มีระดับความคิดเห็นอยู่ในระดับปานกลาง กลุ่มตัวอย่างร้อยละ 2.8 มีระดับความคิดเห็นอยู่ในระดับน้อย และกลุ่มตัวอย่างร้อยละ 0.3 มีระดับความคิดเห็นอยู่ในระดับน้อยที่สุด แสดงว่า กลุ่มตัวอย่างเห็นว่าความพยายามที่จะประกอบการให้ประสบความสำเร็จอย่างสูงที่สุดมีความสำคัญในการประกอบการอยู่ในระดับมาก

3. ความภูมิใจในความสำเร็จมีผลในการเริ่มหรือการดำเนินกิจการ พบว่า กลุ่มตัวอย่างร้อยละ 32.8 มีระดับความคิดเห็นอยู่ในระดับมากที่สุด กลุ่มตัวอย่างร้อยละ 49.4 มีระดับความคิดเห็นอยู่ในระดับมาก กลุ่มตัวอย่างร้อยละ 16.4 มีระดับความคิดเห็นอยู่ในระดับปานกลาง กลุ่มตัวอย่างร้อยละ 1.1 มีระดับความคิดเห็นอยู่ในระดับน้อย และกลุ่มตัวอย่างร้อยละ 0.3 มีระดับความคิดเห็นอยู่ในระดับน้อยที่สุด แสดงว่า กลุ่มตัวอย่างเห็นว่าความภูมิใจในความสำเร็จมีผลในการเริ่มหรือการดำเนินกิจการอยู่ในระดับมาก

เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อแล้ว พบว่า ปัจจัยคุณลักษณะของผู้ประกอบการด้านความต้องการประสบความสำเร็จ มีระดับความคิดเห็นอยู่ในระดับมากที่สุดทั้ง 3 ข้อ โดยความมุ่งมั่นและความอดทนส่งผลต่อความสำเร็จของการประกอบการมีค่าเฉลี่ยมากที่สุดเท่ากับ 4.18 รองลงมาคือ ความภูมิใจในความสำเร็จมีผลในการเริ่มหรือการดำเนินกิจการ มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.13 และความพยายามที่จะประกอบการให้ประสบความสำเร็จอย่างสูงที่สุดมีความสำคัญในการประกอบการมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.12

ตารางที่ 22 จำนวน ร้อยละ ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับความคิดเห็นของปัจจัยด้าน
ความคิดเชิงระบบ

ความคิดเชิงระบบ	ระดับความคิดเห็น					ค่าเฉลี่ย	ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน	ระดับความคิดเห็น
	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด			
1.การทำงานอย่างเป็นขั้น ตอน มีความสำคัญต่อการประกอบการที่ประสบความสำเร็จ	35.8 (129)	49.7 (179)	14.2 (51)	0.3 (1)	0.0 (0)	4.21	0.68	มากที่สุด
2.การมีแผนสำหรับกรณีเร่งด่วนหรือฉุกเฉินทำให้สามารถจัดการเรื่องต่าง ๆ ในการประกอบการได้อย่างเหมาะสม	29.2 (105)	52.5 (189)	16.9 (61)	1.4 (5)	0.0 (0)	4.09	0.71	มาก
3.การประเมินแผนและการดำเนินงานทำให้ทราบและเกิดความพร้อมในการปรับปรุงการประกอบการได้	32.8 (118)	50.0 (180)	15.6 (56)	1.7 (6)	0.0 (0)	4.14	0.73	มาก
รวม						4.15	0.61	มาก

จากตารางที่ 22 พบว่าจำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามปัจจัยคุณลักษณะของผู้ประกอบการ ด้านความคิดเชิงระบบโดยรวม มีปัจจัยด้านความคิดเชิงระบบในระดับมาก (ค่าเฉลี่ย เท่ากับ 4.15 ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ 0.61) และเมื่อพิจารณาเป็นรายข้อมีรายละเอียด ดังนี้

1. การทำงานอย่างเป็นขั้นตอนมีความสำคัญต่อการประกอบกิจการที่ประสบความสำเร็จ พบว่า กลุ่มตัวอย่างร้อยละ 35.8 มีระดับความคิดเห็นอยู่ในระดับมากที่สุด กลุ่มตัวอย่างร้อยละ 49.7 มีระดับความคิดเห็นอยู่ในระดับมาก กลุ่มตัวอย่างร้อยละ 14.2 มีระดับความคิดเห็นอยู่ในระดับปานกลาง และกลุ่มตัวอย่างร้อยละ 0.3 มีระดับความคิดเห็นอยู่ในระดับน้อย แสดงว่า กลุ่มตัวอย่างเห็นว่าการทำงานอย่างเป็นขั้นตอนมีความสำคัญต่อการประกอบกิจการที่ประสบความสำเร็จอยู่ในระดับมากที่สุด

2. การมีแผนสำหรับกรณีเร่งด่วนหรือฉุกเฉินทำให้สามารถจัดการเรื่องต่าง ๆ ในการประกอบกิจการได้อย่างเหมาะสมพบว่า กลุ่มตัวอย่างร้อยละ 29.2 มีระดับความคิดเห็นอยู่ในระดับมากที่สุด กลุ่มตัวอย่างร้อยละ 52.5 มีระดับความคิดเห็นอยู่ในระดับมาก กลุ่มตัวอย่างร้อยละ 16.9 มีระดับความคิดเห็นอยู่ในระดับปานกลาง และกลุ่มตัวอย่างร้อยละ 1.4 มีระดับความคิดเห็นอยู่ในระดับน้อย แสดงว่า กลุ่มตัวอย่างเห็นว่าการมีแผนสำหรับกรณีเร่งด่วนหรือฉุกเฉินทำให้สามารถจัดการเรื่องต่าง ๆ ในการประกอบกิจการได้อย่างเหมาะสมอยู่ในระดับมาก

3. การประเมินแผนและการดำเนินงานทำให้ทราบและเกิดความพร้อมในการปรับปรุงการประกอบกิจการได้ พบว่า กลุ่มตัวอย่างร้อยละ 32.8 มีระดับความคิดเห็นอยู่ในระดับมากที่สุด กลุ่มตัวอย่างร้อยละ 50.0 มีระดับความคิดเห็นอยู่ในระดับมาก กลุ่มตัวอย่างร้อยละ 15.6 มีระดับความคิดเห็นอยู่ในระดับปานกลาง และกลุ่มตัวอย่างร้อยละ 1.7 มีระดับความคิดเห็นอยู่ในระดับน้อย แสดงว่า กลุ่มตัวอย่างเห็นว่าการประเมินแผนและการดำเนินงานทำให้ทราบและเกิดความพร้อมในการปรับปรุงการประกอบกิจการได้อยู่ในระดับมาก

เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อแล้ว พบว่า ปัจจัยคุณลักษณะของผู้ประกอบการด้านความคิดเชิงระบบ มีระดับความคิดเห็นอยู่ในระดับมากที่สุด ได้แก่ การทำงานอย่างเป็นขั้นตอนมีความสำคัญต่อการประกอบกิจการที่ประสบความสำเร็จ มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.21 ระดับความคิดเห็นอยู่ในระดับมาก ได้แก่ การประเมินแผนและการดำเนินงานทำให้ทราบและเกิดความพร้อมในการปรับปรุงการประกอบกิจการได้ มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.14 และการมีแผนสำหรับกรณีเร่งด่วนหรือฉุกเฉินทำให้สามารถจัดการเรื่องต่าง ๆ ในการประกอบกิจการได้อย่างเหมาะสมมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.09

ตารางที่ 23 จำนวน ร้อยละ ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับความคิดเห็นของปัจจัยด้าน
ความมีทักษะการสื่อสาร

ความมีทักษะการ สื่อสาร	ระดับความคิดเห็น					ค่าเฉลี่ย	ค่า เบี่ยงเบน มาตรฐาน	ระดับ ความ คิดเห็น
	มาก ที่สุด	มาก	ปาน กลาง	น้อย	น้อย ที่สุด			
1.การเผยแพร่ ข่าวสารเกี่ยวกับการ ปฏิบัติงานอย่าง ทั่วถึงทำให้การ ประกอบการเกิด ประสิทธิภาพ	31.1 (112)	48.6 (175)	18.9 (68)	1.1 (4)	0.3 (1)	4.09	0.75	มาก
2.การสื่อสารอย่าง ถูกต้อง เข้าใจตรงกัน ทำ ให้ ก ิ ด ประสิทธิภาพและ ประสบความสำเร็จ ในการประกอบการ	34.7 (125)	46.9 (169)	16.9 (61)	1.4 (5)	0.0 (0)	4.15	0.74	มาก
3.การแลกเปลี่ยน ข้อมูลอย่าง ตรงไปตรงมา สามารถสร้างความ เชื่อมั่นในการ ประกอบการ	34.2 (123)	46.4 (167)	17.2 (62)	1.9 (7)	0.3 (1)	4.12	0.78	มาก
รวม						4.12	0.67	มาก

จากตารางที่ 23 พบว่าจำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามปัจจัยคุณลักษณะ
ของผู้ประกอบการ ด้านความมีทักษะการสื่อสารโดยรวม มีปัจจัยด้านความมีทักษะการสื่อสารใน
ระดับมาก (ค่าเฉลี่ย เท่ากับ 4.12 ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ 0.67) และเมื่อพิจารณาเป็นรายข้อมี
รายละเอียด ดังนี้

1. การเผยแพร่ข่าวสารเกี่ยวกับการปฏิบัติงานอย่างทั่วถึงทำให้การประกอบการเกิดประสิทธิภาพ พบว่า กลุ่มตัวอย่างร้อยละ 31.1 มีระดับความคิดเห็นอยู่ในระดับมากที่สุด กลุ่มตัวอย่างร้อยละ 48.6 มีระดับความคิดเห็นอยู่ในระดับมาก กลุ่มตัวอย่างร้อยละ 18.9 มีระดับความคิดเห็นอยู่ในระดับปานกลาง กลุ่มตัวอย่างร้อยละ 1.1 มีระดับความคิดเห็นอยู่ในระดับน้อย และกลุ่มตัวอย่างร้อยละ 0.3 มีระดับความคิดเห็นอยู่ในระดับน้อยที่สุด แสดงว่า กลุ่มตัวอย่างเห็นว่าการเผยแพร่ข่าวสารเกี่ยวกับการปฏิบัติงานอย่างทั่วถึงทำให้การประกอบการเกิดประสิทธิภาพอยู่ในระดับมาก

2. การสื่อสารอย่างถูกต้อง เข้าใจตรงกันทำให้เกิดประสิทธิภาพและประสบความสำเร็จในการประกอบการ พบว่า กลุ่มตัวอย่างร้อยละ 34.7 มีระดับความคิดเห็นอยู่ในระดับมากที่สุด กลุ่มตัวอย่างร้อยละ 46.9 มีระดับความคิดเห็นอยู่ในระดับมาก กลุ่มตัวอย่างร้อยละ 16.9 มีระดับความคิดเห็นอยู่ในระดับปานกลาง และกลุ่มตัวอย่างร้อยละ 1.4 มีระดับความคิดเห็นอยู่ในระดับน้อย แสดงว่า กลุ่มตัวอย่างเห็นว่าการสื่อสารอย่างถูกต้อง เข้าใจตรงกันทำให้เกิดประสิทธิภาพและประสบความสำเร็จในการประกอบการอยู่ในระดับมาก

3. การแลกเปลี่ยนข้อมูลอย่างตรงไปตรงมาสามารถสร้างความเชื่อมั่นในการประกอบการ พบว่า กลุ่มตัวอย่างร้อยละ 34.2 มีระดับความคิดเห็นอยู่ในระดับมากที่สุด กลุ่มตัวอย่างร้อยละ 46.4 มีระดับความคิดเห็นอยู่ในระดับมาก กลุ่มตัวอย่างร้อยละ 17.2 มีระดับความคิดเห็นอยู่ในระดับปานกลาง กลุ่มตัวอย่างร้อยละ 1.9 มีระดับความคิดเห็นอยู่ในระดับน้อย และกลุ่มตัวอย่างร้อยละ 0.3 มีระดับความคิดเห็นอยู่ในระดับน้อยที่สุด แสดงว่า กลุ่มตัวอย่างเห็นว่าการแลกเปลี่ยนข้อมูลอย่างตรงไปตรงมาสามารถสร้างความเชื่อมั่นในการประกอบการอยู่ในระดับมาก

เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อแล้ว พบว่า ปัจจัยคุณลักษณะของผู้ประกอบการด้านความมีทักษะการสื่อสาร มีระดับความคิดเห็นอยู่ในระดับมากที่สุดทั้ง 3 ข้อ โดยการสื่อสารอย่างถูกต้อง เข้าใจตรงกันทำให้เกิดประสิทธิภาพและประสบความสำเร็จในการประกอบการมีค่าเฉลี่ยมากที่สุดเท่ากับ 4.15 รองลงมาคือ การแลกเปลี่ยนข้อมูลอย่างตรงไปตรงมาสามารถสร้างความเชื่อมั่นในการประกอบการมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.12 และการเผยแพร่ข่าวสารเกี่ยวกับการปฏิบัติงานอย่างทั่วถึงทำให้การประกอบการเกิดประสิทธิภาพมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.09

ปัจจัยด้านทุนทางเศรษฐกิจ ประกอบด้วย ทุนทางกายภาพ ทุนหรือสินทรัพย์ทางการเงิน ทุนที่จับต้องไม่ได้ แต่สามารถอ้างสิทธิประโยชน์ได้ในอนาคต และแรงงานและทรัพยากรมนุษย์

ตารางที่ 24 จำนวน ร้อยละ ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับความคิดเห็นของปัจจัยด้าน
ทุนทางกายภาพ

ทุนทางกายภาพ	ระดับความคิดเห็น					ค่าเฉลี่ย	ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน	ระดับความคิดเห็น
	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด			
1.การมีสินทรัพย์ถาวร (เช่น ที่ดิน อาคาร) เป็นของตนเองทำให้เกิดโอกาสในการประกอบการมากขึ้น	38.6 (139)	41.7 (150)	18.3 (66)	1.4 (5)	0.0 (0)	4.18	0.77	มาก
2.สินทรัพย์โครงสร้างพื้นฐาน (เช่น การขนส่ง สาธารณูปโภค) เป็นสิ่งสำคัญที่สนับสนุนให้การดำเนินกิจการเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ	36.4 (131)	45.8 (165)	15.8 (57)	1.9 (7)	0.0 (0)	4.17	0.76	มาก
รวม						4.17	0.71	มาก

จากตารางที่ 24 พบว่าจำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามปัจจัยทุนทางเศรษฐกิจ ด้านทุนทางกายภาพโดยรวม มีปัจจัยด้านทุนทางกายภาพในระดับมาก (ค่าเฉลี่ย เท่ากับ 4.17 ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ 0.71) และเมื่อพิจารณาเป็นรายข้อมีรายละเอียด ดังนี้

1. การมีสินทรัพย์ถาวรเป็นของตนเองทำให้เกิดโอกาสในการประกอบการมากขึ้น พบว่ากลุ่มตัวอย่างร้อยละ 38.6 มีระดับความคิดเห็นอยู่ในระดับมากที่สุด กลุ่มตัวอย่างร้อยละ 41.7 มีระดับความคิดเห็นอยู่ในระดับมาก กลุ่มตัวอย่างร้อยละ 18.3 มีระดับความคิดเห็นอยู่ในระดับปานกลาง และกลุ่มตัวอย่างร้อยละ 1.4 มีระดับความคิดเห็นอยู่ในระดับน้อย แสดงว่า กลุ่มตัวอย่างเห็นว่าการมีสินทรัพย์ถาวรเป็นของตนเองทำให้เกิดโอกาสในการประกอบการมากขึ้นอยู่ในระดับมาก

2. สินทรัพย์โครงสร้างพื้นฐาน (เช่น การขนส่ง สาธารณูปโภค) เป็นสิ่งสำคัญที่สนับสนุนให้การดำเนินกิจการเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ พบว่า กลุ่มตัวอย่างร้อยละ 36.4 มีระดับความคิดเห็นอยู่ในระดับมากที่สุด กลุ่มตัวอย่างร้อยละ 45.8 มีระดับความคิดเห็นอยู่ในระดับมาก กลุ่มตัวอย่างร้อยละ 15.8 มีระดับความคิดเห็นอยู่ในระดับปานกลาง และกลุ่มตัวอย่างร้อยละ 1.9 มีระดับความคิดเห็นอยู่ในระดับน้อย แสดงว่า กลุ่มตัวอย่างเห็นว่าสินทรัพย์โครงสร้างพื้นฐาน เป็นสิ่งสำคัญที่สนับสนุนให้การดำเนินกิจการเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพอยู่ในระดับมาก

เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อแล้ว พบว่า ปัจจัยทุนทางเศรษฐกิจด้านทุนทางกายภาพมีระดับความคิดเห็นอยู่ในระดับมากที่สุด 2 ข้อ โดยการมีสินทรัพย์ถาวร เป็นของตนเองทำให้เกิดโอกาสในการประกอบการมากขึ้นมีค่าเฉลี่ยมากที่สุดเท่ากับ 4.18 และสินทรัพย์โครงสร้างพื้นฐาน เป็นสิ่งสำคัญที่สนับสนุนให้การดำเนินกิจการเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.17

ตารางที่ 25 จำนวน ร้อยละ ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับความคิดเห็นของปัจจัยด้านทุนหรือสินทรัพย์ทางการเงิน

ทุนหรือสินทรัพย์ทางการเงิน	ระดับความคิดเห็น					ค่าเฉลี่ย	ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน	ระดับความคิดเห็น
	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด			
1. การมีเงินทุนหมุนเวียนสำรองทำให้การประกอบการมีความเสถียรภาพมากยิ่งขึ้น	38.9 (140)	43.1 (155)	16.1 (58)	1.7 (6)	0.3 (1)	4.19	0.78	มาก
2. สินทรัพย์ทางการเงินเป็นสิ่งแสดงความน่าเชื่อถือ ทำให้การทำธุรกรรมและการประกอบการสามารถดำเนินได้อย่างสะดวกและราบรื่น	35.0 (126)	47.8 (172)	14.2 (51)	2.8 (10)	0.3 (1)	4.14	0.78	มาก
รวม						4.17	0.72	มาก

จากตารางที่ 25 พบว่าจำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามปัจจัยทุนทางเศรษฐกิจ ด้านทุนหรือสินทรัพย์ทางการเงินโดยรวม มีปัจจัยด้านทุนหรือสินทรัพย์ทางการเงินในระดับมาก (ค่าเฉลี่ย เท่ากับ 4.17 ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ 0.72) และเมื่อพิจารณาเป็นรายข้อมีรายละเอียด ดังนี้

1. การมีเงินทุนหมุนเวียนสำรองทำให้การประกอบการมีความเสถียรภาพมากยิ่งขึ้น พบว่ากลุ่มตัวอย่างร้อยละ 38.9 มีระดับความคิดเห็นอยู่ในระดับมากที่สุด กลุ่มตัวอย่างร้อยละ 43.1 มีระดับความคิดเห็นอยู่ในระดับมาก กลุ่มตัวอย่างร้อยละ 16.1 มีระดับความคิดเห็นอยู่ในระดับปานกลาง กลุ่มตัวอย่างร้อยละ 1.7 มีระดับความคิดเห็นอยู่ในระดับน้อย และกลุ่มตัวอย่างร้อยละ 0.3 มีระดับความคิดเห็นอยู่ในระดับน้อยที่สุด แสดงว่า กลุ่มตัวอย่างเห็นว่าการมีเงินทุนหมุนเวียนสำรองทำให้การประกอบการมีความเสถียรภาพมากยิ่งขึ้นอยู่ในระดับมาก

2. สินทรัพย์ทางการเงินเป็นสิ่งแสดงความน่าเชื่อถือ ทำให้การทำธุรกรรมและการประกอบการสามารถดำเนินได้อย่างสะดวกและราบรื่นพบว่า กลุ่มตัวอย่างร้อยละ 35.0 มีระดับความคิดเห็นอยู่ในระดับมากที่สุด กลุ่มตัวอย่างร้อยละ 47.8 มีระดับความคิดเห็นอยู่ในระดับมาก กลุ่มตัวอย่างร้อยละ 14.2 มีระดับความคิดเห็นอยู่ในระดับปานกลาง กลุ่มตัวอย่างร้อยละ 2.8 มีระดับความคิดเห็นอยู่ในระดับน้อย และกลุ่มตัวอย่างร้อยละ 0.3 มีระดับความคิดเห็นอยู่ในระดับน้อยที่สุด แสดงว่า กลุ่มตัวอย่างเห็นว่สินทรัพย์ทางการเงินเป็นสิ่งแสดงความน่าเชื่อถือ ทำให้การทำธุรกรรมและการประกอบการสามารถดำเนินได้อย่างสะดวกและราบรื่นอยู่ในระดับมาก

เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อแล้ว พบว่า ปัจจัยทุนทางเศรษฐกิจด้านทุนหรือสินทรัพย์ทางการเงิน มีระดับความคิดเห็นอยู่ในระดับมากที่สุด 2 ข้อ โดยการมีเงินทุนหมุนเวียนสำรองทำให้การประกอบการมีความเสถียรภาพมากยิ่งขึ้นมีค่าเฉลี่ยมากที่สุดเท่ากับ 4.19 และสินทรัพย์ทางการเงินเป็นสิ่งแสดงความน่าเชื่อถือ ทำให้การทำธุรกรรมและการประกอบการสามารถดำเนินได้อย่างสะดวกและราบรื่นมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.14

ตารางที่ 26 จำนวน ร้อยละ ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับความคิดเห็นของปัจจัยด้าน
ทุนที่จับต้องไม่ได้ แต่สามารถอ้างสิทธิประโยชน์ได้ในอนาคต

ทุนที่จับต้องไม่ได้ แต่ สามารถอ้างสิทธิ ประโยชน์ได้ใน อนาคต	ระดับความคิดเห็น					ค่าเฉลี่ย	ค่า เบี่ยงเบน มาตรฐาน	ระดับ ความ คิดเห็น
	มาก ที่สุด	มาก	ปาน กลาง	น้อย	น้อย ที่สุด			
1.การสร้างลิขสิทธิ์หรือเครื่องหมายการค้าเป็นของตนเอง ทำให้มีโอกาสที่จะสร้างจุดเด่นให้กับองค์กรธุรกิจ	36.7 (132)	48.3 (174)	14.7 (53)	0.3 (1)	0.0 (0)	4.21	0.69	มาก ที่สุด
2.ทุนด้านนวัตกรรมเป็นปัจจัยสำคัญในการเพิ่มศักยภาพทางเศรษฐกิจและการแข่งขัน รวมถึงการพัฒนาปัจจัยต่าง ๆ ในองค์กรธุรกิจให้มีประสิทธิภาพ	33.1 (119)	52.8 (190)	13.3 (48)	0.8 (3)	0.0 (0)	4.18	0.68	มาก
รวม						4.20	0.61	มาก

จากตารางที่ 26 พบว่าจำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามปัจจัยทุนทางเศรษฐกิจ ด้านทุนที่จับต้องไม่ได้ แต่สามารถอ้างสิทธิประโยชน์ได้ในอนาคตโดยรวม มีปัจจัยด้านทุนที่จับต้องไม่ได้ แต่สามารถอ้างสิทธิประโยชน์ได้ในอนาคตในระดับมาก (ค่าเฉลี่ย เท่ากับ 4.20 ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ 0.61) และเมื่อพิจารณาเป็นรายข้อมีรายละเอียด ดังนี้

1. การสร้างลิขสิทธิ์หรือเครื่องหมายการค้าเป็นของตนเอง ทำให้มีโอกาสที่จะสร้างจุดเด่นให้กับองค์กรธุรกิจพบว่า กลุ่มตัวอย่างร้อยละ 36.7 มีระดับความคิดเห็นอยู่ในระดับมากที่สุด กลุ่มตัวอย่างร้อยละ 48.3 มีระดับความคิดเห็นอยู่ในระดับมาก กลุ่มตัวอย่างร้อยละ 14.7 มีระดับความ

คิดเห็นอยู่ในระดับปานกลาง และกลุ่มตัวอย่างร้อยละ 0.3 มีระดับความคิดเห็นอยู่ในระดับน้อย แสดงว่า กลุ่มตัวอย่างเห็นว่าการสร้างลิขสิทธิ์หรือเครื่องหมายการค้าเป็นของตนเอง ทำให้มีโอกาสที่จะสร้างจุดเด่นให้กับองค์กรธุรกิจอยู่ในระดับมากที่สุด

2. ทูнд้านนวัตกรรม เป็นปัจจัยสำคัญในการเพิ่มศักยภาพทางเศรษฐกิจและการแข่งขัน รวมถึงการพัฒนาปัจจัยต่าง ๆ ในองค์กรธุรกิจให้มีประสิทธิภาพพบว่า กลุ่มตัวอย่างร้อยละ 33.1 มีระดับความคิดเห็นอยู่ในระดับมากที่สุด กลุ่มตัวอย่างร้อยละ 52.8 มีระดับความคิดเห็นอยู่ในระดับมาก กลุ่มตัวอย่างร้อยละ 13.3 มีระดับความคิดเห็นอยู่ในระดับปานกลาง และกลุ่มตัวอย่างร้อยละ 0.8 มีระดับความคิดเห็นอยู่ในระดับน้อย แสดงว่า กลุ่มตัวอย่างเห็นว่าทูнд้านนวัตกรรม เป็นปัจจัยสำคัญในการเพิ่มศักยภาพทางเศรษฐกิจและการแข่งขัน รวมถึงการพัฒนาปัจจัยต่าง ๆ ในองค์กรธุรกิจให้มีประสิทธิภาพอยู่ในระดับมาก

เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อแล้ว พบว่า ปัจจัยทุนทางเศรษฐกิจด้านทุนที่จับต้องไม่ได้ แต่สามารถอ้างสิทธิประโยชน์ได้ในอนาคตมีระดับความคิดเห็นอยู่ในระดับมากที่สุด คือ การสร้างลิขสิทธิ์หรือเครื่องหมายการค้าเป็นของตนเอง ทำให้มีโอกาสที่จะสร้างจุดเด่นให้กับองค์กรธุรกิจมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.21 และมีระดับความคิดเห็นอยู่ในระดับมาก คือ ทูнд้านนวัตกรรมเป็นปัจจัยสำคัญในการเพิ่มศักยภาพทางเศรษฐกิจและการแข่งขัน รวมถึงการพัฒนาปัจจัยต่าง ๆ ในองค์กรธุรกิจให้มีประสิทธิภาพมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.18

ตารางที่ 27 จำนวน ร้อยละ ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับความคิดเห็นของปัจจัยด้านแรงงานและทรัพยากรมนุษย์

แรงงานและ ทรัพยากรมนุษย์	ระดับความคิดเห็น					ค่าเฉลี่ย	ค่า เบี่ยงเบน มาตรฐาน	ระดับ ความ คิดเห็น
	มากที่สุด	มาก	ปาน กลาง	น้อย	น้อย ที่สุด			
1. การปลูกฝัง คุณธรรมและ วัฒนธรรมเป็นสิ่ง สำคัญในการ สนับสนุนการเพิ่ม ประสิทธิภาพในการ ประกอบกร	36.9 (133)	48.1 (173)	13.3 (48)	1.7 (6)	0.0 (0)	4.20	0.73	มาก

ตารางที่ 27 จำนวน ร้อยละ ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับความคิดเห็นของปัจจัยด้าน
แรงงานและทรัพยากรมนุษย์ (ต่อ)

แรงงานและ ทรัพยากรมนุษย์	ระดับความคิดเห็น					ค่าเฉลี่ย	ค่า เบี่ยงเบน มาตรฐาน	ระดับ ความ คิดเห็น
	มาก ที่สุด	มาก	ปาน กลาง	น้อย	น้อย ที่สุด			
2.การพัฒนาแรงงาน และทรัพยากรมนุษย์ ก็ ส่งผล ให้ การ ประกอบการเกิดการ พัฒนา	40.0 (144)	44.7 (161)	14.2 (51)	1.1 (4)	0.0 (0)	4.24	0.73	มาก ที่สุด
	รวม					4.22	0.68	มาก ที่สุด

จากตารางที่ 27 พบว่าจำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามปัจจัยทุนทาง
เศรษฐกิจ ด้านแรงงานและทรัพยากรมนุษย์โดยรวม มีปัจจัยด้านแรงงานและทรัพยากรมนุษย์ใน
ระดับมากที่สุด (ค่าเฉลี่ย เท่ากับ 4.22 ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ 0.68) และเมื่อพิจารณาเป็นราย
ข้อมีรายละเอียด ดังนี้

1. การปลูกฝังคุณธรรมและวัฒนธรรมเป็นสิ่งสำคัญในการสนับสนุนการเพิ่มประสิทธิภาพใน
การประกอบการ พบว่า กลุ่มตัวอย่างร้อยละ 36.9 มีระดับความคิดเห็นอยู่ในระดับมากที่สุด กลุ่ม
ตัวอย่างร้อยละ 48.1 มีระดับความคิดเห็นอยู่ในระดับมาก กลุ่มตัวอย่างร้อยละ 13.3 มีระดับความ
คิดเห็นอยู่ในระดับปานกลาง และกลุ่มตัวอย่างร้อยละ 1.7 มีระดับความคิดเห็นอยู่ในระดับน้อย
แสดงว่า กลุ่มตัวอย่างเห็นว่าการปลูกฝังคุณธรรมและวัฒนธรรมเป็นสิ่งสำคัญในการสนับสนุนการเพิ่ม
ประสิทธิภาพในการประกอบการอยู่ในระดับมาก

2. การพัฒนาแรงงานและทรัพยากรมนุษย์ส่งผลให้การประกอบการเกิดการพัฒนา พบว่า
กลุ่มตัวอย่างร้อยละ 40.0 มีระดับความคิดเห็นอยู่ในระดับมากที่สุด กลุ่มตัวอย่างร้อยละ 44.7 มี
ระดับความคิดเห็นอยู่ในระดับมาก กลุ่มตัวอย่างร้อยละ 14.2 มีระดับความคิดเห็นอยู่ในระดับปาน
กลาง และกลุ่มตัวอย่างร้อยละ 1.1 มีระดับความคิดเห็นอยู่ในระดับน้อย แสดงว่า กลุ่มตัวอย่างเห็นว่
การพัฒนาแรงงานและทรัพยากรมนุษย์ส่งผลให้การประกอบการเกิดการพัฒนาอยู่ในระดับมากที่สุด

เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อแล้ว พบว่า ปัจจัยแรงงานและทรัพยากรมนุษย์มีระดับความคิดเห็นอยู่ในระดับมากที่สุด คือ การพัฒนาแรงงานและทรัพยากรมนุษย์ส่งผลให้การประกอบการเกิดการพัฒนามีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.24 และมีระดับความคิดเห็นอยู่ในระดับมาก คือ การปลูกฝังคุณธรรมและวัฒนธรรมเป็นสิ่งสำคัญในการสนับสนุนการเพิ่มประสิทธิภาพในการประกอบการมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.20

1.3 ข้อมูลด้านการเป็นผู้ประกอบการรุ่นเยาว์ของนักศึกษา

การวิเคราะห์ด้านการเป็นผู้ประกอบการรุ่นเยาว์ของนักศึกษาคณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยศิลปากร วิทยาเขตสารสนเทศเพชรบุรี มีการวิเคราะห์ข้อมูลด้วยสถิติเชิงพรรณนา โดยมีรายละเอียดดังนี้

ตารางที่ 28 จำนวน ร้อยละ ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับความคิดเห็นของการเป็นผู้ประกอบการรุ่นเยาว์

การเป็นผู้ประกอบการรุ่นเยาว์	ระดับความคิดเห็น					ค่าเฉลี่ย	ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน	ระดับความคิดเห็น
	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด			
1.มีความเชื่อและศรัทธาในสิ่งที่ทำ จะเป็นแรงผลักดันไปสู่การพัฒนาและความสำเร็จ	28.6 (103)	58.1 (209)	13.1 (47)	0.3 (1)	0.0 (0)	4.15	0.64	มาก
2.การประกอบการในสิ่งที่ถนัด สอดคล้องกับสภาพแวดล้อม และดำเนินการอย่างค่อยเป็นค่อยไป จะเป็นทางเลือกที่สำคัญไปจะนำไปสู่ความสำเร็จ	36.1 (130)	49.2 (177)	14.2 (51)	0.6 (2)	0.0 (0)	4.21	0.69	มากที่สุด

ตารางที่ 28 จำนวน ร้อยละ ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับความคิดเห็นของการเป็น
ผู้ประกอบการรุ่นใหม่ (ต่อ)

การเป็น ผู้ประกอบการรุ่น เยาว์	ระดับความคิดเห็น					ค่าเฉลี่ย	ค่า เบี่ยงเบน มาตรฐาน	ระดับ ความ คิดเห็น
	มาก ที่สุด	มาก	ปาน กลาง	น้อย	น้อย ที่สุด			
3.การเริ่มสำรวจและ ปรับเปลี่ยนให้ สอดคล้องกับตลาดที่ ต้องการ เป็นการลด ความเสี่ยงที่อาจ เกิดขึ้นในการ ประกอบการ	30.3 (109)	53.1 (191)	15.3 (55)	1.4 (5)	0.0 (0)	4.12	0.71	มาก
4.ความซื่อสัตย์ต่อ ทุก ๆ สิ่ง เป็นสิ่ง สำคัญที่จะทำให้เกิด ความน่าเชื่อถือและ ความมั่นคงในการ ประกอบการ	40.3 (145)	45.8 (165)	13.3 (48)	0.6 (2)	0.0 (0)	4.26	0.70	มาก ที่สุด
5.การใช้สื่อสังคม อย่างเหมาะสมจะทำ ให้เกิดประโยชน์ต่อ การประกอบการ	35.6 (128)	48.6 (175)	14.2 (51)	1.4 (5)	0.3 (1)	4.18	0.74	มาก
6.การมีที่ปรึกษาที่ดี ในการเริ่มต้น ประกอบการ จะทำ ให้เกิดมุมมองและ เกิดความรอบคอบ ต่อการตัดสินใจมาก ขึ้น	36.4 (131)	45.8 (165)	15.3 (55)	2.5 (9)	0.0 (0)	4.16	0.77	มาก

ตารางที่ 28 จำนวน ร้อยละ ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับความคิดเห็นของการเป็น
ผู้ประกอบการรุ่นใหม่ (ต่อ)

การเป็น ผู้ประกอบการรุ่น เยาว์	ระดับความคิดเห็น					ค่าเฉลี่ย	ค่า เบี่ยงเบน มาตรฐาน	ระดับ ความ คิดเห็น
	มากที่สุด	มาก	ปาน กลาง	น้อย	น้อย ที่สุด			
7.การมีทักษะด้าน เทคนิคและการตลาด ทำให้ผู้ประกอบการ สามารถดำเนินการ ได้อย่างเต็มที่	37.8 (136)	44.7 (161)	16.1 (58)	1.4 (5)	0.0 (0)	4.19	0.75	มาก
8.การทำการทดลอง และพิจารณาว่าสิ่งใด เหมาะสมสำหรับ ธุรกิจ ทำให้การ ประกอบการมี แนวทางชัดเจน ไม่ ทำให้การดำเนินการ ต่าง ๆ เสียเวลาโดย เปล่าประโยชน์	34.7 (125)	49.2 (177)	15.3 (55)	0.8 (3)	0.0 (0)	4.18	0.71	มาก
รวม						4.19	0.60	มาก

จากตารางที่ 28 พบว่าจำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่าง ในเรื่องของการเป็น
ผู้ประกอบการรุ่นใหม่โดยรวม มีระดับความคิดเห็นอยู่ในระดับมาก (ค่าเฉลี่ย เท่ากับ 4.19 ค่า
เบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ 0.60) และเมื่อพิจารณาเป็นรายข้อมีรายละเอียด ดังนี้

1. ความเชื่อและความศรัทธาในสิ่งที่ตนเองกำลังทำ จะเป็นแรงผลักดันไปสู่การพัฒนาและ
ความสำเร็จ พบว่า กลุ่มตัวอย่างร้อยละ 28.6 มีระดับความคิดเห็นอยู่ในระดับมากที่สุด กลุ่มตัวอย่าง
ร้อยละ 58.1 มีระดับความคิดเห็นอยู่ในระดับมาก กลุ่มตัวอย่างร้อยละ 13.1 มีระดับความคิดเห็นอยู่
ในระดับปานกลาง และกลุ่มตัวอย่างร้อยละ 0.3 มีระดับความคิดเห็นอยู่ในระดับน้อย แสดงว่า กลุ่ม

ตัวอย่างเห็นว่าความเชื่อและความศรัทธาในสิ่งที่ตนเองกำลังทำ จะเป็นแรงผลักดันไปสู่การพัฒนา และความสำเร็จอยู่ในระดับมาก โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.15 และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ 0.64

2. การประกอบการในสิ่งที่ถนัด สอดคล้องกับสภาพแวดล้อมและความเป็นจริง และดำเนินการอย่างค่อยเป็นค่อยไป จะเป็นทางเลือกที่สำคัญไปจะนำไปสู่ความสำเร็จ พบว่า กลุ่มตัวอย่างร้อยละ 36.1 มีระดับความคิดเห็นอยู่ในระดับมากที่สุด กลุ่มตัวอย่างร้อยละ 49.2 มีระดับความคิดเห็นอยู่ในระดับมาก กลุ่มตัวอย่างร้อยละ 14.2 มีระดับความคิดเห็นอยู่ในระดับปานกลาง และกลุ่มตัวอย่างร้อยละ 0.6 มีระดับความคิดเห็นอยู่ในระดับน้อย แสดงว่า กลุ่มตัวอย่างเห็นว่าการประกอบการในสิ่งที่ถนัด สอดคล้องกับสภาพแวดล้อมและความเป็นจริง และดำเนินการอย่างค่อยเป็นค่อยไป จะเป็นทางเลือกที่สำคัญไปจะนำไปสู่ความสำเร็จอยู่ในระดับมากที่สุด โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.21 และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ 0.69

3. มีการเริ่มสำรวจและปรับเปลี่ยนให้สอดคล้องกับตลาดที่ต้องการ เป็นการลดความเสี่ยงที่อาจเกิดขึ้นในการประกอบการ พบว่า กลุ่มตัวอย่างร้อยละ 30.3 มีระดับความคิดเห็นอยู่ในระดับมากที่สุด กลุ่มตัวอย่างร้อยละ 53.1 มีระดับความคิดเห็นอยู่ในระดับมาก กลุ่มตัวอย่างร้อยละ 15.3 มีระดับความคิดเห็นอยู่ในระดับปานกลาง และกลุ่มตัวอย่างร้อยละ 1.4 มีระดับความคิดเห็นอยู่ในระดับน้อย แสดงว่า กลุ่มตัวอย่างเห็นว่าการเริ่มสำรวจและปรับเปลี่ยนให้สอดคล้องกับตลาดที่ต้องการ เป็นการลดความเสี่ยงที่อาจเกิดขึ้นในการประกอบการอยู่ในระดับมาก โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.12 และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ 0.71

4. ความซื่อสัตย์ต่อทุก ๆ สิ่ง เป็นสิ่งสำคัญที่จะทำให้เกิดความน่าเชื่อถือและความมั่นคงในการประกอบการ พบว่า กลุ่มตัวอย่างร้อยละ 40.3 มีระดับความคิดเห็นอยู่ในระดับมากที่สุด กลุ่มตัวอย่างร้อยละ 45.8 มีระดับความคิดเห็นอยู่ในระดับมาก กลุ่มตัวอย่างร้อยละ 13.3 มีระดับความคิดเห็นอยู่ในระดับปานกลาง และกลุ่มตัวอย่างร้อยละ 0.6 มีระดับความคิดเห็นอยู่ในระดับน้อย แสดงว่า กลุ่มตัวอย่างเห็นว่าความซื่อสัตย์ต่อทุก ๆ สิ่ง เป็นสิ่งสำคัญที่จะทำให้เกิดความน่าเชื่อถือและความมั่นคงในการประกอบการอยู่ในระดับมากที่สุด โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.26 และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ 0.70

5. การใช้สื่อสังคมอย่างเหมาะสมจะทำให้เกิดประโยชน์ต่อการประกอบการ พบว่า กลุ่มตัวอย่างร้อยละ 35.6 มีระดับความคิดเห็นอยู่ในระดับมากที่สุด กลุ่มตัวอย่างร้อยละ 48.6 มีระดับความคิดเห็นอยู่ในระดับมาก กลุ่มตัวอย่างร้อยละ 14.2 มีระดับความคิดเห็นอยู่ในระดับปานกลาง กลุ่มตัวอย่างร้อยละ 1.4 มีระดับความคิดเห็นอยู่ในระดับน้อย และกลุ่มตัวอย่างร้อยละ 0.3 มีระดับความคิดเห็นอยู่ในระดับน้อยที่สุด แสดงว่า กลุ่มตัวอย่างเห็นว่าการใช้สื่อสังคมอย่างเหมาะสมจะทำให้

เกิดประโยชน์ต่อการประกอบการอยู่ในระดับมาก โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.18 และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ 0.74

6. การมีที่ปรึกษาที่ดีในการเริ่มต้นประกอบการ จะทำให้เกิดมุมมองและเกิดความรอบคอบต่อการตัดสินใจมากขึ้น พบว่า กลุ่มตัวอย่างร้อยละ 36.4 มีระดับความคิดเห็นอยู่ในระดับมากที่สุด กลุ่มตัวอย่างร้อยละ 45.8 มีระดับความคิดเห็นอยู่ในระดับมาก กลุ่มตัวอย่างร้อยละ 15.3 มีระดับความคิดเห็นอยู่ในระดับปานกลาง และกลุ่มตัวอย่างร้อยละ 2.5 มีระดับความคิดเห็นอยู่ในระดับน้อย แสดงว่า กลุ่มตัวอย่างเห็นว่าการมีที่ปรึกษาที่ดีในการเริ่มต้นประกอบการ จะทำให้เกิดมุมมองและเกิดความรอบคอบต่อการตัดสินใจมากขึ้นอยู่ในระดับมาก โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.16 และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ 0.77

7. การมีทักษะด้านเทคนิคและการตลาด ทำให้ผู้ประกอบการสามารถดำเนินการได้อย่างเต็มที่ พบว่า กลุ่มตัวอย่างร้อยละ 37.8 มีระดับความคิดเห็นอยู่ในระดับมากที่สุด กลุ่มตัวอย่างร้อยละ 44.7 มีระดับความคิดเห็นอยู่ในระดับมาก กลุ่มตัวอย่างร้อยละ 16.1 มีระดับความคิดเห็นอยู่ในระดับปานกลาง และกลุ่มตัวอย่างร้อยละ 1.4 มีระดับความคิดเห็นอยู่ในระดับน้อย แสดงว่า กลุ่มตัวอย่างเห็นว่าการมีทักษะด้านเทคนิคและการตลาด ทำให้ผู้ประกอบการสามารถดำเนินการได้อย่างเต็มที่อยู่ในระดับมาก โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.19 และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ 0.75

8. การทำการทดลองและพิจารณาว่าสิ่งใดเหมาะสมสำหรับธุรกิจ ทำให้การประกอบการมีแนวทางชัดเจน ไม่ทำให้การดำเนินการต่าง ๆ เสียเวลาโดยเปล่าประโยชน์ พบว่า กลุ่มตัวอย่างร้อยละ 34.7 มีระดับความคิดเห็นอยู่ในระดับมากที่สุด กลุ่มตัวอย่างร้อยละ 49.2 มีระดับความคิดเห็นอยู่ในระดับมาก กลุ่มตัวอย่างร้อยละ 15.3 มีระดับความคิดเห็นอยู่ในระดับปานกลาง และกลุ่มตัวอย่างร้อยละ 0.8 มีระดับความคิดเห็นอยู่ในระดับน้อย แสดงว่า กลุ่มตัวอย่างเห็นว่าการทำการทดลองและพิจารณาว่าสิ่งใดเหมาะสมสำหรับธุรกิจ ทำให้การประกอบการมีแนวทางชัดเจน ไม่ทำให้การดำเนินการต่าง ๆ เสียเวลาโดยเปล่าประโยชน์อยู่ในระดับมาก โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.18 และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ 0.71

2. ผลการวิเคราะห์ข้อมูลด้วยสถิติเชิงอนุมาน (Inferential Statistics)

2.1 ผลการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ของปัจจัยสภาพแวดล้อมทางธุรกิจ ได้แก่ ด้านการเมืองและกฎหมาย ด้านเศรษฐกิจ ด้านเทคโนโลยี ด้านวัฒนธรรมและสังคม ด้านวัฒนธรรมองค์กร และด้านโครงสร้างองค์กร ปัจจัยคุณลักษณะของผู้ประกอบการ ได้แก่ ด้านความเป็นตัวของตัวเอง ด้านความมีนวัตกรรม ด้านความกล้าเสี่ยง ด้านพฤติกรรมเชิงรุกในการแข่งขัน ด้านความสม่ำเสมอและ

ใฝ่ใจในการเรียนรู้ ด้านความต้องการประสบความสำเร็จ ด้านความคิดเชิงระบบ และด้านความมีทักษะการสื่อสาร และปัจจัยทุนทางเศรษฐกิจ ได้แก่ ด้านทุนทางกายภาพ ด้านทุนหรือสินทรัพย์ทางการเงิน ด้านทุนที่จับต้องไม่ได้ แต่สามารถอ้างสิทธิประโยชน์ได้ในอนาคต และด้านแรงงานและทรัพยากรมนุษย์ กับการเป็นผู้ประกอบการรุ่นใหม่ โดยการวิเคราะห์ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของเพียร์สัน ดังปรากฏในตารางที่ 29

ตารางที่ 29 สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างแต่ละปัจจัยแวดล้อมกับการเป็นผู้ประกอบการรุ่นใหม่ ของนักศึกษาคณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยศิลปากร วิทยาเขตสารสนเทศเพชรบุรี

	การเป็นผู้ประกอบการรุ่นใหม่
ด้านการเมืองและกฎหมาย	0.437**
ด้านเศรษฐกิจ	0.522**
ด้านเทคโนโลยี	0.483**
ด้านวัฒนธรรมและสังคม	0.379**
ด้านวัฒนธรรมองค์กร	0.464**
ด้านโครงสร้างองค์กร	0.613**
ด้านความเป็นตัวของตัวเอง	0.552**
ด้านความมีนวัตกรรม	0.492**
ด้านความกล้าเสี่ยง	0.543**
ด้านพฤติกรรมเชิงรุกในการแข่งขัน	0.566**
ด้านความสม่ำเสมอและใฝ่ใจในการเรียนรู้	0.664**
ด้านความต้องการประสบความสำเร็จ	0.680**
ด้านความคิดเชิงระบบ	0.630**
ด้านความมีทักษะการสื่อสาร	0.696**
ด้านทุนทางกายภาพ	0.658**
ด้านทุนหรือสินทรัพย์ทางการเงิน	0.690**
ด้านทุนที่จับต้องไม่ได้ แต่สามารถอ้างสิทธิประโยชน์ได้ในอนาคต	0.647**
ด้านแรงงานและทรัพยากรมนุษย์	0.663**
** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01	

จากตารางที่ 29 พบว่า ปัจจัยแวดล้อม ได้แก่ ด้านการเมืองและกฎหมาย ด้านเศรษฐกิจ ด้านเทคโนโลยี ด้านวัฒนธรรมและสังคม ด้านวัฒนธรรมองค์กร ด้านโครงสร้างองค์กร ด้านความเป็นตัวของตัวเอง ด้านความมีนวัตกรรม ด้านความกล้าเสี่ยง ด้านพฤติกรรมเชิงรุกในการแข่งขัน ด้านความสม่ำเสมอและใส่ใจในการเรียนรู้ ด้านความต้องการประสบความสำเร็จ ด้านความคิดเชิงระบบ ด้านความมีทักษะการสื่อสาร ด้านทุนทางกายภาพ ด้านทุนหรือสินทรัพย์ทางการเงิน ด้านทุนที่จับต้องไม่ได้ แต่สามารถอ้างสิทธิประโยชน์ได้ในอนาคต และด้านแรงงานและทรัพยากรมนุษย์ มีความสัมพันธ์กับการเป็นผู้ประกอบการรุ่นเยาว์ของนักศึกษาคณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยศิลปากร วิทยาเขตสารสนเทศเพชรบุรี อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 ทุกปัจจัย โดยปัจจัยด้านเศรษฐกิจ (0.522) ปัจจัยด้านโครงสร้างองค์กร (0.613) ปัจจัยด้านความเป็นตัวของตัวเอง (0.552) ปัจจัยด้านความกล้าเสี่ยง (0.543) ปัจจัยด้านพฤติกรรมเชิงรุกในการแข่งขัน (0.566) ปัจจัยด้านความสม่ำเสมอและใส่ใจในการเรียนรู้ (0.664) ปัจจัยด้านความต้องการประสบความสำเร็จ (0.680) ปัจจัยด้านความคิดเชิงระบบ (0.630) ปัจจัยด้านความมีทักษะทางการสื่อสาร (0.696) ปัจจัยด้านทุนทางกายภาพ (0.658) ปัจจัยด้านทุนหรือสินทรัพย์ทางการเงิน (0.690) ปัจจัยด้านทุนที่จับต้องไม่ได้ แต่สามารถอ้างสิทธิประโยชน์ได้ในอนาคต (0.647) และปัจจัยด้านแรงงานและทรัพยากรมนุษย์ (0.663) กับการเป็นผู้ประกอบการรุ่นเยาว์ของนักศึกษาคณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยศิลปากร วิทยาเขตสารสนเทศเพชรบุรี มีความสัมพันธ์กันอยู่ในระดับสูง (0.552, 0.613, 0.552, 0.543, 0.566, 0.664, 0.680, 0.630, 0.696, 0.658, 0.690, 0.647 และ 0.663 ตามลำดับ) ส่วนปัจจัยด้านการเมืองและกฎหมาย (0.437) ปัจจัยด้านเทคโนโลยี (0.483) ปัจจัยด้านวัฒนธรรมและสังคม (0.379) ปัจจัยด้านวัฒนธรรมองค์กร (0.464) และปัจจัยด้านนวัตกรรม (0.492) กับการเป็นผู้ประกอบการรุ่นเยาว์ของนักศึกษาคณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยศิลปากร วิทยาเขตสารสนเทศเพชรบุรี มีความสัมพันธ์กันอยู่ในระดับปานกลาง (0.437, 0.483, 0.379, 0.464 และ 0.492 ตามลำดับ)

นอกจากนี้ ในภาพรวมของปัจจัยหลักยังสามารถวิเคราะห์ผลได้ดังนี้

ตารางที่ 30 สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยสภาพแวดล้อมทางธุรกิจ ปัจจัยคุณลักษณะของผู้ประกอบการ และปัจจัยทุนทางเศรษฐกิจ กับการเป็นผู้ประกอบการรุ่นใหม่ของนักศึกษาคณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยศิลปากร วิทยาเขตสารสนเทศเพชรบุรี

	การเป็นผู้ประกอบการรุ่นใหม่
ปัจจัยสภาพแวดล้อมทางธุรกิจ	0.669**
ปัจจัยคุณลักษณะของผู้ประกอบการ	0.766**
ปัจจัยทุนทางเศรษฐกิจ	0.774**
** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01	

จากตารางที่ 30 พบว่า ปัจจัยสภาพแวดล้อมทางธุรกิจ ปัจจัยคุณลักษณะของผู้ประกอบการ และปัจจัยทุนทางเศรษฐกิจ มีความสัมพันธ์กับการเป็นผู้ประกอบการรุ่นใหม่ของนักศึกษาคณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยศิลปากร วิทยาเขตสารสนเทศเพชรบุรี อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 ทุกปัจจัย โดยปัจจัยหลัก ซึ่งได้แก่ ปัจจัยสภาพแวดล้อมทางธุรกิจ (0.669) ปัจจัยคุณลักษณะของผู้ประกอบการ (0.766) และปัจจัยทุนทางเศรษฐกิจ (0.774) กับการเป็นผู้ประกอบการรุ่นใหม่ของนักศึกษาคณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยศิลปากร วิทยาเขตสารสนเทศเพชรบุรี มีความสัมพันธ์กันอยู่ในระดับสูงทั้งหมด (0.669, 0.766 และ 0.774 ตามลำดับ)

2.2 ผลการวิเคราะห์โดยใช้วิธีการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณ

ในส่วนแรกเป็นการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณในภาพรวมของปัจจัยหลัก มีผลการวิเคราะห์ดังนี้

ตารางที่ 31 การวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณ

ตัวแปร	B	S.E.	Beta
สภาพแวดล้อมทางธุรกิจ	0.092	0.058	0.075
คุณลักษณะของผู้ประกอบการ	0.428	0.055	0.390
ทุนทางเศรษฐกิจ	0.413	0.042	0.439
ค่าคงที่ = 0.330 $R^2 = 0.687$ SEE = 0.307			

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตารางที่ 31 พบว่า ผลการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณ ตัวแปรทั้ง 3 ตัว คือ สภาพแวดล้อมทางธุรกิจ คุณลักษณะของผู้ประกอบการ และทุนทางเศรษฐกิจ ร่วมกันอธิบายความผันแปรที่เกื้อหนุนต่อการเป็นผู้ประกอบการรุ่นเยาว์ของนักศึกษาคณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยศิลปากร วิทยาเขตสารสนเทศเพชรบุรี ได้ร้อยละ 68.7 โดยส่งผลอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 เมื่อพิจารณาพบว่า ตัวแปรที่มีอำนาจในการทำนายการเกื้อหนุนการเป็นผู้ประกอบการรุ่นเยาว์ของนักศึกษา คือ ทุนทางเศรษฐกิจ คุณลักษณะของผู้ประกอบการ และสภาพแวดล้อมทางธุรกิจ ตามลำดับ และสามารถเขียนสมการพยากรณ์ในรูปคะแนนดิบและคะแนนมาตรฐานได้ดังนี้

สมการพยากรณ์ในรูปคะแนนดิบ คือ

$$\hat{y} = 0.330 + 0.092x_A + 0.428x_B + 0.413x_C$$

สมการพยากรณ์ในรูปคะแนนมาตรฐาน คือ

$$z_y = 0.075x_A + 0.390x_B + 0.439x_C$$

โดยที่ y แทน การเป็นผู้ประกอบการรุ่นเยาว์

x_A แทน ปัจจัยสภาพแวดล้อมทางธุรกิจ

x_B แทน ปัจจัยคุณลักษณะของผู้ประกอบการ

x_C แทน ปัจจัยทุนทางเศรษฐกิจ

สำหรับการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณของแต่ละปัจจัยหลัก ซึ่งจะมีปัจจัยย่อยในแต่ละด้าน มีผลการวิเคราะห์ดังนี้

ตารางที่ 32 การวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณของปัจจัยสภาพแวดล้อมทางธุรกิจ

ตัวแปร	B	S.E.	Beta
การเมืองและกฎหมาย	0.015	0.045	0.016
เศรษฐกิจ	0.247	0.041	0.285
เทคโนโลยี	0.106	0.046	0.113
วัฒนธรรมและสังคม	0.079	0.040	0.091
วัฒนธรรมองค์กร	0.052	0.048	0.058
โครงสร้างองค์กร	0.302	0.046	0.346
ค่าคงที่ = 0.893 $R^2 = 0.484$ SEE = 0.394			

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตารางที่ 32 พบว่า ผลการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณ ตัวแปรทั้ง 6 ตัว คือ การเมืองและกฎหมาย เศรษฐกิจ เทคโนโลยี วัฒนธรรมและสังคม วัฒนธรรมองค์กร และโครงสร้างองค์กร ร่วมกันอธิบายความผันแปรที่เกื้อหนุนต่อการเป็นผู้ประกอบการรุ่นเยาว์ของนักศึกษาคณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยศิลปากร วิทยาเขตสารสนเทศเพชรบุรี ได้ร้อยละ 48.4 โดยส่งผลอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 เมื่อพิจารณาพบว่า ตัวแปรที่มีอำนาจในการทำนายการเกื้อหนุนการเป็นผู้ประกอบการรุ่นเยาว์ของนักศึกษามากที่สุด คือ ด้านโครงสร้างองค์กร ด้านเศรษฐกิจ และด้านเทคโนโลยี ตามลำดับ ตามลำดับ และสามารถเขียนสมการพยากรณ์ในรูปคะแนนดิบและคะแนนมาตรฐานได้ดังนี้

สมการพยากรณ์ในรูปคะแนนดิบ คือ

$$\hat{y} = 0.893 + 0.015x_1 + 0.247x_2 + 0.106x_3 + 0.079x_4 + 0.052x_5 + 0.302x_6$$

สมการพยากรณ์ในรูปคะแนนมาตรฐาน คือ

$$z_y = 0.016x_1 + 0.285x_2 + 0.113x_3 + 0.091x_4 + 0.058x_5 + 0.346x_6$$

โดยที่ y แทน การเป็นผู้ประกอบการรุ่นเยาว์

x_1 แทน ปัจจัยด้านการเมืองและกฎหมาย

x_2 แทน ปัจจัยด้านเศรษฐกิจ

x_3 แทน ปัจจัยด้านเทคโนโลยี

x_4 แทน ปัจจัยด้านวัฒนธรรมและสังคม

x_5 แทน ปัจจัยด้านวัฒนธรรมองค์กร

x_6 แทน ปัจจัยด้านโครงสร้างองค์กร

ตารางที่ 33 การวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณของปัจจัยคุณลักษณะของผู้ประกอบการ

ตัวแปร	B	S.E.	Beta
ความเป็นตัวของตัวเอง	0.120	0.043	0.129
ความมีนวัตกรรม	-0.008	0.041	-0.009
ความกล้าเสี่ยง	0.029	0.043	0.033
พฤติกรรมเชิงรุกในการแข่งขัน	0.046	0.042	0.055
ความสม่ำเสมอและใส่ใจในการเรียนรู้	0.124	0.044	0.150
ความต้องการประสบความสำเร็จ	0.142	0.047	0.171
ความคิดเชิงระบบ	0.124	0.044	0.137
ความมีทักษะการสื่อสาร	0.239	0.042	0.290
ค่าคงที่ = 0.813 $R^2 = 0.612$ SEE = 0.342			

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตารางที่ 33 พบว่า ผลการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณ ตัวแปรทั้งหมด ได้แก่ ความเป็นตัวของตัวเอง ความมีนวัตกรรม ความกล้าเสี่ยง พฤติกรรมเชิงรุกในการแข่งขัน ความสม่ำเสมอและใส่ใจในการเรียนรู้ ความต้องการประสบความสำเร็จ ความคิดเชิงระบบ และความมีทักษะการสื่อสาร ร่วมกันอธิบายความผันแปรที่เกื้อหนุนต่อการเป็นผู้ประกอบการรุ่นเยาว์ของนักศึกษาคณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยศิลปากร วิทยาเขตสารสนเทศเพชรบุรี ได้ร้อยละ 61.2 โดยส่งผลอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 เมื่อพิจารณาพบว่า ตัวแปรที่มีอำนาจในการทำนายการเกื้อหนุนการเป็นผู้ประกอบการรุ่นเยาว์ของนักศึกษามากที่สุด คือ ความมีทักษะการสื่อสาร ความต้องการประสบความสำเร็จ และความสม่ำเสมอและใส่ใจในการเรียนรู้ ตามลำดับ และสามารถเขียนสมการพยากรณ์ในรูปคะแนนดิบและคะแนนมาตรฐานได้ดังนี้

สมการพยากรณ์ในรูปคะแนนดิบ คือ

$$\hat{y} = 0.813 + 0.120x_7 - 0.008x_8 + 0.029x_9 + 0.046x_{10} + 0.124x_{11} + 0.142x_{12} + 0.124x_{13} + 0.239x_{14}$$

สมการพยากรณ์ในรูปคะแนนมาตรฐาน คือ

$$z_y = 0.129x_7 - 0.009x_8 + 0.033x_9 + 0.055x_{10} + 0.150x_{11} + 0.171x_{12} + 0.137x_{13} + 0.290x_{14}$$

โดยที่ y แทน การเป็นผู้ประกอบการรุ่นเยาว์

x_7	แทน	ปัจจัยด้านความเป็นตัวของตัวเอง
x_8	แทน	ปัจจัยด้านความมีนวัตกรรม
x_9	แทน	ปัจจัยด้านความกล้าเสี่ยง
x_{10}	แทน	ปัจจัยด้านพฤติกรรมเชิงรุกในการแข่งขัน
x_{11}	แทน	ปัจจัยด้านความสม่ำเสมอและใส่ใจในการเรียนรู้
x_{12}	แทน	ปัจจัยด้านความต้องการประสบความสำเร็จ
x_{13}	แทน	ปัจจัยด้านความคิดเชิงระบบ
x_{14}	แทน	ปัจจัยด้านความมีทักษะการสื่อสาร

ตารางที่ 34 การวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณของปัจจัยทุนทางเศรษฐกิจ

ตัวแปร	B	S.E.	Beta
ทุนทางกายภาพ	0.156	0.040	0.201
ทุนหรือสินทรัพย์ทางการเงิน	0.179	0.043	0.235
ทุนที่จับต้องไม่ได้ แต่สามารถอ้างสิทธิประโยชน์ได้ในอนาคต	0.176	0.044	0.196
แรงงานและทรัพยากรมนุษย์	0.219	0.038	0.269
ค่าคงที่ = 1.124 $R^2 = 0.595$ SEE = 0.349			

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตารางที่ 34 พบว่า ผลการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณ ตัวแปรทั้งหมด ได้แก่ ทุนทางกายภาพ ทุนหรือสินทรัพย์ทางการเงิน ทุนที่จับต้องไม่ได้แต่สามารถอ้างสิทธิประโยชน์ได้ในอนาคต และแรงงานและทรัพยากรมนุษย์ ร่วมกันอธิบายความผันแปรที่เกื้อหนุนต่อการเป็นผู้ประกอบการรุ่นเยาว์ของนักศึกษาคณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยศิลปากร วิทยาเขตสารสนเทศเพชรบุรี ได้ร้อยละ 59.5 โดยส่งผลอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 เมื่อพิจารณาพบว่า ตัวแปรที่มีอำนาจในการทำนายการเกื้อหนุนการเป็นผู้ประกอบการรุ่นเยาว์ของนักศึกษาเรียงจากมากที่สุดไปน้อยที่สุด คือ แรงงานและทรัพยากรมนุษย์ ทุนหรือสินทรัพย์ทางการเงิน ทุนทางกายภาพ และทุนที่จับต้องไม่ได้แต่สามารถอ้างสิทธิประโยชน์ได้ในอนาคต ตามลำดับ และสามารถเขียนสมการพยากรณ์ในรูปคะแนนดิบและคะแนนมาตรฐานได้ดังนี้

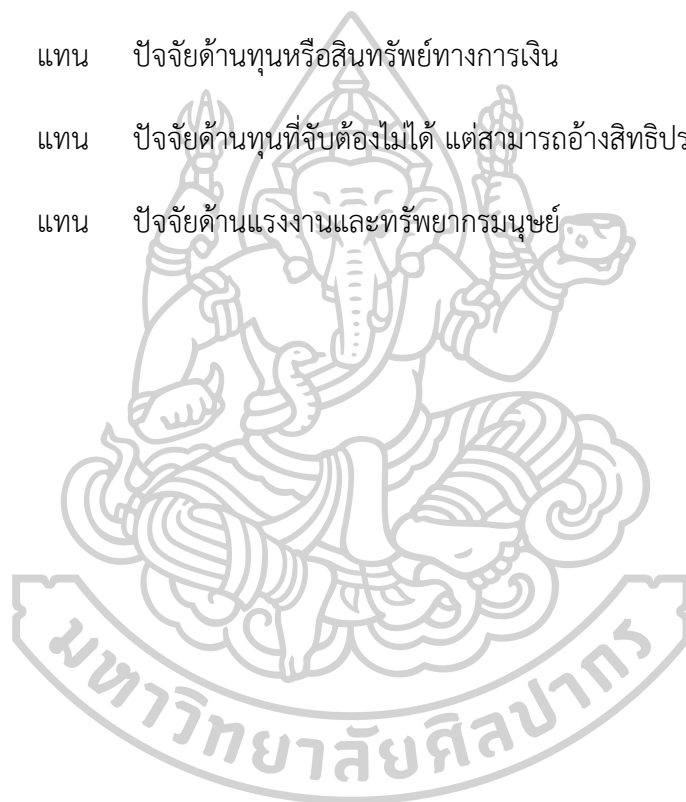
สมการพยากรณ์ในรูปคะแนนดิบ คือ

$$\hat{y} = 1.124 + 0.156x_{15} + 0.179x_{16} + 0.176x_{17} + 0.219x_{18}$$

สมการพยากรณ์ในรูปคะแนนมาตรฐาน คือ

$$z_y = 0.201x_{15} + 0.235x_{16} + 0.196x_{17} + 0.269x_{18}$$

โดยที่	y	แทน	การเป็นผู้ประกอบการรุ่นเยาว์
	x_{15}	แทน	ปัจจัยด้านทุนทางกายภาพ
	x_{16}	แทน	ปัจจัยด้านทุนหรือสินทรัพย์ทางการเงิน
	x_{17}	แทน	ปัจจัยด้านทุนที่จับต้องไม่ได้ แต่สามารถอ้างสิทธิประโยชน์ได้ในอนาคต
	x_{18}	แทน	ปัจจัยด้านแรงงานและทรัพยากรมนุษย์

บทที่ 5

สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การวิจัยเรื่อง ปัจจัยแวดล้อมที่เกื้อหนุนต่อการเป็นผู้ประกอบการรุ่นเยาว์ กรณีศึกษา นักศึกษาคณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยศิลปากร วิทยาเขตสารสนเทศเพชรบุรี ดำเนินการศึกษา โดยใช้ระเบียบวิธีวิจัยเชิงปริมาณ โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาและเปรียบเทียบปัจจัยแวดล้อมในด้านต่าง ๆ ที่เกื้อหนุนต่อการริเริ่มและการดำเนินกิจการเป็นผู้ประกอบการรุ่นเยาว์ของนักศึกษา คณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยศิลปากร วิทยาเขตสารสนเทศเพชรบุรี ผลการวิจัยในครั้งนี้จะทำให้ได้ทราบถึงแนวความคิดที่มีความสำคัญและความสัมพันธ์ของปัจจัยแวดล้อมกับความเป็นผู้ประกอบการรุ่นเยาว์ ซึ่งสามารถเป็นแนวทางในการพัฒนาศักยภาพการเป็นผู้ประกอบการ รวมถึงการพัฒนาการศึกษาเกี่ยวกับการเป็นผู้ประกอบการและการศึกษาในด้านต่าง ๆ ทางธุรกิจให้มีประสิทธิภาพและเกิดผลสัมฤทธิ์ที่ดียิ่งขึ้น

1. สรุปผลการวิจัย

จากการวิจัยเรื่อง ปัจจัยแวดล้อมที่เกื้อหนุนต่อการเป็นผู้ประกอบการรุ่นเยาว์ กรณีศึกษา นักศึกษาคณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยศิลปากร วิทยาเขตสารสนเทศเพชรบุรี ผลการวิจัยสรุปได้ดังนี้

ผู้ตอบแบบสอบถามคือ นักศึกษาคณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยศิลปากร วิทยาเขตสารสนเทศเพชรบุรี จำนวนผู้ตอบแบบสอบถาม 360 คน เป็นเพศชายจำนวน 154 คน คิดเป็นร้อยละ 42.8 และเป็นเพศหญิง 206 คน คิดเป็นร้อยละ 57.2 มีอายุ 17-18 ปี จำนวน 16 คน คิดเป็นร้อยละ 4.4 มีอายุ 19-20 ปี จำนวน 212 คน คิดเป็นร้อยละ 58.9 มีอายุ 21-22 ปี จำนวน 123 คน คิดเป็นร้อยละ 34.2 และมีอายุมากกว่า 22 ปี จำนวน 9 คน คิดเป็นร้อยละ 2.5 กำลังศึกษาในชั้นปีที่ 1 จำนวน 82 คน คิดเป็นร้อยละ 22.8 ชั้นปีที่ 2 จำนวน 132 คน คิดเป็นร้อยละ 36.7 ชั้นปีที่ 3 จำนวน 84 คน คิดเป็นร้อยละ 23.3 และชั้นปีที่ 4 จำนวน 62 คน คิดเป็นร้อยละ 17.2 เป็นนักศึกษาสาขาวิชาการจัดการการท่องเที่ยว จำนวน 32 คน คิดเป็นร้อยละ 8.9 สาขาวิชาการจัดการชุมชน จำนวน 28 คน คิดเป็นร้อยละ 7.8 สาขาวิชาการจัดการการธุรกิจทั่วไป จำนวน 48 คน คิดเป็นร้อยละ 13.3 สาขาวิชาการตลาด จำนวน 47 คน คิดเป็นร้อยละ 13.1 สาขาวิชาการจัดการโรงแรม จำนวน 36 คน คิดเป็นร้อยละ 10.0 สาขาวิชาการจัดการธุรกิจและภาษาอังกฤษ จำนวน 54 คน คิด

เป็นร้อยละ 15.5 สาขาวิชาการจัดการงานนิทรรศการและอีเว้นท์ จำนวน 36 คน คิดเป็นร้อยละ 10.0 สาขาวิชารัฐประศาสนศาสตร์ จำนวน 45 คน คิดเป็นร้อยละ 12.5 และสาขาวิชาบัญชี จำนวน 34 คน คิดเป็นร้อยละ 9.4 ซึ่งเคยมีประสบการณ์ในการเป็นผู้ประกอบการ จำนวน 45 คน คิดเป็นร้อยละ 12.5 และไม่เคยมีประสบการณ์ในการเป็นผู้ประกอบการ จำนวน 315 คน คิดเป็น 87.5 โดยมีพื้นฐานที่ครอบครัวเป็นผู้ประกอบการ จำนวน 123 คน คิดเป็นร้อยละ 34.2 และครอบครัวที่ไม่เป็นผู้ประกอบการ จำนวน 237 คน คิดเป็นร้อยละ 65.8

ปัจจัยแวดล้อมที่เกื้อหนุนต่อการเป็นผู้ประกอบการรุ่นเยาว์ของนักศึกษาคณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยศิลปากร วิทยาเขตสารสนเทศเพชรบุรี นั้น ปัจจัยสภาพแวดล้อมในทางธุรกิจมีผลต่อการเป็นผู้ประกอบการรุ่นเยาว์ของนักศึกษา ระดับความคิดเห็นอยู่ในระดับมาก (ค่าเฉลี่ย เท่ากับ 4.03 และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ 0.45) เมื่อพิจารณาแยกแต่ละปัจจัยย่อยจะพบว่า ปัจจัยสภาพแวดล้อมทางธุรกิจที่ผลต่อการเป็นผู้ประกอบการรุ่นเยาว์ของนักศึกษาอันดับแรก คือ ปัจจัยด้านเศรษฐกิจ (ค่าเฉลี่ย เท่ากับ 4.24 และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ 0.63) อันดับที่สอง คือ ปัจจัยด้านโครงสร้างองค์กร (ค่าเฉลี่ย เท่ากับ 4.11 และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ 0.63) และอันดับที่สาม คือ ปัจจัยด้านเทคโนโลยี (ค่าเฉลี่ย เท่ากับ 4.09 และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ 0.59)

ปัจจัยแวดล้อมที่เกื้อหนุนต่อการเป็นผู้ประกอบการรุ่นเยาว์ของนักศึกษาคณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยศิลปากร วิทยาเขตสารสนเทศเพชรบุรี นั้น ปัจจัยคุณลักษณะของผู้ประกอบการมีผลต่อการเป็นผู้ประกอบการรุ่นเยาว์ของนักศึกษา ระดับความคิดเห็นอยู่ในระดับมาก (ค่าเฉลี่ย เท่ากับ 4.09 และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ 0.50) เมื่อพิจารณาแยกแต่ละปัจจัยย่อยจะพบว่า ปัจจัยคุณลักษณะของผู้ประกอบการที่ผลต่อการเป็นผู้ประกอบการรุ่นเยาว์ของนักศึกษาอันดับแรก คือ ปัจจัยด้านความสม่ำเสมอและใส่ใจในการเรียนรู้ (ค่าเฉลี่ย เท่ากับ 4.16 และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ 0.66) อันดับที่สอง คือ ปัจจัยด้านความคิดเชิงระบบ (ค่าเฉลี่ย เท่ากับ 4.15 และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ 0.61) และอันดับที่สาม คือ ปัจจัยด้านความต้องการประสบความสำเร็จ (ค่าเฉลี่ย เท่ากับ 4.14 และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ 0.66)

ปัจจัยแวดล้อมที่เกื้อหนุนต่อการเป็นผู้ประกอบการรุ่นเยาว์ของนักศึกษาคณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยศิลปากร วิทยาเขตสารสนเทศเพชรบุรี นั้น ปัจจัยทุนทางเศรษฐกิจมีผลต่อการเป็นผู้ประกอบการรุ่นเยาว์ของนักศึกษา ระดับความคิดเห็นอยู่ในระดับมาก (ค่าเฉลี่ย เท่ากับ 4.19 และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ 0.58) เมื่อพิจารณาแยกแต่ละปัจจัยย่อยจะพบว่า ปัจจัยทุนทางเศรษฐกิจที่ผลต่อการเป็นผู้ประกอบการรุ่นเยาว์ของนักศึกษาอันดับแรก คือ ปัจจัยด้านแรงงานและ

ทรัพยากรมนุษย์ (ค่าเฉลี่ย เท่ากับ 4.22 และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ 0.68) อันดับที่สอง คือ ทูน่าที่จับต้องไม่ได้ แต่สามารถอ้างสิทธิประโยชน์ได้ในอนาคต (ค่าเฉลี่ย เท่ากับ 4.20 และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ 0.61) และอันดับที่สาม คือ ปัจจัยด้านทุนทางกายภาพ (ค่าเฉลี่ย เท่ากับ 4.17 และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ 0.71) ซึ่งมีระดับความคิดเห็นเท่ากับปัจจัยด้านทุนหรือสินทรัพย์ทางการเงิน (ค่าเฉลี่ย เท่ากับ 4.17 และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ 0.72)

ในส่วนของการวิเคราะห์ข้อมูลด้วยสถิติเชิงอนุมาน จากการวิเคราะห์สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของเพียร์สัน พบว่า ทุกปัจจัยแวดล้อมมีความสัมพันธ์กับการเป็นผู้ประกอบการเป็นผู้ประกอบการรุ่นเยาว์ของนักศึกษาคณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยศิลปากร วิทยาเขตสารสนเทศเพชรบุรี อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 โดยปัจจัยย่อยด้านเศรษฐกิจ ปัจจัยด้านโครงสร้างองค์กร ปัจจัยด้านความเป็นตัวของตัวเอง ปัจจัยด้านความกล้าเสี่ยง ปัจจัยด้านพฤติกรรมเชิงรุกในการแข่งขัน ปัจจัยด้านความสม่ำเสมอและใส่ใจในการเรียนรู้ ปัจจัยด้านความต้องการประสบความสำเร็จ ปัจจัยด้านความคิดเชิงระบบ ปัจจัยด้านความมีทักษะทางการสื่อสาร ปัจจัยด้านทุนทางกายภาพ ปัจจัยด้านทุนหรือสินทรัพย์ทางการเงิน ปัจจัยด้านทุนที่จับต้องไม่ได้แต่สามารถอ้างสิทธิประโยชน์ได้ในอนาคต และปัจจัยด้านแรงงานและทรัพยากรมนุษย์ มีความสัมพันธ์กับการเป็นผู้ประกอบการรุ่นเยาว์ของนักศึกษาอยู่ในระดับสูง และเมื่อพิจารณาปัจจัยหลัก พบว่า ปัจจัยทุนทางเศรษฐกิจมีความสัมพันธ์กับการเป็นผู้ประกอบการรุ่นเยาว์ของนักศึกษามากที่สุด รองลงมาคือ ปัจจัยคุณลักษณะของผู้ประกอบการ และปัจจัยสภาพแวดล้อมทางธุรกิจ ตามลำดับ

การวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณ พบว่า ปัจจัยที่มีอำนาจในการทำนายการเกื้อหนุนการเป็นผู้ประกอบการของนักศึกษา คือ ทุนทางเศรษฐกิจ (ปัจจัยย่อยที่มีอำนาจในการทำนายมากที่สุด คือ แรงงานและทรัพยากรมนุษย์) ลำดับถัดไปคือ คุณลักษณะของผู้ประกอบการ (ปัจจัยย่อยที่มีอำนาจในการทำนายมากที่สุด คือ ความมีทักษะทางการสื่อสาร) และสภาพแวดล้อมทางธุรกิจ (ปัจจัยย่อยที่มีอำนาจในการทำนายมากที่สุด คือ โครงสร้างองค์กร)

2. การอภิปรายผล

จากผลการวิจัย เรื่อง ปัจจัยแวดล้อมที่เกื้อหนุนต่อการเป็นผู้ประกอบการรุ่นเยาว์ กรณีศึกษา นักศึกษาคณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยศิลปากร วิทยาเขตสารสนเทศเพชรบุรี สามารถอภิปรายผลได้ดังนี้

1. สภาพแวดล้อมทางธุรกิจ

ปัจจัยสภาพแวดล้อมทางธุรกิจ มีระดับความคิดเห็นอยู่ในระดับมาก และมีความสัมพันธ์กับการเป็นผู้ประกอบการรุ่นเยาว์อยู่ในระดับสูง เพราะนักศึกษาให้ความสำคัญกับสภาพแวดล้อมทางธุรกิจ เช่น ในด้านเศรษฐกิจ คือการให้ความสำคัญกับภาวะเศรษฐกิจ เพราะการเปลี่ยนแปลงทางเศรษฐกิจสามารถทำให้เกิดโอกาสหรืออาจจะทำให้หมดโอกาสในการประกอบธุรกิจเลยก็ได้ และระบบเศรษฐกิจยังส่งผลต่อความสำเร็จในการดำเนินธุรกิจด้วย ซึ่งสอดคล้องกับแนวความคิดของภัทริยา สังข์น้อย (2552) ที่อธิบายว่า อิทธิพลทางเศรษฐกิจสามารถส่งผลกระทบต่อองค์กรธุรกิจ การดำเนินธุรกิจจะต้องให้ความสนใจในเรื่องเศรษฐกิจ ไม่ว่าจะเป็นเรื่องภาวะเงินเฟ้อ อัตราดอกเบี้ย เป็นต้น นอกจากนี้ยังสอดคล้องกับแนวคิดของจินตนา บุญบงการ (2557) ที่ว่า สภาพแวดล้อมทางธุรกิจเป็นสิ่งที่มอิทธิพลมากสำหรับธุรกิจ เป็นสิ่งที่เกี่ยวข้องกับทั้งภาครัฐและเอกชน ซึ่งสภาพแวดล้อมทางธุรกิจจะสามารถสร้างผลกระทบต่อบุคคล สถาบันต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องทั้งทางตรงและทางอ้อม

การเมืองและกฎหมาย

ด้านการเมืองและกฎหมาย ระดับความคิดเห็นอยู่ในระดับมาก และมีความสัมพันธ์กับการเป็นผู้ประกอบการรุ่นเยาว์อยู่ในระดับปานกลาง ซึ่งอาจเป็นเพราะว่า ด้วยข้อจำกัดของกฎหมายและพระราชบัญญัติต่าง ๆ ทำให้การประกอบธุรกิจไม่สามารถสร้างสรรค์สิ่งใหม่ ๆ ออกมาได้ หรือการเปลี่ยนแปลงนโยบายของรัฐบาล ก็มีผลต่อทิศทางการประกอบธุรกิจของผู้ประกอบการ ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของจินตนา บุญบงการ (2557) และธนภัทร กันทาวงศ์ (2559) ว่า การเปลี่ยนแปลงกฎหมายหรือพระราชบัญญัติ จะส่งผลกระทบต่อโดยตรงต่อการดำเนินธุรกิจ เช่น การแก้ไขพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน อาจทำให้ต้นทุนด้านแรงงานสูงขึ้น ดังนั้น ผู้ประกอบการรุ่นเยาว์หรือนักศึกษา จึงต้องติดตามความเคลื่อนไหวหรือการเปลี่ยนแปลงทางการเมืองและกฎหมายด้วย

เศรษฐกิจ

ด้านเศรษฐกิจ ระดับความคิดเห็นอยู่ในระดับมากที่สุด และมีความสัมพันธ์กับการเป็นผู้ประกอบการรุ่นเยาว์อยู่ในระดับสูง ซึ่งแสดงให้เห็นว่า การประกอบการธุรกิจต้องให้ความสำคัญกับภาวะเศรษฐกิจเป็นอย่างมาก เพราะการเปลี่ยนแปลงทางเศรษฐกิจสามารถทำให้เกิดโอกาสหรืออาจจะทำให้หมดโอกาสในการประกอบธุรกิจเลยก็ได้ และระบบเศรษฐกิจยังส่งผลต่อความสำเร็จในการดำเนินธุรกิจด้วย ซึ่งสอดคล้องกับแนวความคิดของภัทริยา สังข์น้อย (2552) ที่อธิบายว่า อิทธิพลทางเศรษฐกิจสามารถส่งผลกระทบต่อองค์กรธุรกิจ การดำเนินธุรกิจจะต้องให้ความสนใจในเรื่องเศรษฐกิจ ไม่ว่าจะเป็นเรื่องภาวะเงินเฟ้อ อัตราดอกเบี้ย เป็นต้น

เทคโนโลยี

ด้านเทคโนโลยี มีระดับความคิดเห็นอยู่ในระดับมาก และความสัมพันธ์กับการเป็นผู้ประกอบการรุ่นเยาว์อยู่ในระดับปานกลาง อาจเป็นเพราะนักศึกษา มีความรู้ในด้านเทคโนโลยี แต่ยังขาดความเข้าใจที่จะนำมาประยุกต์ใช้ในการประกอบธุรกิจ จึงทำให้ยังมีความสัมพันธ์กับการเป็นผู้ประกอบการรุ่นเยาว์ของนักศึกษาอาจยังไม่เท่าปัจจัยด้านอื่น ๆ ซึ่งในปัจจุบันเทคโนโลยีเป็นตัวชี้วัดอย่างหนึ่งว่าการประกอบธุรกิจมีความทันสมัยหรือไม่ จะเห็นความสอดคล้องได้จากบทสรุปของธนภัทร กันทาวงศ์ (2559) ว่า เทคโนโลยีมีผลกระทบต่อ การดำเนินธุรกิจ สามารถสร้างความได้เปรียบทางการแข่งขัน ช่วยให้มีความคิดที่ทันสมัยมากยิ่งขึ้น ช่วยให้สามารถจัดการและมีการติดต่อสื่อสารได้อย่างรวดเร็ว และช่วยตอบสนองความต้องการในระบบของธุรกิจได้มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น

วัฒนธรรมและสังคม

ด้านวัฒนธรรมและสังคม ระดับความคิดเห็นอยู่ในระดับมาก และมีความสัมพันธ์กับการเป็นผู้ประกอบการรุ่นเยาว์อยู่ในระดับปานกลาง เนื่องจากสังคมไทยให้ความสำคัญกับวัฒนธรรม การดำเนินชีวิตของนักศึกษา ก็มักจะขึ้นอยู่กับวัฒนธรรมในสังคมนั้น ๆ เพื่อให้เกิดการยอมรับและไม่ผิดแปลกไปจากสังคม ในหลาย ๆ สถานการณ์การประกอบการก็เกิดขึ้นโดยพึ่งพาวัฒนธรรมและประเพณีในสภาพแวดล้อมนั้น ๆ โดยสอดคล้องกับอิทธิพลด้านสังคมวัฒนธรรมของภทริยา สังข์น้อย (2552) ว่า วัฒนธรรมและค่านิยมจะเป็นรูปแบบในการกำหนดทัศนคติและพฤติกรรมของประชาชน มีอิทธิพลต่อความต้องการขั้นพื้นฐานและการตอบสนองความอยากได้ ซึ่งจะส่งผลต่อองค์กรธุรกิจในการผลิตสินค้าและบริการให้เหมาะสมกับสังคมวัฒนธรรมนั้น ๆ

วัฒนธรรมองค์กร

ด้านวัฒนธรรมองค์กร ระดับความคิดเห็นอยู่ในระดับมาก และมีความสัมพันธ์กับการเป็นผู้ประกอบการรุ่นเยาว์อยู่ในระดับปานกลาง อาจเป็นเพราะว่าหากวัฒนธรรมองค์กรมีความเหมาะสม จะทำให้นักศึกษาหรือผู้ประกอบการรุ่นเยาว์สามารถประกอบธุรกิจได้อย่างประสบความสำเร็จ และจะเป็นแบบแผนที่ดีในการปฏิบัติงานอื่น ๆ ด้วย ซึ่งสอดคล้องกับ ภทริยา สังข์น้อย (2552) ที่อธิบายว่า วัฒนธรรมองค์กรเป็นสิ่งที่ผู้บริหารควรศึกษาให้เข้าใจ เพื่อประโยชน์ในการบริหารงานและการวางแผน ซึ่งก่อให้เกิดความร่วมมือจากบุคลากรในองค์กร และหากวัฒนธรรมองค์กรนั้นเป็นสิ่งที่ดีก็ควรที่จะทำให้วัฒนธรรมนั้นมีความแข็งแกร่งเพื่อให้อยู่กับองค์กรตลอดไป

โครงสร้างองค์กร

ด้านโครงสร้างองค์กร ระดับความคิดเห็นอยู่ในระดับมาก และมีความสัมพันธ์กับการเป็นผู้ประกอบการรุ่นเยาว์อยู่ในระดับมาก โครงสร้างองค์กรเป็นสิ่งที่จะทำให้การดำเนินธุรกิจสามารถประสบความสำเร็จ เพราะจะทำให้มีความชัดเจนทั้งแนวทางและการแบ่งหน้าที่ และจะเป็นผลที่จะทำให้เกิดประสิทธิภาพในการสื่อสาร สอดคล้องกับการวิจัยของกานต์ สีนธวานนท์ (2547) ซึ่งกล่าวว่า หากองค์กรใดไม่ประกอบด้วยความพร้อมที่มีต่อการเปลี่ยนแปลงโครงสร้างทางระบบบริหารจัดการต่าง ๆ แล้ว ก็จะทำให้ประสบความสำเร็จยากซับซ้อนและอุปสรรคต่าง ๆ และล้มเหลวได้ (ยอดบุญ ลิ้มอรุณ, 2554)

2. คุณลักษณะของผู้ประกอบการ

สำหรับปัจจัยคุณลักษณะของผู้ประกอบการ มีระดับความคิดเห็นอยู่ในระดับมาก มีความสัมพันธ์กับการเป็นผู้ประกอบการรุ่นเยาว์อยู่ในระดับสูง อาจเป็นเพราะ ในปัจจุบัน นักศึกษาและผู้ประกอบการรุ่นเยาว์ มักจะมีแนวคิดที่แตกต่างจากผู้ประกอบการที่เป็นผู้ใหญ่แล้ว โดยมักจะมีลักษณะที่มีความเป็นตัวของตัวเองสูง ชื่นชอบความท้าทาย และไม่กลัวความเสี่ยงที่อาจจะเกิดขึ้น ซึ่งมีความสอดคล้องกับการศึกษาวิจัยของฮาร์เวิร์ด บิซิเนส รีวิว (2559) ซึ่งพบว่า ผู้ประกอบการในปัจจุบันมีแนวโน้มช่วงอายุที่ต่ำลง ซึ่งจะอยู่ในวัยเยาว์หรือวัยรุ่น ซึ่งผู้ประกอบการเหล่านี้จะมีลักษณะที่สำคัญคือ มีทักษะในด้านการเรียนรู้และพัฒนาตนเอง รวมถึงมีความสามารถในการแข่งขัน โดยเฉพาะทางด้านเทคโนโลยีและนวัตกรรมใหม่ ๆ ซึ่งสิ่งเหล่านี้ถือเป็นสิ่งที่ดีที่จะทำให้ผู้ประกอบการรุ่นเยาว์ประสบความสำเร็จในการประกอบการและสามารถพัฒนาธุรกิจการประกอบการได้อย่างไม่มีที่สิ้นสุด

ความเป็นตัวของตัวเอง

ด้านความเป็นตัวของตัวเองนั้น ระดับความคิดเห็นอยู่ในระดับมาก และมีความสัมพันธ์กับการเป็นผู้ประกอบการรุ่นเยาว์อยู่ในระดับสูง อาจเป็นเพราะนักศึกษา มีความเชื่อมั่นในตัวเองสูง มีความสามารถในการแก้ไขปัญหาต่าง ๆ ได้ด้วยตนเอง รวมถึงมีความรับผิดชอบต่อการตัดสินใจของตนเอง ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ สุธาทิพย์ จันทร์เจริญผล (2558) และวันวิสาข์ โชคพรหมอนันต์ และวิโรจน์ เกษฎาภิรักษ์ (2558) ว่า ความเป็นตัวของตัวเอง จะทำให้กล้าที่จะตัดสินใจและแก้ไขปัญหาในสถานการณ์ต่าง ๆ ได้อย่างเด็ดขาด ความเป็นตัวของตัวเองนี้จะทำให้มีความสามารถที่จะวิเคราะห์ความสามารถของคู่แข่งทางธุรกิจ และจะสามารถนำกลยุทธ์ที่เหนือกว่ามาใช้ได้อย่างเด็ดขาดและมีประสิทธิภาพ

ความมีนวัตกรรม

ด้านความมีนวัตกรรมมีระดับความคิดเห็นอยู่ในระดับมาก แต่มีความสัมพันธ์กับการเป็นผู้ประกอบการรุ่นเยาว์อยู่ในระดับปานกลาง ความมีนวัตกรรมจะเป็นสิ่งที่ผลักดันให้เกิดการสร้างสรรค์สิ่งใหม่ ๆ ในการประกอบธุรกิจ และจะเป็นสิ่งสำคัญที่ใช้ในการปรับปรุงและพัฒนาการประกอบธุรกิจ ซึ่ง Hodgetts and Kuratko (1995) ได้เสนอคุณลักษณะที่เป็นปัจจัยพื้นฐานของผู้ประกอบการที่ประสบความสำเร็จ หนึ่งในนั้นคือ ความคิดสร้างสรรค์ เพราะจะเป็นจุดเริ่มต้นของการคิดค้นและพัฒนาทางนวัตกรรม จะมีประโยชน์ในการสร้างวิธีการทำงานใหม่ ๆ ในธุรกิจ รวมทั้งการนำแนวความคิดรอบตัวมาใช้ในการพัฒนาธุรกิจของตนเอง ซึ่งจะเป็นสิ่งที่นักศึกษาฯ และผู้ประกอบการจะต้องให้ความสนใจเพื่อเป็นประโยชน์ในการประกอบกิจการของตนเอง

ความกล้าเสี่ยง

ด้านความกล้าเสี่ยง มีระดับความคิดเห็นอยู่ในระดับมาก และมีความสัมพันธ์กับการเป็นผู้ประกอบการรุ่นเยาว์อยู่ในระดับสูง อาจเป็นเพราะว่า นักศึกษาหรือผู้ประกอบการรุ่นเยาว์ในปัจจุบัน จะเป็นผู้ที่มีความกล้าที่จะเริ่มทำสิ่งใหม่ ๆ และมักจะเลือกทำในสิ่งที่มีความท้าทาย ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของนราเขต ยัมสุข (2552) คือ บุคคลที่จะตัดสินใจที่จะประกอบธุรกิจจะต้องมีความกล้าที่จะเสี่ยงเพื่อความสำเร็จของกิจการ และผู้ประกอบการก็จะต้องมีความกล้าที่จะทำงานที่ท้าทายความสามารถเพื่อทำให้การประกอบธุรกิจประสบความสำเร็จ

พฤติกรรมเชิงรุกในการแข่งขัน

ด้านพฤติกรรมเชิงรุกในการแข่งขัน มีระดับความคิดเห็นอยู่ในระดับมาก และมีความสัมพันธ์กับการเป็นผู้ประกอบการรุ่นเยาว์อยู่ในระดับสูง ในด้านนี้อาจเป็นผลมาจากในด้านความกล้าเสี่ยง เพราะความท้าทายที่จะทำในสิ่งต่าง ๆ จะเป็นตัวกระตุ้นให้มีทัศนคติที่มีความมุ่งมั่นและมีแรงจูงใจที่จะประกอบการเพื่อเอาชนะคู่แข่งทางธุรกิจและเพื่อให้เกิดการประสบความสำเร็จในการประกอบธุรกิจ ซึ่งมีความใกล้เคียงกับการวิจัยของวันวิสาข์ โชคพรหมอนันต์และวิโรจน์ เจษฎาลักษณ์ (2558) ซึ่งพบว่า การเป็นผู้ประกอบการจะต้องมีกลยุทธ์การตลาดใหม่ ๆ เพื่อให้เกิดจุดเด่น เป็นการสร้างความได้เปรียบในการประกอบธุรกิจ รวมถึงงานวิจัยของประพนธ์ เล็กสุมา (2555) ที่พบว่าผู้ประกอบการจะต้องมีความมุ่งมั่น ต้องสร้างกลยุทธ์ทางการตลาดที่หลากหลายและครบวงจร เพื่อสร้างความได้เปรียบและการเอาชนะในการแข่งขันทางธุรกิจ

ความสม่ำเสมอและใส่ใจในการเรียนรู้

ด้านความสม่ำเสมอและใส่ใจในการเรียนรู้มีระดับความคิดเห็นอยู่ในระดับมาก และมีความสัมพันธ์กับการเป็นผู้ประกอบการรุ่นเยาว์อยู่ในระดับสูง อาจเป็นเพราะว่านักศึกษาได้มีการค้นคว้า และหาความรู้อยู่เสมอ มีการเรียนรู้สิ่งใหม่ ๆ รวมถึงการใช้ประสบการณ์จากข้อผิดพลาดของตนเอง หรือผู้อื่นมาคิด วิเคราะห์ แล้วทำการออกแบบ ปรับปรุงเพื่อให้การประกอบการธุรกิจประสบความสำเร็จ

ความต้องการประสบความสำเร็จ

ด้านความต้องการประสบความสำเร็จ มีระดับความคิดเห็นอยู่ในระดับมาก และมีความสัมพันธ์กับการเป็นผู้ประกอบการรุ่นเยาว์อยู่ในระดับสูง อาจเกิดจากในปัจจุบันการประกอบการธุรกิจมีการแข่งขันกันเป็นจำนวนมาก การสร้างความได้เปรียบทางการแข่งขันซึ่งเป็นพฤติกรรมเชิงรุกในการแข่งขันจึงมีความสำคัญ แต่สิ่งที่ขาดไม่ได้อีกด้านหนึ่ง คือ ความใส่ใจและต้องการประสบความสำเร็จ ซึ่งเป็นการแสดงถึงความมุ่งมั่นและความอดทนเพื่อที่จะนำพาการประกอบธุรกิจไปสู่ความสำเร็จ และนอกจากนี้ความภูมิใจในความสำเร็จก็ยังสามารถเป็นแรงกระตุ้นให้เกิดความมุ่งมั่นในการประกอบธุรกิจยิ่งขึ้นไปด้วย

ความคิดเชิงระบบ

ด้านความคิดเชิงระบบ มีระดับความคิดเห็นอยู่ในระดับมาก และมีความสัมพันธ์กับการเป็นผู้ประกอบการรุ่นเยาว์อยู่ในระดับสูง อาจเป็นเพราะว่า ในระหว่างการศึกษา นักศึกษาได้มีการวางแผนในการเรียนและการทำงาน จึงส่งผลให้เห็นถึงความสำคัญของความคิดเชิงระบบที่จะมีต่อการเป็นผู้ประกอบการ ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของพนานันท์ โกศินานนท์ (2551) ซึ่งผลการศึกษาพบว่าการทำงานอย่างเป็นระบบ ทำให้ปฏิบัติงานได้สอดคล้องกับวิสัยทัศน์และเป้าหมายที่ตั้งไว้ และยังทำให้สามารถแยกแยะงานได้อย่างเป็นระบบ รู้จักปรับเปลี่ยนแนวคิด แนวปฏิบัติได้อย่างเหมาะสมกับสถานการณ์

ความมีทักษะการสื่อสาร

ด้านความมีทักษะการสื่อสาร มีระดับความคิดเห็นอยู่ในระดับมาก และมีความสัมพันธ์กับการเป็นผู้ประกอบการรุ่นเยาว์อยู่ในระดับสูง ทักษะการสื่อสารที่ดีจะทำให้มีการแลกเปลี่ยนข้อมูลกันได้อย่างถูกต้องและตรงไปตรงมา เป็นผลทำให้การทำงานเกิดประสิทธิภาพและสร้างความสำเร็จในการประกอบการ สอดคล้องกับคุณลักษณะของผู้ประกอบการที่ประสบความสำเร็จที่กล่าวโดย

รัชจรินทร์ พรชัยวิเศษกุล และคณะ (2546) ที่ให้ความสำคัญกับความมีมนุษยสัมพันธ์และการติดต่อสื่อสาร เพราะเป็นสิ่งที่ก่อให้เกิดความสัมพันธ์ทางธุรกิจ

3. ทูทางเศรษฐกิจ

ในภาพรวมนั้น พบว่า ปัจจัยทูทางเศรษฐกิจ มีระดับความคิดเห็นอยู่ในระดับมาก มีความสัมพันธ์กับการเป็นผู้ประกอบการรุ่นเยาว์อยู่ในระดับสูง และยังมีอำนาจในการทำนายความเป็นผู้ประกอบการรุ่นเยาว์มากที่สุด ซึ่งอาจเป็นเพราะว่า นักศึกษาและผู้ประกอบการรุ่นเยาว์ ให้ความสำคัญในด้านทูทางเศรษฐกิจเป็นอย่างมาก ซึ่งการมีทูทางเศรษฐกิจในด้านต่าง ๆ จะเป็นภูมิคุ้มกันและสร้างความสมดุลในการเริ่มและในการดำเนินธุรกิจ ทำให้ธุรกิจเกิดความมั่นคง ไม่ต้องเผชิญกับความเสี่ยงที่อาจเกิดขึ้นได้ในอนาคต ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดและยุทธศาสตร์ของการพัฒนาประเทศ ในแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ คือ การสะสมทุนทางเศรษฐกิจเพื่อนำไปสู่ความมั่นคงและมั่งคั่ง เป็นสิ่งที่จำเป็นไม่สามารถหลีกเลี่ยงได้

ทูทางกายภาพ

ด้านทูทางกายภาพ มีระดับความคิดเห็นอยู่ในระดับมาก และมีความสัมพันธ์กับการเป็นผู้ประกอบการรุ่นเยาว์อยู่ในระดับสูง อาจเป็นเพราะว่า ทูทางกายภาพเป็นสินทรัพย์ที่สามารถใช้ประโยชน์โดยการสร้างกิจกรรมทางเศรษฐกิจได้โดยตรง เป็นการทำให้เกิดมูลค่าทางเศรษฐกิจ หรืออาจกล่าวได้ว่า เป็นปัจจัยพื้นฐานที่สนับสนุนการดำเนินธุรกิจให้เป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ

ทุนหรือสินทรัพย์ทางการเงิน

ด้านทุนหรือสินทรัพย์ทางการเงิน มีระดับความคิดเห็นอยู่ในระดับมาก และมีความสัมพันธ์กับการเป็นผู้ประกอบการรุ่นเยาว์อยู่ในระดับสูง อาจเป็นเพราะว่า ทุนหรือสินทรัพย์ทางการเงิน มีความสำคัญที่ทำหน้าเชื่อมโยงการออมและการลงทุนของนักศึกษา ซึ่งอาจสามารถแสดงสิทธิในการประกอบการในภาคธุรกิจได้ รวมถึงเป็นสิ่งที่แสดงความมั่นคงของการดำเนินธุรกิจและสร้างความเชื่อมั่นในการลงทุนด้วย

ทุนที่จับต้องไม่ได้ แต่สามารถอ้างสิทธิประโยชน์ได้ในอนาคต

ด้านทุนที่จับต้องไม่ได้ แต่สามารถอ้างสิทธิประโยชน์ได้ในอนาคต มีระดับความคิดเห็นอยู่ในระดับมาก และมีความสัมพันธ์กับการเป็นผู้ประกอบการรุ่นเยาว์อยู่ในระดับสูง เป็นสิ่งสำคัญต่อการประกอบการโดยตรง สามารถช่วยพัฒนาปัจจัยด้านอื่น ๆ ได้ เช่น ทำให้เกิดความความสามารถในการแข่งขัน การพัฒนาแรงงานและทรัพยากรมนุษย์ ทำให้เกิดการดำเนินธุรกิจเกิดประสิทธิผลที่ตีมากยิ่งขึ้น

แรงงานและทรัพยากรมนุษย์

ด้านแรงงานและทรัพยากรมนุษย์ มีระดับความคิดเห็นอยู่ในระดับมากที่สุด และมีความสัมพันธ์กับการเป็นผู้ประกอบการรุ่นเยาว์อยู่ในระดับสูง อาจเป็นเพราะว่า ในระบบเศรษฐกิจคนมีบทบาทอยู่ในหลาย ๆ สถานะ เช่น เป็นเจ้าของ หรือผู้บริโภคร คนจึงเป็นทั้งผู้พัฒนาและผู้ได้รับการพัฒนา ซึ่งเป็นการพัฒนาการดำเนินธุรกิจไปด้วยเช่นกัน แรงงานและทรัพยากรมนุษย์จึงเป็นสิ่งสำคัญที่จะสนับสนุนการเพิ่มประสิทธิภาพในการประกอบการรวมถึงการเพิ่มประสิทธิภาพในระบบเศรษฐกิจด้วย

3. ข้อเสนอแนะ

3.1 ข้อเสนอแนะจากการวิจัย

จากการศึกษาปัจจัยแวดล้อมที่เกื้อหนุนต่อการเป็นผู้ประกอบการรุ่นเยาว์ของนักศึกษาคณะวิทยาการจัดการมหาวิทยาลัยศิลปากร วิทยาเขตสารสนเทศเพชรบุรี พบว่า ปัจจัยสภาพแวดล้อมทางธุรกิจ ปัจจัยคุณลักษณะของผู้ประกอบการ และปัจจัยทุนทางเศรษฐกิจ เป็นปัจจัยที่สามารถทำนายการถือทุนการเป็นผู้ประกอบการรุ่นเยาว์ของนักศึกษา ได้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

ผลจากการวิจัยนี้ ปัจจัยทุนทางเศรษฐกิจ ปัจจัยคุณลักษณะของผู้ประกอบการ ปัจจัยสภาพแวดล้อมทางธุรกิจ เป็นปัจจัยที่มีความสำคัญจากมากที่สุดไปน้อยที่สุดตามลำดับ ที่จะมีความสัมพันธ์และสามารถส่งผลในการเป็นผู้ประกอบการรุ่นเยาว์ของนักศึกษาฯ ดังนั้น สิ่งที่นักศึกษาฯ มหาวิทยาลัยฯ รวมถึงหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง ควรพิจารณาดำเนินการ คือ

1. นักศึกษาจะต้องศึกษาและพัฒนาตนเองให้มีความพร้อมกับการเป็นผู้ประกอบการ โดยสิ่งสำคัญที่สุดที่จะต้องตระหนักตามผลการวิจัยนี้คือ ปัจจัยทุนทางเศรษฐกิจ เพราะเป็นสิ่งสำคัญในการเพิ่มศักยภาพและสร้างความสมดุลในการเป็นผู้ประกอบการ นอกจากนี้ก็ต้องศึกษาปัจจัยด้านอื่น ๆ ด้วย เพื่อให้เกิดความพร้อมในทุก ๆ ด้านมากที่สุด

2. มหาวิทยาลัยฯ ควรพิจารณาดำเนินการออกแบบหลักสูตรระดับปริญญาตรีและสร้างรายวิชาที่จะสามารถนำไปเป็นพื้นฐานและพัฒนาการเป็นผู้ประกอบการ เช่น การสร้างทุนเพื่อให้เกิดมูลค่าทางเศรษฐกิจ การสื่อสารในการประกอบการ เป็นต้น

3. มหาวิทยาลัยฯควรมีการร่วมมือกับหน่วยงานของภาครัฐหรือเอกชน จัดการฝึกอบรมโดยเน้นในเชิงการปฏิบัติการจริง เพื่อให้นักศึกษาเกิดทักษะเบื้องต้นที่จะเป็นผู้ประกอบการและสร้างประสบการณ์ที่จะสามารถประยุกต์ใช้ในสถานการณ์ต่าง ๆ ที่จะเกิดจากการประกอบการจริง

4. หน่วยงานของภาครัฐควรส่งเสริมและสนับสนุนด้านแหล่งเงินทุน เพื่อรองรับให้นักศึกษาและผู้ประกอบการเกิดความมั่นคงในระดับหนึ่งในช่วงระหว่างการเริ่มการประกอบการ

3.2 ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยครั้งต่อไป

1. การวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ศึกษาตัวแปร ซึ่งรายละเอียดของตัวแปรทั้งหมด คือ การเมืองและกฎหมาย เศรษฐกิจ เทคโนโลยี วัฒนธรรมและสังคม วัฒนธรรมองค์กร โครงสร้างองค์กร ความเป็นตัวของตัวเอง ความมีนวัตกรรม ความกล้าเสี่ยง พฤติกรรมเชิงรุกในการแข่งขัน ความสม่ำเสมอและใส่ใจในการเรียนรู้ ความต้องการประสบความสำเร็จ ความคิดเชิงระบบ ความมีทักษะการสื่อสาร ทุนทางกายภาพ ทุนหรือสินทรัพย์ทางการเงิน ทุนที่จับต้องไม่ได้ แต่สามารถอ้างสิทธิประโยชน์ได้ในอนาคต และแรงงานและทรัพยากรมนุษย์ ในการวิจัยครั้งต่อไปควรมีการศึกษาเพิ่มเติมในประเด็นอื่น ๆ เช่น กลยุทธ์ในการประกอบธุรกิจ ธุรกิจในครอบครัว หลักการตลาดและส่วนประสมทางการตลาด เป็นต้น

2. การวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้กำหนดกลุ่มตัวอย่างของการวิจัย คือ นักศึกษาคณะวิทยาการการจัดการ มหาวิทยาลัยศิลปากร วิทยาเขตสารสนเทศเพชรบุรี ซึ่งเป็นการเก็บข้อมูลในพื้นที่จำกัด เป็นการเก็บข้อมูลเฉพาะพื้นที่เท่านั้น ดังนั้นจึงควรมีการศึกษาในกลุ่มตัวอย่างแห่งอื่น ๆ ด้วย เพื่อเป็นข้อมูลที่จะสามารถเปรียบเทียบกับผลของกลุ่มตัวอย่างนักศึกษาคณะวิทยาการการจัดการ มหาวิทยาลัยศิลปากร วิทยาเขตสารสนเทศเพชรบุรี และควรมีการศึกษากลุ่มตัวอย่างที่มีลักษณะใกล้เคียงเพื่อให้ได้ข้อมูลที่ครอบคลุมมากยิ่งขึ้น

รายการอ้างอิง

- Afutu-Kotey, R. L., Gough, K. V., & Yankson, P. W. K. (2017). Transitions to adulthood among young entrepreneurs in the informal mobile telephony sector in Accra, Ghana. *Geoforum*, 85, 290-298.
doi:<https://doi.org/10.1016/j.geoforum.2017.08.008>
- Bach, G. L. (1971). *Economics* (7 ed.). New Jersey: Prentice Hall.
- Coulter, M. K. (2003). *Entrepreneurship in action* (2 ed.). New Jersey: Prentice Hall.
- Dollinger, M. J. (2003). *Entrepreneurship : strategies and Resources* (3 ed.). New Jersey: Prentice Hall.
- Edelman, L. F., Manolova, T., Shirokova, G., & Tsukanova, T. (2016). The impact of family support on young entrepreneurs' start-up activities. *Journal of Business Venturing*, 31(4), 428-448. doi:<https://doi.org/10.1016/j.jbusvent.2016.04.003>
- Frese, M. (2000). *Success and Failure of Micro business Owners in Africa :APsychological Approach*. United States of America: Greenwood Publishing Group.
- Geldhof, G. J., Malin, H., Johnson, S. K., Porter, T., Bronk, K. C., Weiner, M. B., . . . Damon, W. (2014). Entrepreneurship in young adults: Initial findings from the young entrepreneurs study. *Journal of Applied Developmental Psychology*, 35(5), 410-421. doi:<https://doi.org/10.1016/j.appdev.2014.07.003>
- Hatten, T. S. (2006). *Small Business Management: Entrepreneurship and Beyond* (3 ed.). Boston: Houghton Mifflin.
- Hodgetts, R. M., & Kuratko, D. F. (1995). *Effective Small Business Management* (5 ed.). Fort Worth: Dryden.
- Jones, R. G., & George, M. J. (2003). *Contemporary Management* (3 ed.). New York: McGraw -Hill.
- Kovacheva, S. (2014). *EU-CoE youth partnership policy sheet*. Retrieved from <https://pjp-eu.coe.int/documents/1017981/1668219/Social+inclusion+by+Siyka+Kovacheva/651cf755-ca79-486d-9648-5ae89542650b>
- Mas-Tur, A., Pinazo, P., Tur-Porcar, A. M., & Sánchez-Masferrer, M. (2015). What to avoid

- to succeed as an entrepreneur. *Journal of Business Research*, 68(11), 2279-2284.
doi:<https://doi.org/10.1016/j.jbusres.2015.06.011>
- Mullins, J. (2017). The counter-conventional mindsets of entrepreneurs. *Business Horizons*, 60(5), 597-601. doi:<https://doi.org/10.1016/j.bushor.2017.05.003>
- Pickle, H. B., & Abrahamson, R. L. (1989). *Small Business Management* (4 ed.). Singapore: John Wiley.
- Pilmer, J. (2014). 7 Tips to Guide Young Entrepreneurs. Retrieved from <https://www.entrepreneur.com/article/235005>
- Post, J. E., Lawrence, A. T., & Waber, J. (2002). *Business and Society : Corporate Strategy, Public Policy, Ethics* (10 ed.). New York: McGraw-Hill.
- Schumpeter, J. A. (1934). *The Theory of Economic Development: An Inquiry into Profit, Capital, Credit, Interest and the Business Cycle*. Cambridge: Harvard University Press.
- Seth, S. (2017). Why Entrepreneurs Are Important for the Economy. Retrieved from <https://www.investopedia.com/articles/personal-finance/101414/why-entrepreneurs-are-important-economy.asp>
- Shu, R., Ren, S., & Zheng, Y. (2018). Building networks into discovery: The link between entrepreneur network capability and entrepreneurial opportunity discovery. *Journal of Business Research*, 85, 197-208.
doi:<https://doi.org/10.1016/j.jbusres.2017.12.048>
- Wheelen, T. L., & Hunger, J. D. (2004). *Strategic Management and Business Policy* (9 ed.). New Jersey: Prentice Hall.
- Wickham, P. A. (2001). *Strategy Entrepreneurship : A decision making approach to new venture creation and management* (2 ed.). England: Financial.
- Yamane, T. (1967). *Statistics: An Introductory Analysis* (2 ed.). New York: Harper & Row.
- Zimmerer, T. W., & Scarborough, N. M. (1996). *Entrepreneurship and new venture formation*. Upper Saddle River, NJ: Prentice Hall.
- กัลยา วานิชย์บัญชา. (2552). การใช้ SPSS for Windows ในการวิเคราะห์ข้อมูล (15 ed.). กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- กานต์ สินธวานนท์. (2547). ความคิดเห็นของพนักงานที่มีต่อการปรับโครงสร้างองค์กร กรณีศึกษา บริษัท วิทยุการบินแห่งประเทศไทยจำกัด. (วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต บัณฑิต

- วิทยาลัย), มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, กรุงเทพฯ.
- กิ่งแก้ว ทรัพย์พระวงศ์ และคณะ. (2559). ภูมิหลัง ความสามารถในการสร้างสรรค์ และความสามารถในการเผชิญและฝ่าฟันอุปสรรคที่ส่งผลต่อความตั้งใจเป็นผู้ประกอบการของนักศึกษาระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยกรุงเทพ. *สุทธิปริทัศน์*, 30(93), 86-99.
- เกศินี จุฑาวิจิตร. (2552). ศักยภาพและความตั้งใจที่จะเป็นผู้ประกอบการ ของนักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏนครปฐม ในภาวะวิกฤติเศรษฐกิจ 2551. (รายงานการวิจัย คณะวิทยาการจัดการและกองพัฒนานักศึกษา), มหาวิทยาลัยราชภัฏนครปฐม, นครปฐม.
- คณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยศิลปากร. (2561a). ข้อมูลสารสนเทศฯเพื่อประกันคุณภาพการศึกษา. Retrieved from <http://www.ms.su.ac.th/default.aspx?tabid=111&language=th-TH>
- คณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยศิลปากร. (2561b). หลักสูตร. Retrieved from <http://www.ms.su.ac.th/Default.aspx?tabid=56>
- จงพิศ ศิริรัตน์ และคณะ. (2547). สภาพแวดล้อมทางธุรกิจโครงการหนึ่งตำบลหนึ่งผลิตภัณฑ์ (OTOP). สงขลา: มหาวิทยาลัยสงขลา.
- จันทิมา จตุพรเสถียรกุล. (2554). บุคลิกการเป็นผู้ประกอบการ ภูมิความรู้ความชำนาญ กลยุทธ์ในการดำเนินธุรกิจและความสำเร็จในการประกอบธุรกิจของผู้ประกอบการประเภทธุรกิจร้านอาหารคุณภาพในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑล. (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต ภาควิชาจิตวิทยา บัณฑิตวิทยาลัย), มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, กรุงเทพฯ.
- จินตนา บุญบังการ. (2557). สภาพแวดล้อมทางธุรกิจ (10 ed.). กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ชลิตา บุญญา. (2557). คุณลักษณะของผู้ประกอบการและโอกาสของธุรกิจที่มีผลต่อความสำเร็จของผู้ประกอบการธุรกิจ วัสดุก่อสร้างในเขตกรุงเทพมหานคร. (การค้นคว้าอิสระ บริหารธุรกิจ มหาบัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัย), มหาวิทยาลัยกรุงเทพ, กรุงเทพฯ.
- ชัยวุฒิ ตั้งสมชัย. (2557). การดำเนินงานและผลกระทบจากสภาพแวดล้อมทางธุรกิจของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมด้านการบริการซ่อมบำรุงในจังหวัดเชียงใหม่. *วารสารปัญญาภิวัฒน์*, 5(2), 1-15.
- ชุตินา โอภาสานนท์. (2543). ก้าวสู่ความเป็นผู้ประกอบการ: คู่มือสำหรับนักลงทุน. กรุงเทพฯ: กรมส่งเสริมอุตสาหกรรมและสถาบันพัฒนาวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม.
- ณัฐวุฒิ วิเศษ. (2552). คุณลักษณะและความตั้งใจที่จะเป็นผู้ประกอบการของนักศึกษาระดับปริญญาตรีเป็นผู้ประกอบการ ในเขตกรุงเทพมหานคร. (รายงานการวิจัย), มหาวิทยาลัยราชภัฏ, นนทบุรี.
- ถาวร ศรีสุขโชโต และคณะ. (2543). เคล็ดลับการทำธุรกิจ SMEs. กรุงเทพฯ: ซีเอ็ด.
- ธนภัทร กันทาวงค์. (2559). ผลกระทบของสภาพแวดล้อมทางธุรกิจ พฤติกรรมผู้บริโภคและกลยุทธ์การ

แข่งขันต่อการรับรู้ประโยชน์ของระบบสารสนเทศทางการบัญชีของกลุ่มอุตสาหกรรมผลิตอิเล็กทรอนิกส์ในประเทศไทย. (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารธุรกิจ สาขาวิชาการบัญชี), มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงราย, เชียงราย.

- ธัญวรรณ์ บัวพรหมมาตร์. (2555). การสร้างเทคโนโลยีแห่งตัวตนของนักธุรกิจรุ่นเยาว์ที่ประสบความสำเร็จ. (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารธุรกิจ สาขาวิชาการประกอบการ บัณฑิตวิทยาลัย), มหาวิทยาลัยศิลปากร, นครปฐม.
- นราเชต ยิ้มสุข. (2552). ความสัมพันธ์ระหว่างคุณลักษณะของผู้ประกอบการกับความสำเร็จของผู้ประกอบการธุรกิจขนาดย่อม : กรณีศึกษา ธุรกิจไม้ดอกไม้ประดับ ในอำเภอองครักษ์ จังหวัดนครนายก. (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารธุรกิจ บัณฑิตวิทยาลัย), มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, กรุงเทพฯ.
- นิพา ศรีวะธมย์. (2558). การส่งเสริมสมรรถนะความเป็นผู้ประกอบการให้แก่ผู้เรียน เพื่อเตรียมความพร้อมสู่ระบบเศรษฐกิจฐานความรู้ในศตวรรษที่ 21. พัฒนาเทคนิคศึกษา, 27(94), 119-121.
- นิमित นนทพันธ์. (2550). ความหมายของคำว่าผู้ประกอบการหรือเจ้าของ. Retrieved from <http://www.ryt9.com/s/ryt9/105366>
- บุญจวรรณ วิงวอน. (2556). การเป็นผู้ประกอบการยุคโลกาภิวัตน์. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- บุริม โอทกานนท์. (2549). คุณลักษณะของผู้ประกอบการที่ประสบความสำเร็จ. Retrieved from <http://www.gotoknow.org/posts/60712>
- ประพนธ์ เล็กสุมา. (2555). รูปแบบและกลยุทธ์การดำเนินธุรกิจค้าปลีกเครื่องเขียนของผู้ประกอบการรายย่อยในเขตอำเภอเมืองนครปฐม. (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารธุรกิจมหาบัณฑิต สาขาวิชาการประกอบการ บัณฑิตวิทยาลัย), มหาวิทยาลัยศิลปากร, นครปฐม.
- ประสพชัย พสุนนท์. (2555). การวิจัยการตลาด. กรุงเทพฯ: ท็อป.
- ผุสดี รุมาคม. (2540). การบริหารธุรกิจขนาดย่อม (2 ed.). กรุงเทพฯ: เจริญทัศน์.
- พนานันท์ โกศินานนท์. (2551). แนวทางการพัฒนาวิทยาลัยราชพฤกษ์สู่องค์กรแห่งการเรียนรู้. (รายงานการวิจัย), วิทยาลัยราชพฤกษ์, นนทบุรี.
- ภวัต ธารสารแสนล้าน. (2558). การพัฒนาศักยภาพของผู้ประกอบการธุรกิจขนาดย่อมในจังหวัดปทุมธานี. วารสารบัณฑิตศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา, 8(2), 74-86.
- ภัทริยา สังน้อย. (2552). ความรู้เบื้องต้นเกี่ยวกับการประกอบธุรกิจ. (คู่มือประกอบการบรรยายรายวิชาความรู้เบื้องต้นเกี่ยวกับการประกอบธุรกิจ สาขาวิชาการจัดการ คณะวิทยาการจัดการ), มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา, สงขลา.
- มหชัย สัตยธำรงเชียร และยิ่งศักดิ์ แหวนเพชร. (2559). อิทธิพลของสิ่งแวดล้อมทางธุรกิจที่มีผลต่อ

- บทบาทการจัดการทรัพยากรมนุษย์ภายในธุรกิจในประเทศไทย. สหศาสตร์, 2(1).
 มารยาท โยทองยศ และทรงวาด สุขเมืองมา. (2559). ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อความตั้งใจที่จะเป็น
 ผู้ประกอบการของนักศึกษาปริญญาตรี: กรณีศึกษามหาวิทยาลัยกรุงเทพ. สุทธิปริทัศน์,
 30(95), 103-115.
- ยอดบุญ ลิ้มอรุณ. (2554). สภาพแวดล้อมภายในที่มีความสัมพันธ์ต่อการตระหนักถึงการปฏิบัติงานที่
 นำเชื่อถือของพนักงานสายงานรองผู้ว่าการบัญชีและการเงิน การไฟฟ้าฝ่ายผลิตแห่งประเทศไทย
 ไทย สำนักงานใหญ่. (วิทยานิพนธ์บัณฑิต มหาบัณฑิต คณะพาณิชยศาสตร์และการบัญชี,
 มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, กรุงเทพฯ).
- เยาวลักษณ์ เคลือบมาศ. (2550). ความสำคัญของผู้ประกอบการในปัจจุบัน. *FEU ACADEMIC REVIEW*,
 1(2), 45-51.
- รัชจรินทร์ พรชัยวิเศษกุล และคณะ. (2546). การศึกษาคุณลักษณะของผู้ประกอบการที่ประสบ
 ความสำเร็จ. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- รัชพล จอมไตรคูป, & วัชรพงษ์ อินทรวงศ์. (2560). ความหมายและแนวคิดเกี่ยวกับภาวะ
 ผู้ประกอบการ. Retrieved from <http://www.csc.ku.ac.th/fam/files/b8.pdf>
- รัฐบาลไทย. (2560). งาน "Startup Thailand 2017 - Scale up Asia" ปิดฉากส่งท้ายสวยหรู.
 Retrieved from <http://www.thaigov.go.th/news/contents/details>
- วันวิสาข์ โชคพรหมอนันต์ และวิโรจน์ เจษฎาลักษณ์. (2558). คุณลักษณะของผู้ประกอบการที่มีต่อ
 ความสำเร็จในการดำเนินธุรกิจ ของผู้ประกอบการร้านค้าในตลาดน้ำดอนหวาย จังหวัด
 นครปฐม. *Veridian E-Journal*, 8(2), 967-988.
- วิชิตวงศ์ ณ ป้อมเพชร์. (2516). นโยบายเศรษฐกิจ. กรุงเทพฯ: ประชาชน.
- วิเลิศ ภูริวัชร และคณะ. (2559). การศึกษาปัจจัยสภาพแวดล้อมเกื้อหนุนต่อการสร้างสังคมความเป็น
 ผู้ประกอบการ: กรณีศึกษาประเทศไทย. สุทธิปริทัศน์, 30(95), 89-102.
- ศิริวรรณ เสรีรัตน์. (2546). ความรู้เบื้องต้นเกี่ยวกับการประกอบธุรกิจ. กรุงเทพฯ: ธรรมสาร จำกัด.
- ศูนย์ดำรงธรรม กระทรวงมหาดไทย. (2559). STARTUP THAILAND 2016 ความสำเร็จที่ยิ่งใหญ่ของ
 สตาร์ทอัพไทย. จดหมายข่าวรัฐบาล เพื่อประชาชน, 2(27), 1-6.
- สมชาย หิรัญกิตติ, & ศิริวรรณ เสรีรัตน์. (2542). การบริหารธุรกิจขนาดย่อม. กรุงเทพฯ: ธีระฟิล์มและ
 โซเท็กซ์.
- สมพร ปานยินดี, & โสภิตา ทะสังขา. (2550). ลักษณะความเป็นผู้ประกอบการของนักศึกษา
 มหาวิทยาลัยสยาม. (รายงานการวิจัย คณะบริหารธุรกิจ), มหาวิทยาลัยสยาม, กรุงเทพฯ.
- สหรัถ เสหาหิน. (2553). ความหมายของผู้ประกอบการ. Retrieved from
<http://billitubu.blog.com/2018/01/03/ความหมายของผู้ประกอบการ/>.

- สันติชัย อินทรอ่อน และคณะ. (2559). ความสัมพันธ์เชิงสาเหตุระหว่างการบริหารคนเก่ง
สภาพแวดล้อมทางธุรกิจ และผลการดำเนินงานของบริษัทจดทะเบียนในตลาดหลักทรัพย์แห่งประเทศไทย. *HRI : Journal of Human Resource intelligence* 11(1), 59-85.
- สารโรจน์ ใจพิทักษ์ชวิน. (2546). การจัดการเชิงกลยุทธ์. กรุงเทพฯ: ท้อป.
- สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ. (2550). ทิศทางเศรษฐกิจเพื่อการ
พัฒนาประเทศในระยะแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 10. Retrieved from
http://www.nesdb.go.th/ewt_w3c/ewt_news.php?nid=5747&filename=index
- สุธาทิพย์ จันทร์เจริญผล. (2558). อิทธิพลของการมุ่งเน้นความเป็นผู้ประกอบการและการมุ่งเน้น
การตลาดที่มีต่อการตอบรับจากลูกค้าและความได้เปรียบทางการแข่งขันของกิจการร้านขายยา
ในจังหวัดนครปฐม. *Veridian E-Journal*, 8(1), 1176-1191.
- สุธีรา อะทะวงษา. (2556). คุณลักษณะของการเป็นผู้ประกอบการ และลักษณะของสถานประกอบการ
ที่มีผลต่อการเจริญเติบโตของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมของประเทศไทย. (วิทยานิพนธ์
ปริญญาดุษฎีบัณฑิต คณะบริหารธุรกิจ), มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต, กรุงเทพฯ.
- สุนทร อัจฉศรี. (2544). ความสำเร็จในการประกอบธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อมในการจัดจำหน่าย
เมล็ดพันธุ์ข้าวโพด : กลยุทธ์ในการดำเนินงานและภูมิความรู้ความชำนาญของผู้ประกอบการ.
(วิทยานิพนธ์ปริญญาโท สาขาวิชาจิตวิทยาอุตสาหกรรมและองค์การ คณะศิลปศาสตร์
, มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, กรุงเทพฯ.
- สุรัชย์ ภัทรบรรเจิด. (2552). ปัจจัยสู่ความสำเร็จของผู้ประกอบการ SMEs. Retrieved from
<http://www.manager.co.th/Business/ViewNews.aspx?NewsID=9520000011977>
- สุวิทย์ เมฆินทรีย์. (2553). เมื่อโลกไม่ใช่ใบเดิมน. กรุงเทพฯ: อินเทอร์เน็ตเนชั่นแนลวิเนทจ, บจก.
- หม่อมหลวงชาญโชติ ชมพูนุท. (2555). แรงงาน. Retrieved from
<http://www.gotoknew.org/posts/504753>
- อนงค์ รุ่งสุข. (2559). ปัจจัยที่มีผลต่อความตั้งใจที่จะเป็นผู้ประกอบการของนักศึกษาคณะบริหารธุรกิจ
มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลรัตนโกสินทร์. (รายงานการวิจัย คณะบริหารธุรกิจ),
มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลรัตนโกสินทร์, นครปฐม.
- อำนาจ ธีระวนิช. (2549). ผู้ประกอบการ กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
- ฮาร์เวิร์ด บิซิเนส รีวิว. (2559). รู้จัก ‘Teenpreneurs’ ผู้ประกอบการวัยรุ่น. Retrieved from
<https://www.voicetv.co.th/read/440889>

ภาคผนวก

แบบสอบถาม

งานวิจัยเรื่อง ปัจจัยแวดล้อมที่เกื้อหนุนต่อการเป็นผู้ประกอบการรุ่นใหม่ กรณีศึกษา
นักศึกษาคณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยศิลปากร วิทยาเขตสารสนเทศ
เพชรบุรี

คำชี้แจง

แบบสอบถามนี้เป็นแบบสอบถามที่ใช้สำหรับเก็บข้อมูลในการวิจัยของการศึกษาหลักสูตรบริหารธุรกิจมหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยศิลปากร โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาปัจจัยแวดล้อมที่เกื้อหนุนต่อการริเริ่มและการดำเนินกิจการเป็นผู้ประกอบการรุ่นใหม่ เปรียบเทียบความสัมพันธ์และความแตกต่างของปัจจัยแวดล้อมในแต่ละด้านที่เกื้อหนุนต่อการเป็นผู้ประกอบการรุ่นใหม่ ของนักศึกษาคณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยศิลปากร วิทยาเขตสารสนเทศเพชรบุรี

จึงใคร่ขอความร่วมมือกับท่านในการตอบแบบสอบถามที่แนบมาด้วยนี้ ซึ่งประกอบด้วยแบบสอบถาม 4 ส่วน คือ

ส่วนที่ 1 แบบสอบถามเกี่ยวกับข้อมูลทั่วไป

ส่วนที่ 2 แบบสอบถามเกี่ยวกับปัจจัยแวดล้อม 3 ด้าน ได้แก่ ด้านสภาพแวดล้อมทางธุรกิจ ด้านคุณลักษณะของผู้ประกอบการ และด้านทุนทางเศรษฐกิจ

ส่วนที่ 3 แบบสอบถามเกี่ยวกับการเป็นผู้ประกอบการรุ่นใหม่

ส่วนที่ 4 แบบสอบถามเกี่ยวกับข้อมูลด้านความคิดเห็นและข้อเสนอแนะ

คำตอบของท่านจะเป็นประโยชน์อย่างยิ่งในการศึกษา และคำตอบของท่านจะถูกเก็บเป็นความลับ การวิเคราะห์ผลจะกระทำในภาพรวมเท่านั้น ซึ่งจะไม่ก่อให้เกิดความเสียหายต่อตัวท่านแต่อย่างใด จึงใคร่ขอความร่วมมือจากท่านตอบแบบสอบถามให้ครบถ้วน ทุกส่วนตามความเป็นจริง

ขอขอบคุณที่ได้สละเวลาให้ความร่วมมือในการตอบแบบสอบถามมา ณ โอกาสนี้

โปรดทำเครื่องหมาย ✓ ที่ตรงกับความเป็นจริงของท่านมากที่สุด

ส่วนที่ 1 แบบสอบถามเกี่ยวกับข้อมูลทั่วไป

1. เพศ

- 1.ชาย 2.หญิง

2. อายุ

- 1.17-18 ปี 2.19-20 ปี 3.21-22 ปี
- 4.มากกว่า 22 ปี

3. ชั้นปีการศึกษา

- 1.ปีที่ 1 2.ปีที่ 2 3.ปีที่ 3
- 4.ปีที่ 4 5.อื่น ๆ.....

4. สาขาวิชา

- 1.การจัดการการท่องเที่ยว 2.การจัดการชุมชน 3.การจัดการธุรกิจทั่วไป
- 4.การตลาด 5.การจัดการโรงแรม
- 6.การจัดการธุรกิจและภาษา 7.การจัดการงานนิทรรศการและงานอีเว้นท์
- 8.รัฐประศาสนศาสตร์ 9.บัญชี

5. ประสบการณ์ในการเป็นผู้ประกอบการ

- 1.เคยเป็นผู้ประกอบการ 2.ไม่เคยเป็นผู้ประกอบการ

6. พื้นฐานการเป็นผู้ประกอบการของครอบครัว

- 1.เป็นผู้ประกอบการ 2.ไม่เป็นผู้ประกอบการ

ส่วนที่ 2 แบบสอบถามเกี่ยวกับปัจจัยแวดล้อม

ข้อ	ปัจจัยด้านสภาพแวดล้อมทางธุรกิจ	ระดับความคิดเห็น				
		มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
	ด้านการเมืองและกฎหมาย					
1	กฎหมายและพระราชบัญญัติต่าง ๆ ส่งผลกระทบโดยตรงต่อการเป็นผู้ประกอบการ					
2	เสถียรภาพของรัฐบาลส่งผลต่อการตัดสินใจในการเริ่มหรือการบริหารในการประกอบการ					
3	การเปลี่ยนแปลงนโยบายและมาตรการของรัฐบาล มีผลต่อการประกอบการและการลงทุน					
	ด้านเศรษฐกิจ					
4	ภาวะเศรษฐกิจที่เปลี่ยนแปลงมีผลต่อการประกอบการและการลงทุน					
5	สภาพเศรษฐกิจที่ดีจะทำให้โอกาสที่การประกอบการประสบความสำเร็จมีมากขึ้น					
6	ปัจจัยทางเศรษฐกิจมีความสำคัญต่อการประกอบกิจการ					
	ด้านเทคโนโลยี					
7	เทคโนโลยีเป็นปัจจัยสำคัญที่ทำให้ตัดสินใจหรือกำหนดแผนในการประกอบกิจการ					
8	การเปลี่ยนแปลงเทคโนโลยีมีผลต่อการเริ่มและ/หรือการบริหารในการประกอบการ					
9	เทคโนโลยีสามารถช่วยให้การประกอบการเกิดความทันสมัย					
	ด้านวัฒนธรรมและสังคม					
10	สถาบันครอบครัวมีผลต่อการเป็นผู้ประกอบการ					
11	วัฒนธรรมและประเพณีมีผลต่อการเป็นผู้ประกอบการ					

ส่วนที่ 2 แบบสอบถามเกี่ยวกับปัจจัยแวดล้อม (ต่อ)

ข้อ	ปัจจัยด้านสภาพแวดล้อมทางธุรกิจ	ระดับความคิดเห็น				
		มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
12	สังคมและวัฒนธรรมมีผลต่อแนวทางหรือทิศทางในการประกอบการ					
	ด้านวัฒนธรรมองค์กร					
13	วัฒนธรรมองค์กรที่เหมาะสมจะทำให้การประกอบการได้รับประโยชน์					
14	วัฒนธรรมองค์กรที่ดีสามารถทำให้การประกอบการบรรลุตามเป้าหมายที่คาดไว้					
15	การปฏิบัติตนเป็นแบบอย่างมีความสำคัญต่อวัฒนธรรมองค์กรที่จะเป็นแบบแผนในการปฏิบัติงาน					
	ด้านโครงสร้างองค์กร					
16	โครงสร้างองค์กรกำหนดการทำงานเพื่อให้การประกอบการประสบความสำเร็จ					
17	โครงสร้างองค์กรทำให้มีแนวทางในการประกอบการที่มีความชัดเจน					
18	โครงสร้างองค์กรที่ดีทำให้เกิดประสิทธิภาพในการสื่อสาร					

ข้อ	ปัจจัยด้านคุณลักษณะของผู้ประกอบการ	ระดับความคิดเห็น				
		มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
	ด้านความเป็นตัวของตัวเอง					
19	ความสามารถในการตัดสินใจในสิ่งต่าง ๆ ด้วยตนเอง					
20	ความสามารถในการแก้ไขปัญหาได้ด้วยตนเอง					

ส่วนที่ 2 แบบสอบถามเกี่ยวกับปัจจัยแวดล้อม (ต่อ)

ข้อ	ปัจจัยด้านคุณลักษณะของผู้ประกอบการ	ระดับความคิดเห็น				
		มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
21	มีความรับผิดชอบต่อการตัดสินใจและการกระทำของตนเอง					
	ด้านความมีวินัย					
22	ความสามารถที่จะสร้างสรรค์สิ่งใหม่ ๆ ในการประกอบการ					
23	ความรู้ทางด้านเทคโนโลยีใหม่ ๆ ที่สามารถใช้ในการพัฒนาการประกอบการ					
24	ความคิดที่ทันสมัย เพื่อปรับปรุงและพัฒนาการประกอบการ					
	ด้านความกล้าเสี่ยง					
25	ความกล้าเสี่ยงในการดำเนินการต่าง ๆ มีผลต่อการประกอบการ					
26	การเลือกทำสิ่งที่ท้าทายเพื่อให้ได้มาซึ่งความคุ้มค่า มีผลต่อการประกอบการที่ประสบความสำเร็จ					
27	ความกล้าที่จะเริ่มทำสิ่งใหม่ ๆ ที่แตกต่าง ส่งผลต่อความสำเร็จของการประกอบการ					
	ด้านพฤติกรรมเชิงรุกในการแข่งขัน					
28	ความมุ่งมั่นในการต่อสู้เพื่อเอาชนะคู่แข่งทางธุรกิจเป็นสิ่งสำคัญต่อการประกอบการ					
29	การชื่นชอบความท้าทายและมีแรงจูงใจทำให้การประกอบการเกิดความสำเร็จ					
30	การดำเนินการโดยทำให้คู่แข่งรายใหม่ไม่สามารถเกิดขึ้นได้มีความสำคัญต่อความสำเร็จในการประกอบการ					

ส่วนที่ 2 แบบสอบถามเกี่ยวกับปัจจัยแวดล้อม (ต่อ)

ข้อ	ปัจจัยด้านคุณลักษณะของผู้ประกอบการ	ระดับความคิดเห็น				
		มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
	ด้านความสม่ำเสมอและใส่ใจในการเรียนรู้					
31	การค้นคว้าและศึกษาหาความรู้อยู่เสมอมีผลต่อความสำเร็จของการประกอบการ					
32	ความมีวินัยตลอดเวลาทำให้การประกอบการเกิดการพัฒนา					
33	การใช้ประสบการณ์จากข้อผิดพลาดมาปรับปรุงการทำงานส่งผลต่อความสำเร็จในการประกอบการ					
	ด้านความต้องการประสบความสำเร็จ					
34	ความมุ่งมั่นและความอดทนส่งผลต่อความสำเร็จของการประกอบการ					
35	ความพยายามที่จะประกอบการให้ประสบความสำเร็จอย่างสูงที่สุดมีความสำคัญในการประกอบการ					
36	ความภูมิใจในความสำเร็จมีผลในการเริ่มหรือการดำเนินกิจการ					
	ด้านความคิดเชิงระบบ					
37	การทำงานอย่างเป็นขั้นตอนมีความสำคัญต่อการประกอบการที่ประสบความสำเร็จ					
38	การมีแผนสำหรับกรณีเร่งด่วนหรือฉุกเฉินทำให้สามารถจัดการเรื่องต่าง ๆ ในการประกอบการได้อย่างเหมาะสม					
39	การประเมินแผนและการดำเนินงานทำให้ทราบและเกิดความพร้อมในการปรับปรุงการประกอบการได้					

ส่วนที่ 2 แบบสอบถามเกี่ยวกับปัจจัยแวดล้อม (ต่อ)

ข้อ	ปัจจัยด้านคุณลักษณะของผู้ประกอบการ	ระดับความคิดเห็น				
		มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
	ด้านความมีทักษะการสื่อสาร					
40	การเผยแพร่ข่าวสารเกี่ยวกับการปฏิบัติงานอย่างทั่วถึงทำให้การประกอบการเกิดประสิทธิภาพ					
41	การสื่อสารอย่างถูกต้อง เข้าใจตรงกันทำให้เกิดประสิทธิภาพและประสบความสำเร็จในการประกอบการ					
42	การแลกเปลี่ยนข้อมูลอย่างตรงไปตรงมา สามารถสร้างความเชื่อมั่นในการประกอบการ					

ข้อ	ปัจจัยด้านทุนทางเศรษฐกิจ	ระดับความคิดเห็น				
		มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
	ด้านทุนทางกายภาพ					
43	การมีสินทรัพย์ถาวร (เช่น ที่ดิน อาคาร) เป็นของตนเองทำให้เกิดโอกาสในการประกอบการมากขึ้น					
44	สินทรัพย์โครงสร้างพื้นฐาน (เช่น การขนส่ง สาธารณูปโภค) เป็นสิ่งสำคัญที่สนับสนุนให้การดำเนินกิจการเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ					
	ด้านทุนหรือสินทรัพย์ทางการเงิน					
45	การมีเงินทุนหมุนเวียนสำรองทำให้การประกอบการมีความเสถียรภาพมากยิ่งขึ้น					

ส่วนที่ 2 แบบสอบถามเกี่ยวกับปัจจัยแวดล้อม (ต่อ)

ข้อ	ปัจจัยด้านทุนทางเศรษฐกิจ	ระดับความคิดเห็น				
		มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
46	สินทรัพย์ทางการเงินเป็นสิ่งแสดงความน่าเชื่อถือ ทำให้การทำธุรกรรมและการประกอบการสามารถดำเนินได้อย่างสะดวกและราบรื่น					
	ด้านทุนที่จับต้องไม่ได้ แต่สามารถอ้างสิทธิประโยชน์ได้ในอนาคต					
47	การสร้างลิขสิทธิ์หรือเครื่องหมายการค้าเป็นของตนเอง ทำให้มีโอกาสที่จะสร้างจุดเด่นให้กับองค์กรธุรกิจ					
48	ทุนด้านนวัตกรรม เป็นปัจจัยสำคัญในการเพิ่มศักยภาพทางเศรษฐกิจและการแข่งขัน รวมถึงการพัฒนาปัจจัยต่าง ๆ ในองค์กรธุรกิจให้มีประสิทธิภาพ					
	ด้านแรงงานและทรัพยากรมนุษย์					
49	การปลูกฝังคุณธรรมและวัฒนธรรมเป็นสิ่งสำคัญในการสนับสนุนการเพิ่มประสิทธิภาพในการประกอบการ					
50	การพัฒนาแรงงานและทรัพยากรมนุษย์ก็ส่งผลให้การประกอบการเกิดการพัฒนา					

ส่วนที่ 3 แบบสอบถามเกี่ยวกับการเป็นผู้ประกอบการรุ่นใหม่

ข้อ	การเป็นผู้ประกอบการรุ่นใหม่	ระดับความคิดเห็น				
		มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
1	มีความเชื่อและความศรัทธาในสิ่งที่ตนเองกำลังทำ จะเป็นแรงผลักดันไปสู่การพัฒนาและความสำเร็จ					
2	การประกอบการในสิ่งที่ถนัด สอดคล้องกับสภาพแวดล้อมและความเป็นจริง และดำเนินการอย่างค่อยเป็นค่อยไป จะเป็นทางเลือกที่สำคัญไปจะนำไปสู่ความสำเร็จ					
3	การเริ่มสำรวจและปรับเปลี่ยนให้สอดคล้องกับตลาดที่ต้องการ เป็นการลดความเสี่ยงที่อาจเกิดขึ้นในการประกอบการ					
4	ความซื่อสัตย์ต่อทุก ๆ สิ่ง เป็นสิ่งสำคัญที่จะทำให้เกิดความน่าเชื่อถือและความมั่นคงในการประกอบการ					
5	การใช้สื่อสังคมอย่างเหมาะสมจะทำให้เกิดประโยชน์ต่อการประกอบการ					
6	การมีที่ปรึกษาที่ดีในการเริ่มต้นประกอบการ จะทำให้เกิดมุมมองและเกิดความรอบคอบต่อการตัดสินใจมากขึ้น					
7	การมีทักษะด้านเทคนิคและการตลาด ทำให้ผู้ประกอบการสามารถดำเนินการได้อย่างเต็มที่					
8	การทำาทดลองและพิจารณาว่าสิ่งใดเหมาะสมสำหรับธุรกิจ ทำให้การประกอบการมีแนวทางชัดเจน ไม่ทำให้การดำเนินการต่าง ๆ เสียเวลาโดยเปล่าประโยชน์					

ส่วนที่ 4 ความคิดเห็นและข้อเสนอแนะ

1. ท่านคิดว่ายังมีปัจจัยใดบ้างที่เกื้อหนุนหรือสนับสนุนต่อการเริ่มหรือขณะกำลังประกอบการธุรกิจ และส่งผลให้การประกอบธุรกิจนั้นประสบความสำเร็จ

.....

.....

.....

.....

.....

2. ท่านคิดว่ามหาวิทยาลัยควรเสริมสร้างแรงจูงใจให้นักศึกษามีแนวคิดในการเป็นผู้ประกอบการเพื่อเป็นอาชีพได้หรือไม่ อย่างไร

.....

.....

.....

.....

.....

3. ท่านคิดว่าหน่วยงานรัฐบาลควรมีนโยบายอย่างไร ในการส่งเสริมการเป็นผู้ประกอบการของนักศึกษา

.....

.....

.....

.....

.....

4. ข้อเสนอแนะ

.....

.....

.....

.....

.....

ภาคผนวก ข

คำดัชนีความสอดคล้องของข้อคำถามกับวัตถุประสงค์ (IOC)

ข้อ	ปัจจัยด้านสภาพแวดล้อมทางธุรกิจ	ค่า IOC	การพิจารณา
	ด้านการเมืองและกฎหมาย		
1	กฎหมายและพระราชบัญญัติต่าง ๆ ส่งผลกระทบต่อ การเป็นผู้ประกอบการ	1	สอดคล้อง
2	เสถียรภาพของรัฐบาลส่งผลต่อการตัดสินใจในการเริ่มหรือ การบริหารในการประกอบการ	1	สอดคล้อง
3	การเปลี่ยนแปลงนโยบายและมาตรการของรัฐบาล มีผลต่อ การประกอบการและการลงทุน	1	สอดคล้อง
	ด้านเศรษฐกิจ		
4	ภาวะเศรษฐกิจที่เปลี่ยนแปลงมีผลต่อการประกอบการและ การลงทุน	1	สอดคล้อง
5	สภาพเศรษฐกิจที่ดีจะทำให้โอกาสที่การประกอบการประสบ ความสำเร็จมีมากขึ้น	1	สอดคล้อง
6	ปัจจัยทางเศรษฐกิจมีความสำคัญต่อการประกอบกิจการ	1	สอดคล้อง
	ด้านเทคโนโลยี		
7	เทคโนโลยีเป็นปัจจัยสำคัญที่ทำให้ตัดสินใจหรือกำหนดแผน ในการประกอบกิจการ	1	สอดคล้อง
8	การเปลี่ยนแปลงเทคโนโลยีมีผลต่อการเริ่มและ/หรือการ บริหารในการประกอบการ	1	สอดคล้อง
9	เทคโนโลยีสามารถช่วยให้การประกอบการเกิดความทันสมัย	1	สอดคล้อง
	ด้านวัฒนธรรมและสังคม		
10	สถาบันครอบครัวมีผลต่อการเป็นผู้ประกอบการ	1	สอดคล้อง
11	วัฒนธรรมและประเพณีมีผลต่อการเป็นผู้ประกอบการ	1	สอดคล้อง
12	สังคมและวัฒนธรรมมีผลต่อแนวทางหรือทิศทางในการ ประกอบการ	1	สอดคล้อง

ข้อ	ปัจจัยด้านสภาพแวดล้อมทางธุรกิจ (ต่อ)	ค่า IOC	การพิจารณา
	ด้านวัฒนธรรมองค์กร		
13	วัฒนธรรมองค์กรที่เหมาะสมจะทำให้การประกอบการได้รับประโยชน์	1	สอดคล้อง
14	วัฒนธรรมองค์กรที่ดีสามารถทำให้การประกอบการบรรลุตามเป้าหมายที่คาดไว้	1	สอดคล้อง
15	การปฏิบัติตนเป็นแบบอย่างมีความสำคัญต่อวัฒนธรรมองค์กรที่จะเป็นแบบแผนในการปฏิบัติงาน	1	สอดคล้อง
	ด้านโครงสร้างองค์กร		
16	โครงสร้างองค์กรกำหนดการทำงานเพื่อให้การประกอบการประสบความสำเร็จ	1	สอดคล้อง
17	โครงสร้างองค์กรทำให้มีแนวทางในการประกอบการที่มีความชัดเจน	1	สอดคล้อง
18	โครงสร้างองค์กรทำให้มีแนวทางในการประกอบการที่มีความชัดเจน	1	สอดคล้อง

ข้อ	ปัจจัยด้านคุณลักษณะของผู้ประกอบการ	ค่า IOC	การพิจารณา
	ด้านความเป็นตัวของตัวเอง		
19	ความสามารถในการตัดสินใจในสิ่งต่าง ๆ ด้วยตนเอง	1	สอดคล้อง
20	ความสามารถในการแก้ไขปัญหาต่าง ๆ ได้ด้วยตนเอง	1	สอดคล้อง
21	มีความรับผิดชอบต่อการตัดสินใจและการกระทำของตนเอง	1	สอดคล้อง
	ด้านความมีนวัตกรรม		
22	ความสามารถที่จะสร้างสรรค์สิ่งใหม่ ๆ ในการประกอบการ	1	สอดคล้อง
23	ความรู้ทางด้านเทคโนโลยีใหม่ ๆ ที่สามารถใช้ในการพัฒนาการประกอบการ	1	สอดคล้อง
24	ความคิดที่ทันสมัย เพื่อปรับปรุงและพัฒนาการประกอบการ	1	สอดคล้อง

ข้อ	ปัจจัยด้านคุณลักษณะของผู้ประกอบการ (ต่อ)	ค่า IOC	การพิจารณา
	ด้านความกล้าเสี่ยง		
25	ความกล้าเสี่ยงในการดำเนินการต่าง ๆ มีผลต่อการประกอบการ	1	สอดคล้อง
26	การเลือกทำสิ่งที่ท้าทายเพื่อให้ได้มาซึ่งความคุ้มค่า มีผลต่อการประกอบการที่ประสบความสำเร็จ	1	สอดคล้อง
27	ความกล้าที่จะเริ่มทำสิ่งใหม่ ๆ ที่แตกต่าง ส่งผลต่อความสำเร็จของการประกอบการ	1	สอดคล้อง
	ด้านพฤติกรรมเชิงรุกในการแข่งขัน		
28	ความมุ่งมั่นในการต่อสู้เพื่อเอาชนะคู่แข่งทางธุรกิจเป็นสิ่งสำคัญต่อการประกอบการ	1	สอดคล้อง
29	การชื่นชมความท้าทายและมีแรงจูงใจทำให้การประกอบการเกิดความสำเร็จ	1	สอดคล้อง
30	การดำเนินการโดยทำให้คู่แข่งรายใหม่ไม่สามารถเกิดขึ้นได้มีความสำคัญต่อความสำเร็จในการประกอบการ	1	สอดคล้อง
	ด้านความสม่ำเสมอและใส่ใจในการเรียนรู้		
31	การค้นคว้าและศึกษาหาความรู้อยู่เสมอมีผลต่อความสำเร็จของการประกอบการ	1	สอดคล้อง
32	ความมีวินัยตลอดเวลาทำให้การประกอบการเกิดการพัฒนา	1	สอดคล้อง
33	การใช้ประสบการณ์จากข้อผิดพลาดมาปรับปรุงการทำงาน ส่งผลต่อความสำเร็จในการประกอบการ	1	สอดคล้อง
	ด้านความต้องการประสบความสำเร็จ		
34	ความมุ่งมั่นและความอดทนส่งผลต่อความสำเร็จของการประกอบการ	1	สอดคล้อง
35	ความพยายามที่จะประกอบการให้ประสบความสำเร็จอย่างสูงที่สุดมีความสำคัญในการประกอบการ	1	สอดคล้อง
36	ความภูมิใจในความสำเร็จมีผลในการเริ่มหรือการดำเนินการ	1	สอดคล้อง

ข้อ	ปัจจัยด้านคุณลักษณะของผู้ประกอบการ (ต่อ)	ค่า IOC	การพิจารณา
	ด้านความคิดเชิงระบบ		
37	การทำงานอย่างเป็นขั้นตอนมีความสำคัญต่อการประกอบการที่ประสบความสำเร็จ	1	สอดคล้อง
38	การมีแผนสำหรับกรณีเร่งด่วนหรือฉุกเฉินทำให้สามารถจัดการเรื่องต่าง ๆ ในการประกอบการได้อย่างเหมาะสม	1	สอดคล้อง
39	การประเมินแผนและการดำเนินงานทำให้ทราบและเกิดความพร้อมในการปรับปรุงการประกอบการได้	1	สอดคล้อง
	ด้านความมีทักษะการสื่อสาร		
40	การเผยแพร่ข่าวสารเกี่ยวกับการปฏิบัติงานอย่างทั่วถึงทำให้การประกอบการเกิดประสิทธิภาพ	1	สอดคล้อง
41	การสื่อสารอย่างถูกต้อง เข้าใจตรงกันทำให้เกิดประสิทธิภาพและประสบความสำเร็จในการประกอบการ	1	สอดคล้อง
42	การแลกเปลี่ยนข้อมูลอย่างตรงไปตรงมาสามารถสร้างความเชื่อมั่นในการประกอบการ	1	สอดคล้อง

ข้อ	ปัจจัยด้านทุนทางเศรษฐกิจ	ค่า IOC	การพิจารณา
	ด้านทุนทางกายภาพ		
43	การมีสินทรัพย์ถาวร (เช่น ที่ดิน อาคาร) เป็นของตนเองทำให้เกิดโอกาสในการประกอบการมากขึ้น	1	สอดคล้อง
44	สินทรัพย์โครงสร้างพื้นฐาน (เช่น การขนส่ง สาธารณูปโภค) เป็นสิ่งสำคัญที่สนับสนุนให้การดำเนินกิจการเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ	1	สอดคล้อง
	ด้านทุนหรือสินทรัพย์ทางการเงิน		
45	การมีเงินทุนหมุนเวียนสำรองทำให้การประกอบการมีความเสถียรภาพมากยิ่งขึ้น	1	สอดคล้อง
46	สินทรัพย์ทางการเงินเป็นสิ่งแสดงความน่าเชื่อถือ ทำให้การทำธุรกรรมและการประกอบการสามารถดำเนินได้อย่างสะดวกและราบรื่น	1	สอดคล้อง
	ด้านทุนที่จับต้องไม่ได้ แต่สามารถอ้างสิทธิประโยชน์ได้ในอนาคต		
47	การสร้างลิขสิทธิ์หรือเครื่องหมายการค้าเป็นของตนเอง ทำให้มีโอกาสที่จะสร้างจุดเด่นให้กับองค์กรธุรกิจ	1	สอดคล้อง
48	ทุนด้านนวัตกรรม เป็นปัจจัยสำคัญในการเพิ่มศักยภาพทางเศรษฐกิจและการแข่งขัน รวมถึงการพัฒนาปัจจัยต่าง ๆ ในองค์กรธุรกิจให้มีประสิทธิภาพ	1	สอดคล้อง
	ด้านแรงงานและทรัพยากรมนุษย์		
49	การปลูกฝังคุณธรรมและวัฒนธรรมเป็นสิ่งสำคัญในการสนับสนุนการเพิ่มประสิทธิภาพในการประกอบการ	1	สอดคล้อง
50	การพัฒนาแรงงานและทรัพยากรมนุษย์ก็ส่งผลให้การประกอบการเกิดการพัฒนา	1	สอดคล้อง

ข้อ	การเป็นผู้ประกอบการรุ่นเยาว์	ค่า IOC	การพิจารณา
1	มีความเชื่อและความศรัทธาในสิ่งที่ตนเองกำลังทำ จะเป็นแรงผลักดันไปสู่การพัฒนาและความสำเร็จ	1	สอดคล้อง
2	การประกอบการในสิ่งที่ถนัด สอดคล้องกับสภาพแวดล้อมและความเป็นจริง และดำเนินการอย่างค่อยเป็นค่อยไป จะเป็นทางเลือกที่สำคัญไปจะนำไปสู่ความสำเร็จ	1	สอดคล้อง
3	การเริ่มสำรวจและปรับเปลี่ยนให้สอดคล้องกับตลาดที่ ต้องการ เป็นการลดความเสี่ยงที่อาจเกิดขึ้นในการประกอบการ	1	สอดคล้อง
4	ความเชื่อสัตย์ต่อทุก ๆ สิ่ง เป็นสิ่งสำคัญที่จะทำให้เกิดความน่าเชื่อถือและความมั่นคงในการประกอบการ	1	สอดคล้อง
5	การใช้สื่อสังคมอย่างเหมาะสมจะทำให้เกิดประโยชน์ต่อการประกอบการ	1	สอดคล้อง
6	การมีที่ปรึกษาที่ดีในการเริ่มต้นประกอบการ จะทำให้เกิดมุมมองและเกิดความรู้รอบคอบต่อการตัดสินใจมากขึ้น	1	สอดคล้อง
7	การมีทักษะด้านเทคนิคและการตลาด ทำให้ผู้ประกอบการสามารถดำเนินการได้อย่างเต็มที่	1	สอดคล้อง
8	การทำการทดลองและพิจารณาว่าสิ่งใดเหมาะสมสำหรับธุรกิจ ทำให้การประกอบการมีแนวทางชัดเจน ไม่ทำให้การดำเนินการต่าง ๆ เสียเวลาโดยเปล่าประโยชน์	1	สอดคล้อง

ภาคผนวก ค

หนังสือเชิญผู้เชี่ยวชาญตรวจเครื่องมือวิจัย

มหาวิทยาลัย

กธ

ที่ ศธ 6806 (พบ)/จธ

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร
 เลขที่ 1 หมู่ 3 ตำบล สามพระยา
 อำเภอ ชะอำ จังหวัด เพชรบุรี 76120

10 เมษายน 2561

เรื่อง ขอเชิญเป็นผู้ตรวจคุณภาพเครื่องมือวิจัย

เรียน ศาสตราจารย์ พันตำรวจเอก นายแพทย์อุทัย ธีระวินนทร

ด้วย นายสำคัญสุด สีหตุลานนท์ รหัสประจำตัว 59602715 นักศึกษาระดับปริญญา
 มหามบัณฑิต สาขาวิชา หลักสูตรบริหารธุรกิจมหาบัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร
 กำลังทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง "ปัจจัยแวดล้อมที่เกื้อหนุนต่อการเป็นผู้ประกอบการรุ่นเยาว์ กรณีศึกษา
 นักศึกษาคณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยศิลปากร วิทยาเขตสารสนเทศเพชรบุรี"

มีความประสงค์ขอเรียนเชิญท่านในฐานะผู้เชี่ยวชาญเป็นผู้ตรวจคุณภาพเครื่องมือวิจัย เพื่อ
 ประกอบการทำวิทยานิพนธ์

ในการนี้ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร จึงขอความอนุเคราะห์จากท่าน โปรดเป็น
 ผู้ตรวจคุณภาพเครื่องมือวิจัยให้กับนักศึกษาดังกล่าวด้วย

จึงเรียนมาเพื่อ โปรดให้ความอนุเคราะห์ จักขอบพระคุณยิ่ง

ขอแสดงความนับถือ

 (ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.อมรินทร์ เทวตา)

รองคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย (เพชรบุรี)

รักษาการแทน คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

สำนักงานบัณฑิตวิทยาลัย
 เพชรบุรี โทร.032-594-107

มหาวิทยาลัย

เกษตร

ที่ ศธ 6806 (พบ)/๑1

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร
 เลขที่ 1 หมู่ 3 ตำบล สามพระยา
 อำเภอ ชะอำ จังหวัด เพชรบุรี 76120

10 เมษายน 2561

เรื่อง ขอเชิญเป็นผู้ตรวจคุณภาพเครื่องมือวิจัย

เรียน ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.รัตนชนก พรหมณศิริ

ด้วย นายสำคัญสุด สีหตุลานนท์ รหัสประจำตัว 59602715 นักศึกษาระดับปริญญา
 มหาลัยศิลปกร สาขาวิชา หลักสูตรบริหารธุรกิจมหาบัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร
 กำลังทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง "ปัจจัยแวดล้อมที่เกื้อหนุนต่อการเป็นผู้ประกอบการรุ่นใหม่ กรณีศึกษา
 นักศึกษาคณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยศิลปากร วิทยาเขตสารสนเทศเพชรบุรี"

มีความประสงค์ขอเรียนเชิญท่าน ในฐานะผู้เชี่ยวชาญเป็นผู้ตรวจคุณภาพเครื่องมือวิจัย เพื่อ
 ประกอบการทำวิทยานิพนธ์

ในการนี้ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร จึงขอความอนุเคราะห์จากท่าน โปรดเป็น
 ผู้ตรวจคุณภาพเครื่องมือวิจัย ให้กับนักศึกษาดังกล่าวด้วย

จึงเรียนมาเพื่อ โปรดให้ความอนุเคราะห์ จักขอบพระคุณยิ่ง

ขอแสดงความนับถือ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.อมรินทร์ เทวดา)

รองคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย (เพชรบุรี)

รักษาการแทน คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

สำนักงานบัณฑิตวิทยาลัย

เพชรบุรี โทร.032-594-107

มหาวิทยาลัย

กษ

ที่ ศธ 6806 (พบ)/๑๒

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร
 เลขที่ 1 หมู่ 3 ตำบล สามพระยา
 อำเภอ ชะอำ จังหวัด เพชรบุรี 76120

10 เมษายน 2561

เรื่อง ขอเชิญเป็นผู้ตรวจคุณภาพเครื่องมือวิจัย

เรียน ร้อยตำรวจเอก ดร.มนต์พิพัฒน์ เอี่ยมจรัส

ด้วย นายสำคัญสุด สีหตุถานนท์ รหัสประจำตัว 59602715 นักศึกษาระดับปริญญา
 มหาลัยบัณฑิต สาขาวิชา หลักสูตรบริหารธุรกิจมหาบัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร
 กำลังทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง "ปัจจัยแวดล้อมที่เกื้อหนุนต่อการเป็นผู้ประกอบการรุ่นเยาว์ กรณีศึกษา
 นักศึกษาคณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยศิลปากร วิทยาเขตสารสนเทศเพชรบุรี"

มีความประสงค์ขอเรียนเชิญท่าน ในฐานะผู้เชี่ยวชาญเป็นผู้ตรวจคุณภาพเครื่องมือวิจัย เพื่อ
 ประกอบการทำวิทยานิพนธ์

ในการนี้ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร จึงขอความอนุเคราะห์จากท่าน โปรดเป็น
 ผู้ตรวจคุณภาพเครื่องมือวิจัย ให้กับนักศึกษาดังกล่าวด้วย

จึงเรียนมาเพื่อโปรดให้ความอนุเคราะห์ จักขอบพระคุณยิ่ง

ขอแสดงความนับถือ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.อมรินทร์ เทวตา)

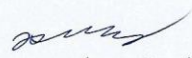
รองคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย (เพชรบุรี)

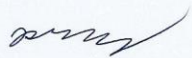
รักษาการแทน คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

สำนักงานบัณฑิตวิทยาลัย

เพชรบุรี โทร.032-594-107

 <p>บัณฑิตวิทยาลัย ศิลปากร</p> 	บันทึกข้อความ
ส่วนงาน บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร ที่ ศร 6806 (ทบ)/94	โทร.032-594-107 ภายใน 41241-2 วันที่ 10 เมษายน 2561
เรื่อง ขอตกลงเครื่องมือวิจัย	
เรียน คณะบดีคณะวิทยาการจัดการ	
ด้วย นายสำคัญสุด สีหตุลานนท์ รหัสประจำตัว 59602715 นักศึกษาระดับปริญญาโท บัณฑิต สาขาวิชา หลักสูตรบริหารธุรกิจมหาบัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร กำลังทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง "ปัจจัยแวดล้อมที่เกื้อหนุนต่อการเป็นผู้ประกอบการรุ่นเยาว์ กรณีศึกษา นักศึกษาคณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยศิลปากร วิทยาเขตสารสนเทศเพชรบุรี"	
มีความประสงค์ จะขอตกลงเครื่องมือวิจัยกับ นักศึกษาคณะวิทยาการจัดการ จำนวน 360 คน เพื่อประกอบการทำวิทยานิพนธ์	
ในกรณีนี้ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร จึงขอความอนุเคราะห์จากท่านโปรดอนุญาตให้ นักศึกษาดังกล่าวได้ทดลองเครื่องมือวิจัยด้วย	
จึงเรียนมาเพื่อโปรดให้ความอนุเคราะห์ จักขอบพระคุณยิ่ง	
 (ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.อมรินทร์ เทวตา) รองคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย (เพชรบุรี) รักษาการแทน คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย	
ปณิธานของบัณฑิตวิทยาลัย "มุ่งส่งเสริม สนับสนุน เพื่อพัฒนาคุณภาพบัณฑิตศึกษา"	

 <p>บัณฑิตวิทยาลัย ศิลปากร</p> 	บันทึกข้อความ
ส่วนงาน บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร ที่ ศร 6806 (พบ)/๙๕	โทร.032-594-107 ภายใน 41241-2 วันที่ 10 เมษายน 2561
เรื่อง ขอตกลงเครื่องมือวิจัย	
เรียน คณบดีคณะเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร	
ด้วย นายสำคัญสุด สีหตุลานนท์ รหัสประจำตัว 59602715 นักศึกษาระดับปริญญาโท บัณฑิตสาขาวิชา หลักสูตรบริหารธุรกิจมหาบัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร กำลังทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง "ปัจจัยแวดล้อมที่เกื้อหนุนต่อการเป็นผู้ประกอบการรุ่นเยาว์ กรณีศึกษา นักศึกษาคณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยศิลปากร วิทยาเขตสารสนเทศเพชรบุรี"	
มีความประสงค์ จะขอตกลงเครื่องมือวิจัยกับ นักศึกษาคณะเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร จำนวน 30 คน เพื่อประกอบการทำวิทยานิพนธ์	
ในกรณีนี้ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร จึงขอความอนุเคราะห์จากท่านโปรดอนุญาตให้นักศึกษาดังกล่าวได้ทดลองเครื่องมือวิจัยด้วย	
จึงเรียนมาเพื่อโปรดให้ความอนุเคราะห์ จักขอบพระคุณยิ่ง	
 (ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.อมรินทร์ เทวตา) รองคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย (เพชรบุรี) รักษาการแทน คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย	
ปณิธานของบัณฑิตวิทยาลัย "มุ่งส่งเสริม สนับสนุน เพื่อพัฒนาคุณภาพบัณฑิตศึกษา"	

ประวัติผู้เขียน

ชื่อ-สกุล	สำคัญสุด สีหตุลานนท์
วัน เดือน ปี เกิด	11 เมษายน 2540
วุฒิการศึกษา	ปีการศึกษา 2557 จบการศึกษามัธยมศึกษา โรงเรียนสวนกุหลาบวิทยาลัย ปีการศึกษา 2558 เข้าศึกษาระดับปริญญาตรี คณะวิศวกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดล ปีการศึกษา 2558 จบการศึกษาระดับปริญญาตรี นิติศาสตรบัณฑิต มหาวิทยาลัยรามคำแหง
ที่อยู่ปัจจุบัน	97/86 หมู่ 6 ตำบลบางกรวย อำเภอบางกรวย จังหวัดนนทบุรี 11130

